TRATAT EZOTERIC DE MAGIE RUNICA

Samael Aun Weor

Prefață

Abecedarul runic vine dintr-un trecut foarte îndepărtat, dinaintea vremurilor în care Pământul, trosnind fără încetare, își căuta echilibrul și așezarea materială, pentru ca, în acest fel, să-i poată găzdui, la sânul său, pe oamenii Epocii Polare sau Protoplasmatice. Timpuri în care, Arhanghelul Uriel, convieţuia, în planul fizic cu Adamul Androgin și împărțea cu acesta evoluția umană, în tunetul mileniilor.

În acele vremuri, Marele Cosmocrator Uriel, a învățat rasa umană, puterea ocultă a Runelor, ca instrument de comunicare între Zei și, în același timp, între aceștia din urmă și oameni. Cu siguranță, putem afirma, fără teama de a greși că, Runele, ca scriere enigmatică și sacră, posedă patru semnificații, după cum urmează:

a) Sunt simboluri arhetipice prin intermediul cărora se dezvăluie fluxul Energiei Cosmice.

b) Sunt posturi secrete care, practicate într-un mod adecvat, de către cunoscătorii în materie, îi ajută pe aceștia să intre în posesia respectivelor fluxuri energetice și totodată divine, cu scopul evident, de a se armoniza, din punct de vedere psihic și fizic, pentru a se ajuta în Autorealizarea Intimă a Ființei lor Reale.

c) Fiecare dintre ele corespunde cu anumite reguli ale „muncii ezoterice", relaționându-se cu ceea ce alchimiștii au numit timp de secole „Marea Operă".

d) Constituie, fără urmă de îndoială, un Oracol perfect, mai vechi decât Tarotul boemilor sau I-Ching-ul inițiaților chinezi din arhaicul Ordin al Dragonului Galben.

Doctorul Samael Aun Weor a lăsat scris acest lucru foarte clar: „Înțelepciunea umanității a venit din Nord, nu din Est. Runele Nordice sunt cu mult mai vechi decât alfabetul ebraic".

Reînvierea Înțelepciunii păstrate, cu strictețe, timp de milenii, în Literele Runice, a fost, dintotdeauna, o dorință constantă în mediile ocultiste ale secolelor trecute și chiar din prezent. Însă, de fiecare dată, se confruntau cu problema izvorâtă din interpretarea literală, a fiecărei Rune, iar acest lucru provoca, din ignoranță, disprețuirea sensului metafizic al fiecăreia dintre ele.

Ortodoxia ezoterică a afirmat, dintotdeauna, faptul că, doar prin intermediul Gnozei, va fi posibilă dezvăluirea alfabetului pe care, conform tradiției nordice, Wotan (Cristosul scandinav) l-a lăsat oamenilor în momentul crucificării sale pe „Yggdrasil" (arborele sacru al miturilor vikinge).

Divinul este accesibil celor divini, întrucât„Natura imită Natura". Pentru a înțelege ceea ce aparține teritoriului solemnului și sacrului, este necesar să se fi abandonat umilitoarea condiție de „animal intelectual" și să se fi stabilit în Regatul Supraomului. Pe culmile acvilei sacre, în Curcubeul care servește drept punte „Asilor", pentru a se stabili în divinul„Asgard" (Regatul Spațiului Abstract Absolut), aici se găsește toată puterea, toată fericirea și „puternica forță a oricărei forțe", cum declara, în timpul său, celebrul Hermes Trismegistul, în a sa „Tablă de Smarald".

Din cele comentate anterior, este de înțeles faptul că, Limbajul Runic a fost râvnit și păzit, cu strășnicie, întrucât, cei în care s-a manifestat„Donum Dei" (Harul divin), au semnalat, în mod categoric, faptul că, în respectivul alfabet, sunt închise cheile care pot conduce omul către „Tărâmul promis", către divina „Thule" (Insula de Cristal), locuită doar de către cei în care și-a găsit locaș Phoenix-ul din Heliopolis; către Paradisurile Jinas unde, Walkiriile, cântă încă, eternele lor cântări, dedicate eroilor care au câștigat lupta dură împotriva dragonului și a timpului, eterni inamici ai Titanilor...

Ei bine, ajunși în aceste sfere ale cunoașterii, putem și trebuie să spunem, în formă emfatică, faptul că, în ziua de azi, înainte de timpurile sfârșitului, „Asii" ne-au deschis o ultimă poartă pentru a încerca să ne apropiem de Natura Divină. Poarta respectivă, cum bine a fost prevăzut, este reprezentată de „Gnoză" (cunoașterea revelatoare), care s-a întors în mâinile unuia dintre acei oameni stelari care au cunoscut Aurora Zilei Cosmice (Maha-Manvantara) și al cărui nume, stelele și epocile, îl repetă per secula seculorum...

Samael Aun Weor este portavocea neamului divin care a sunat din trompetă (pentru ultima dată), pentru a-l scoate pe „homo sapiens" contemporan din somnul înspăimântător în care trăiește, locuiește și coabitează. Acest Geniu și Cosmocrator ne dezvăluie, în această operă magistrală, pas cu pas, coordonatele și instrucțiunile precise pentru a ajunge la domeniile infinitului și pentru a abandona închisorile fatuității și ale ignoranței umane.

Cu acest tratat, prieten cititor, vei putea, dacă vrei, să te întorci la „Steaua ta Interioară", care ți-a surâs dintotdeauna. Această Stea este Ființa, Realul, Eternul, ascunsă în inima fiecărui bărbat și a fiecărei femei, așteptând, cu răbdare, reîntâlnirea cu Sufletul său Uman, care se zbate pe Pământ între labirintul teoriilor și cruda repetiție a suferinței, mecanice, pe care i-o provoacă absurda sa psihologie.

Această operă este încă un fruct al Arborelui Cunoașterii, de care se apropie doar cei pe care destinul îi distinge cu aureola Înțelepciunii Eterne... Acest tratat îți dezvăluie, odată pentru totdeauna, străvechea știință, încarnată în Scrierea Runică, pentru a studia, cunoscând, a înțelege studiind și a practica Magia Runelor, la bază cărora, încă, se găsește Misterului Hiperborean, cuvântul pierdut, drumul spre fericire și cheile pentru a ajunge să te întâlnești cu Divinitatea ta interioară care, precum Wotan în Valhala sa secretă, așteaptă întoarcerea ta în sânul Conștiinței Cosmice...

LUX IN TENEBRIS LUCET

— Lumina strălucește în Tenebre —

Kwen Khan

Introducere

Scriu cea de-a Cincea Evanghelie, predau Religia Sinteză care a fost religia primitivă a umanității: Doctrina lui Janus sau a Jinașilor.

Aceasta este Religia-Înțelepciune a anticelor Colegii Sacerdotale, a Gimnozofiștilor sau a Jinașilor solitari din Asia Centrală, a Ionahilor, a Samoanilor, a Asceților Egipteni, a Pitagoreicilor Antici, a Rozacrucienilor Medievali, a Templierilor, a Masonilor Primitivi și a altor fraternități ezoterice, mai mult sau mai puțin cunoscute, a căror enumerare ar ocupa zeci de pagini.

Aceasta este Doctrina Secretă a Cavalerilor Sfântului Graal; aceasta este Piatra Vie a lui Iacob; Lapis-Electrix- Magnes explicat dialectic.

Fără cea de-a Cincea Evanghelie, celelalte patru rămân oculte; scriu pentru a sfâșia Vălul lui Isis.

Este urgent să dezvăluim pentru a învăța. Este necesară predicarea Evangheliei Regatului, în toate națiile lumii.

A predica fără a dezvălui echivalează cu a nu învăța. Este necesar să le explicăm, pe cele patru, prin intermediul celei de-a cincea.

Evanghelia Regatului nu a fost predicată niciodată, deoarece, niciodată nu a fost explicată.

Cele patru sunt încriptate și, de aceea, nimeni nu a putut vreodată să le explice, în esență; cu cea de-a cincea, Lumina strălucește în Tenebre.

Aceasta este, prin urmare, încă o carte a celei de-a Cincea Evangelii. „Celui care știe, cuvântul îi dă putere; nimeni nu l-a rostit, nimeni nu-l va rosti, decât acela care îl are încarnat".

Pace Inverențială!

Samael Aun Weor

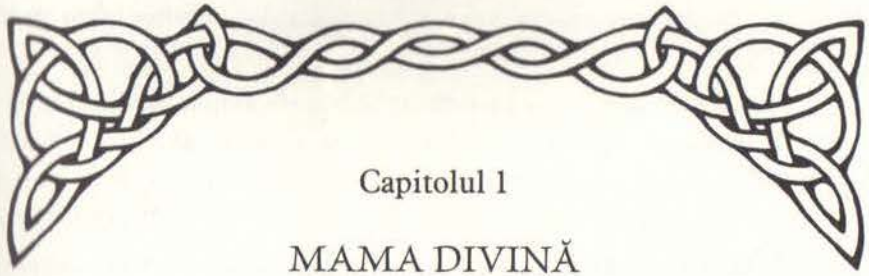

Capitolul 1

MAMA DIVINĂ ŞI ZEII SFINŢI

Decioară Mamă, Fiică a Fiului tău, cea mai umilă și totodată cea mai sublimă dintre toate creaturile, element imuabil al Voinței Eterne, tu ești cea care a înnobilat în așa fel natura umană încât, creatorul tău, nu a ezitat să se convertească în propria sa Operă.

În sânul tău s-a aprins iubirea, a cărei căldură, a făcut să germineze această floare în Pacea Eternă.

Pentru noi ești aici, Soare caritativ al amiezii, iar jos, pentru muritori, ești izvor viu de speranță.

Ești atât de măreață, stăpână, și atât de prețioasă încât, cel ce vrea să dobândească vreo grație și nu apelează la tine, vrea ca dorința sa să zboare fără de suflet.

Bunătatea ta nu aleargă doar în ajutorul celui care imploră ci, de multe ori, anticipează, pe neașteptate rugăciunile. În tine se reunesc mila, evlavia, grandoarea și tot ce e mai bun într-o ființă.

Acesta care, începând cu adâncimea cea mai profundă a Universului și până aici, a văzut, una câte una, toate existențele spirituale, te imploră să îi dăruiești grația de a dobândi asemenea virtute, de a-și putea ridica privirea până la Salvarea Supremă.

Iar eu care, niciodată, nu mi-am dorit să văd mai mult decât el vede, îți adresez toate rugăciunile mele și te implor, să nu fie zadarnice, pentru a spulbera toată ceața ce provine din condiția sa mortală, pentru a avea șansa de a putea contempla suprema fericire. Și te mai rog, oh, Regină, tu care tot ce vrei, poți, ca, după asemenea viziune, să păstrezi pure

sentimentele sale; fie ca protecția ta să triumfe asupra impulsurilor pasiunilor umane: privește-o pe Beatrice cum își unește mâinile cu toți acei Binecuvântați, pentru a-și alătura rugăciunile sale cu ale mele.

Dante Alighieri

O, Isis! Mamă a cosmosului, rădăcină a iubirii, trunchi, mugure, frunză, floare și sămânță a tot ceea ce există. Pe tine, forță naturalizantă, te conjurăm; o chemăm pe Regina spațiului și a nopții și, sărutându-i ochii iubitori, bând roua buzelor sale, respirând dulcea aromă a trupului său, exclamăm:

O, Isis! Tu, Eternă Seitate a Cerului, care ești Suflet Primordial, care ești ceea ce a fost și ceea ce va fi, Isis, căreia niciun muritor nu i-a ridicat vălul, când tu te afli sub stelele radiante ale cerului nocturn și profund al deșertului, cu puritatea inimii și în Flacăra Șarpelui, te chemăm!.

Ritual Gnostic

Glorie, Glorie Mamei Kundalini care, prin grația și puterea sa infinită, conduce pe Sadhaka, din chakră în chakră, și ilumineazǎ intelectul său, identificându-l cu supremul Brahma. Fie ca binecuvântările sale să ajungă la noi!

Shivananda

Nu cumva Enea a fost fiul eroului Anchise și al Zeiței Venus? De câte ori s-a arătat favorabilă Mama Divină troienilor, înclinând, în favoarea acestora, voința lui Jupiter (Logosul Solar), Tată al Zeilor și al Oamenilor!

O, Eol, Domn al Vântului, tu, care ai puterea de a domoli și de a ridica undele imensei mări; tu, care ai scufundat o parte a flotei troiene între valurile furioase, spune-mi: ce s-ar alege de tine fără Divina ta Mamă Kundalini? De unde ai scoate asemenea putere?

O, Neptun! Domn al sublimelor profunzimi marine, tu, Mare Zeu, din fața privirii tale divine fug vânturile și se calmează elementele furioase; poți nega, oare, că ai o mamă?

O, Domn al profunzimilor, tu știi prea bine că, fără ea, nu ai ține, în mâna dreaptă, acel formidabil trident care îți conferă putere asupra înfricoșătoarelor ascunzișuri ale Abisului.

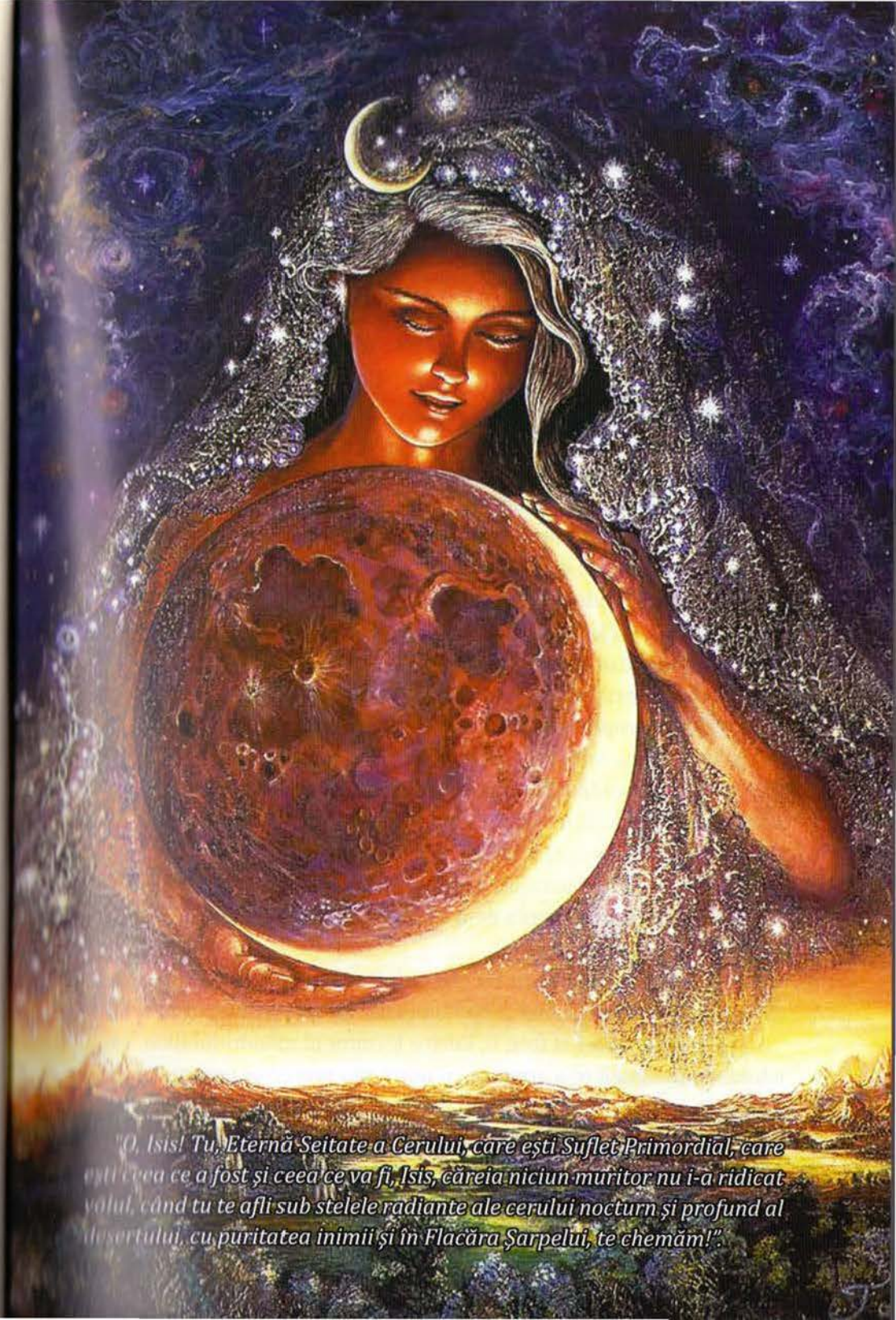

"O, Isis! Tu, Eternă Seitate a Cerului, care ești Suflet Primordial, care ești ceea ce a fost și ceea ce va fi, Isis, căreia niciun muritor nu i-a ridicat vălul, când tu te afli sub stelele radiante ale cerului nocturn și profund al deșertului, cu puritatea inimii și în Flacăra Șarpelui, te chemăm!".

O, Neptun! Venerabil Maestru al umanității, tu care ai dăruit popoarelor din scufundata Atlantida precepte atât de înțelepte, amintește-ți, Mare Domn, de noi toți care te iubim.

Când Acvilonul ridică valurile până la cer și, unii naufragiați, se văd înălțați până la stele, pe când, alții, se simt scufundați în abisuri, nu rămâne altă speranță decât mila ta.

Notul strivește navele de recifurile ascunse în adâncuri iar Euro le precipită către coaste, învăluindu-le în nisipuri ori sfărmându-le de stânci, dar tu, Zeu Neptun, salvezi mulți înotători iar apoi totul rămâne în tăcere.

Grotele în care locuiesc Nimfele mării, pe misterioase meleaguri, păstrează amintirea operelor tale, o, Mare Zeu!

Voi, cei care ați cunoscut pericolele oceanului furtunos, al vieții, teribila mânie a Scilei din urlătoarele capcane, rocile vigilenților Ciclopi, calea dură care conduce la Nirvana și luptele cu Mara, tentatorul, cu ale sale Trei Furii, niciodată să nu comiteți delictul ingratitudinii: nicicând să nu uitați de Mama voastră Divină.

Binecuvântați cei care înțeleg misterul propriei Mame Divine. Ea este rădăcina propriei lor Monade; în sânul său, imaculat, se gestează fiul pe care îl ține în brațe, Buddha al nostru Intim.

Venus, coborând din înaltele culmi, s-a deghizat în vânător pentru a-l vizita pe fiul său Enea, eroul troian, cu bunul scop de a-l orienta către Cartagina, unde domnea înfloritor regina Dido, cea care, după ce a jurat fidelitate cenușii lui Sichaeus, s-a sinucis din pasiune.

Adorabila are puterea de a se face vizibilă și tangibilă, în lumea fizică, atunci când dorește.

O, muritori ignoranți! De câte ori, Doamne, nu ați fost vizitați de către Mama voastră Divină și fără îndoială, nu ați recunoscut-o!

Cât de norocos ai fost, o, ilustru locuitor al mândrului Ilion, când adorabila ta Mamă te-a acoperit cu norul său protector pentru a te face invizibil!

Voi, cei care râvniți după puterile magice, ignorați oare faptul că, Sfânta voastră Mamă, este Omnipotentă?

O, Doamna mea, numai bardul Iopas cu lungile sale plete și chitara sa de aur, ar putea cânta bunătatea ta!

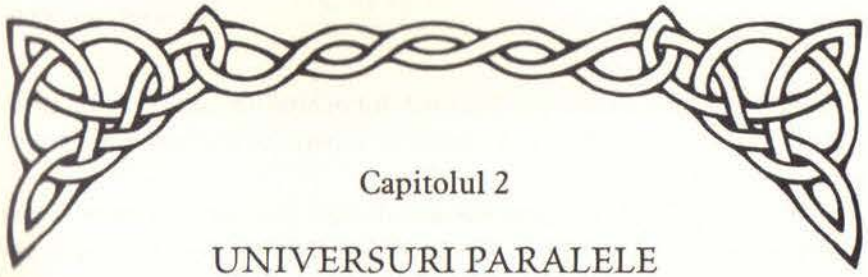

Capitolul 2

UNIVERSURI PARALELE

ipoteză îndrăzneață sugerează faptul că există un Univers fantomă, asemănător cu al nostru. Nu există decât o interacțiune foarte slabă între aceste Universuri, astfel încât, noi nu vedem această altă lume care se amestecă cu a noastră.

Gnosticismul Științific, revoluționar, merge mult mai departe în această privință: afirmă, emfatic, coexistența armonioasă a unei infinități de Universuri Paralele.

Excluderea radicală a acestui concept științific, transcendental, ar lăsa fără explicație logică o serie considerabilă de fapte neclasificabile: dispariții misterioase, etc.

Pe malurile înmiresmate și delicioase ale râului care curge, susurând vesel și fericit, prin jungla profundă a unei regiuni tropicale din America de Sud, un grup de copii inocenți a văzut, cu groază, dispariția propriei lor mămici; a plutit în spațiu, pentru câteva momente iar apoi a părut că se scufunda în altă dimensiune.

Într-o zi de vară a anului 1809, Benjamin Bathurst, ambasador al Angliei la curtea Austriei, se afla într-un mic orășel german. Trăsura sa opri în fața unui han. Ambasadorul coborî și făcu câțiva pași. Fu ascuns, un moment, de cai, iar hangiul, precum și servitorii săi și câțiva călători care se aflau acolo, încetară să-l mai vadă. N-a mai reapărut niciodată.

În aceste zile nefaste ale vieții noastre, disparițiile misterioase de bărbați, femei, copii, nave, avioane etc. se înmulțesc, în mod alarmant,

în ciuda serviciilor secrete și a minunatelor echipe de radar și radio care, teoretic, nu ar trebui să își ofere luxul de a permite existența misterelor în acest domeniu.

Conceptul de Universuri Paralele devine, evident, mai exact și mai științific decât acele faimoase Planuri Subiective, ale pseudo-ocultismului reacționar. O analiză de fond ne-ar duce la concluzia logică, precum că, respectivele Universuri nu există doar în Dimensiunile Superioare ale spațiului ci, și în Infradimensiunile scufundate.

Nu e deloc absurd să afirmăm, cu toată claritatea că, în interiorul fiecărui Univers Paralel, există serii de Universuri, să le numim atomi, molecule, particule, celule, organisme etc.

Te rugăm, dragă cititor, ai bunătatea de a reflecta și a înțelege; aici nu vorbim despre Universuri Antimaterie, care sunt cu totul altceva. Acestea se supun exact aceloraşi legi ca materia noastră, însă, fiecare dintre particulele care le compun au o încărcătură electrică inversă materiei pe care noi o cunoaștem.

În sânul profund al Spațiului-Mamă există milioane de Galaxii constituite din Antimaterie însă, și acelea, au Universurile lor Paralele.

Nici un fizician nu ignoră faptul că, acest Univers, în care trăim, ne mișcăm și murim, există grație unor anumite constante: viteza luminii, constanta lui Planck, numărul lui Avogadro, încărcătura elementelor, electron-volt-ul, energia statică a unui corp cu masa de 1kg etc.

Când un Univers posedă constante complet diferite, acest lucru ni se pare ciudat și inimaginabil.

Însă, dacă diferențele nu sunt foarte mari, atunci interferențele cu lumea noastră devin posibile.

Savanții moderni au inventat o oglindă magică, uimitoare: „Acceleratorul de Protoni".

Scenele Universului nostru Paralel, vecin, situat în cea de-a Patra Dimensiune, sunt, într-adevăr, uimitoare.

Comportamentul straniu al unei anumite particule misterioase, denumite „Mezon K", provoacă perplexitate, indecizie, incertitudine.

Trei oameni de știință chinezi care locuiesc și lucrează în Statele Unite, Lee, Yang și doamna Wu, au descoperit, cu uimire și surpriză că, Legea Conservării Polarității, nu se aplică Mezonului K. Această descoperire admirabilă, uluitoare și prodigioasă, vine să demonstreze faptul că, Mezonul K, se comportă în mod ciudat deoarece, este perturbat de forțele, minunate și extraordinare, ale unui Univers Paralel.

Oamenii de știință moderni se apropie, în mod periculos, de cea de-a Patra Dimensiune și au de gând, chiar, să o perforeze cu ajutorul lui Neutrino.

Neutrino este prodigios, extraordinar, uluitor, are capacitatea de a traversa o grosime infinită de materie, fără vreo reacție considerabilă.

Fotonii sau Particulele de Lumină pot veni, din inalterabilul Infinit, însă, e de ajuns o delicată foaie de hârtie pentru a-i opri. În schimb, Neutrino, poate traversa planeta Pământ, în întregime, ca și cum ar traversa vidul. Este, prin urmare, agentul indicat pentru a pătrunde în Universul Paralel vecin.

Faimosul om de știință italian numit Bremo Pontecorvo și-a propus, de multă vreme, să construiască un telescop cu Neutrino; ideea sa este surprinzătoare, uimitoare; cu respectivul instrument optic, revoluționar, s-ar putea pătrunde în Universul Paralel vecin.

Este, într-adevăr, admirabil de știut că, Mezonii, al căror straniu comportament le-a permis oamenilor de știință chinezi să fondeze ipoteza Universurilor Paralele, se obțin prin dezintegrări cu emitere de Neutrino.

Universurile Paralele se întrepătrund reciproc, fără a se confunda; fiecare posedă propriul spațiu, care nu este al nostru.

Gnosticismul Științific, revoluționar, merge cu mult dincolo de simple ipoteze și supoziții și, afirmă solemn, existența Universurilor Paralele.

Studenții ezoteriști au nevoie de o Revoluție Cultural-Spirituală; această chestiune de „Planuri" și „Subplanuri" este o materie sau temă care, pe lângă faptul că nu a fost niciodată clară și obiectivă, a condus la confuzie. Modificarea lexicului ezoteric este de neamânat; este nevoie de un nou vocabular ocultist, un limbaj revoluționar, special, care să servească, cu exactitate, Ideologiei Vărsătorului.

În locul așa-numitelor „Planuri Metafizice" și a atâtor teorii emfatice, este mai bine să vorbim de „Universuri Paralele".

Capitolul 3

RUNA FA

Bine, iubit cititor: în „Mesajele de Crăciun" anterioare afirmam, într-o formă foarte solemnă că, bietul Animal Intelectual nu este decât o crisalidă, în interiorul căreia trebuie să se formeze și să se dezvolte ceea ce se numește „Omul".

„Focul Solar" este, cu siguranță, ceea ce avem nevoie pentru a construi și a dezvolta, în interiorul nostru înșine, această disponibilitate de a deveni Oameni.

FOHAT este Forța generatoare, Focul Central, viu și filosofal care, poate da naștere, în interiorul Cosmobiologiei Animalului Rațional, autenticului și legitimului Mutant, Omul Real și Adevărat.

Există multe tipuri de Foc: să ne amintim de Luminile Sfântului Elmo, din timpul furtunilor.

Este bine să ne amintim de acea misterioasă coloană de Foc care, îi ghida, în timpul nopții, pe israeliți în deșert.

Merită să amintim acei stranii meteoriți, de foc, din cimitire și, pe care, fizica, în felul ei, i-a catalogat sub numele de „Focuri Fatue". Există multe reminiscențe ale fulgerelor sub formă de minge: meteoriți-pisică etc.

H.P. Blavatsky, în opera sa monumentală, intitulată Doctrina Secretă, face aluzie, în acel paragraf care se referă la „Haosul anticilor", la acel Foc Sacru, al lui Zoroastru ori Atash-Behran al perșilor.

Cât de inefabile sunt cuvintele lui H. P. Blavatsky, atunci când vorbește despre Focul lui Hermes.

Sunt notabile explicațiile acestei Mari Martire a secolului trecut, explicații care ne amintesc de Focul lui Hermes, al vechilor Germani, genialul fulger al Cibelei, torța lui Apollo, flacăra de pe Altarul lui Pan, scânteile strălucitoare din pălăriile Dioscurilor, din capetele Gorgonei, din casca lui Palas și din caduceul lui Mercur.

Cât de sublim era Focul, de nestins, din Templul lui Apollo și din cel al Vestei! Cât de sublim a fost Ptah-Ra Egiptean! Cât de măreț a strălucit, în noaptea secolelor, Zeus Cataibates Grec, cel care, după Pausanias, coboară din Cer pe Pământ!

Limbile de Foc ale Penticostalilor și rugul în flăcări, al lui Moise, sunt, fără îndoială, foarte asemănătoare cu tunelul arzător care a condus la fondarea Mexicului.

Lampa nestinsă, a lui Avraam, încă strălucește, splendidă și teribil de divină.

Veșnicul Foc al Abisului fără de fund ori Pleroma Gnosticilor, este ceva ce niciodată nu s-ar putea uita.

Vorbind despre Focul Sacru, merită să menționăm, să numim, să cităm, aburii strălucitori ai Oracolului din Delphi, Lumina Siderală a Gnosticilor-Rozacrucieni, Akasha Adepților hinduși, Lumina Astrală a lui Eliphas Levi etc.

Cărțile Inițiatice sunt scrise cu caractere de Foc. Avem nevoie să fecundăm natura noastră intimă dacă ne dorim, cu adevărat, ca în interiorul nostru, să se nască Omul Solar.

INRI: „Igni Natura Renovatur Integram" (Focul reînnoiește întreaga Natură).

Între nenumăratele Focuri care scânteiază în Acvila Divină, cel care strălucește, luminează și lucește în glanda pineală (partea superioară a creierului), este, întotdeauna, cântărețul Spiritului Sfânt, cel care transportă Arca din oraș în oraș, adică, din chakră în chakră, de-a lungul Coloanei Vertebrale.

Avem nevoie, cu urgență și fără amânare, să ne trezim Conștiința, dacă vrem, cu adevărat, să ne autocunoaștem în profunzime. Doar Omul autoconștient poate pătrunde, după voie, în Universurile Paralele.

Hatha-Yoghinii hinduși vorbesc mult despre Devi-Kundalini, Șarpele Ignic al Puterilor noastre Magice și, ajung până la a presupune

"Aceasta este poziția sacră a Runei Fa; odată așezați în această postură, trebuie să lucrăm cu Pranayama, inspirând pe nas și expirând aerul pe gură, în mod ritmic și cu multă Credință".

că o pot trezi, pe bază de exerciții respiratorii și de multe alte practici fizice, complicate și dificile.

Noi, gnosticii, știm faptul că, Șarpele de Bronz care îi vindeca pe israeliți în deșert, Divina Prințesă a Iubirii, se trezește și urcă prin coloana vertebrală doar prin intermediul Maithunei; cu toate acestea, nu este convenabil să subestimăm Pranayama.

Este util de știut faptul că, Știința Magică a Suflului, înțelept combinată cu Meditația Științifică, ne permite să utilizăm anumite scântei, fărâme, raze din Kundalini, cu bunul scop de a obține Trezirea.

A lucra, în mod conștient, în diferitele Universuri Paralele, a călători, după voie, într-o formă lucidă, strălucitoare și clară, prin toate aceste regiuni suprasensibile, nu este posibil decât transformând subconștientul în conștient.

Există JUDO-UL SPIRITULUI: ne referim la Exercițiile Runice; acestea sunt formidabile pentru a obține Trezirea Conștiinței. Cel care vrea să lucreze cu acest Judo, trebuie să înceapă cu Runa lui Mercur, a cărei culoare violet dă naștere unor forțe cosmice extraordinare.

Este, deci, bine de știut că, această sus-numită Rună Nordică cuprinde, în ea însăși, toată puterea și impulsul fecundității. Avem nevoie de suflarea Fohat-ului pentru a fecunda propriul nostru Psihic, de Scânteile Penticostalilor, pentru a ne face Autoconștienți.

Dacă analizăm practica Runei Fa, putem observa că, în aceasta există Pranayama, Rugăciune, Meditație și o anumită postură sacră.

PRACTICĂ:

Trebuie să salutăm, fiecare nouă zi, cu imensă bucurie și, după ce ne ridicăm din pat, să înălțăm brațele către Cristosul-Soare, Domnul nostru, în așa fel încât, brațul stâng să fie puțin mai sus decât cel drept iar palmele să fie îndreptate spre lumină, în atitudinea inefabilă și sublimă a celui care vrea, cu adevărat, să primească razele solare.

Aceasta este poziția sacră a Runei Fa; odată așezați în această postură, trebuie să lucrăm cu Pranayama, inspirând pe nas și expirând aerul pe gură, în mod ritmic și cu multă Credință.

Să ne imaginăm, în aceste momente, că Lumina Cristosului-Soare intră în noi, prin degetele de la mâini, circulă prin brațe, inundă întregul nostru organism, ajunge la Conștiință, o stimulează, o trezește, o îndeamnă la activitate...

În nopțile misterioase și divine, practicați acest Judo Runic, sub cerul înstelat al Uraniei, în aceeași poziție, rugându-vă astfel:

„Forță Minunată a Iubirii, întețește Focurile mele Sacre, pentru a mi se trezi Conștiința.

FAAAAA... FEEEEE... FIIIIIII... FOOOOO... FUUUUU..."

Această scurtă și grandioasă rugăciune putem, și trebuie să o rostim, din toată inima noastră, de câte ori dorim.

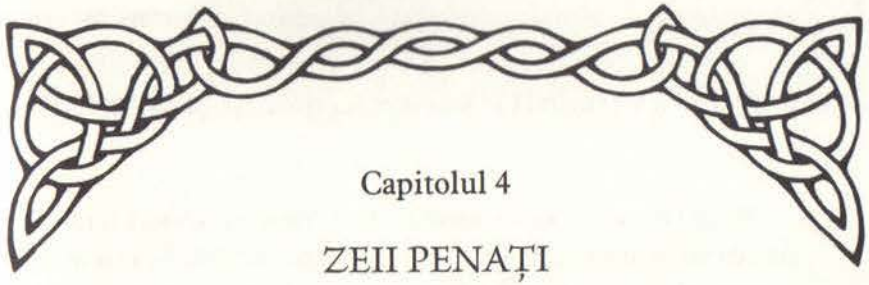

Capitolul 4

ZEII PENAȚI

De patru ori se lovi Calul Troian de pereții de neînvins, lăsând să scape, din monstruosul său pântec, zgomotul multor arme însă, troienii continuau, fără oprire, orbiți de către un Zeu care dorea aceasta. În acele momente a profetizat Casandra, prezicând înspăimântătoarea ruină; posedată de Spiritul Divin, se agita, în convulsii, cu părul despletit, însă, cum Apollo o pedepsise, era normal că nimeni nu o asculta.

Oh, Casandra, cea a minunatelor profeții, cât de teribilă a fost karma ta; ai fost târâtă de cai într-o formă crudă, nemiloasă, inumană și barbară, în timp ce, în palatul bătrânului Priam, aheenii feroce și sângeroși răsturnau turnurile, dezmembrau venerabilele ziduri, profanând totul cu crimele lor.

În interiorul maiestuoasei case regale, a bătrânului rege, camerele somptuoase și splendide s-au umplut de soldați cruzi și nemiloși.

Hecuba și cele o sută de nurori ale sale alergau, disperate, ca nebune, prin camere și coridoare, iar sângele bătrânului Priam păta, cu un purpuriu înfricoșător, sacrul Altar al Zeilor Sfinți.

Stă scris faptul că, atunci când Zeii vor să-i piardă pe oameni, mai întâi îi derutează.

Inutile fură blestemele venerabilului monarh; în ciuda acestora, Pirro își îndreaptă arma crudă împotriva respectabilului bătrân și îl decapitează, lângă Altarul lui Jupiter, Tată al Zeilor și al Oamenilor.

Cumplită soartă ar fi avut frumoasa Elena dacă Venus, Divina Mamă Kundalini a lui Enea, nu ar fi stăpânit teribilul braț al fiului său.

Ea se face vizibilă și tangibilă în fața eroului troian și, plină de durere,îi spune:

> Fiule! Pentru ce, aceste resentimente? Pentru ce, această furie? Atât de repede ai uitat să mergi în ajutorul alor tăi? Peste tot sunt greci înarmați și, dacă eu nu aș fi fost aici pentru a-ți proteja familia, ai fi pierit de multă vreme.
>
> Să nu crezi, nefericitule, că frumusețea acestei spartane a fost unicul motiv pentru care se scufundă un întreg oraș. Uite, voi ridica vălul care acoperă ochii tăi de muritor și vei vedea cine distruge imperiile!

Odată spuse aceste cuvinte, Divina Mamă Kundalini își trecu adorabila sa mână peste ochii teribili ai fiului său, eroul troian și, atunci, totul se transformă în fața privirii sale de acvilă rebelă.

Războinicii, lăncile, utilajele de asalt, generalii și consilierii, totul dispăru, ca prin minune și, în locul lor, văzu ceva teribil de divin: Zeii Sacri loveau strașnic, cu scuturile lor, zidurile învinse ale mândrului Ilion, ce cădeau, cu mare zgomot, zdrăngănit și trâmbițe.

Povestesc vechile tradiții că, în direcția mării, războinicul troian l-a putut vedea pe Zeul Neptun făcând, cu tridentul său de oțel, o breșă enormă și profundă.

Tot ceea ce văzu războinicul fu înspăimântător: Jupiter, tunând, își lansa razele sale din Olimp iar Minerva, Zeița Înțelepciunii, ucidea mii de războinici troieni cu sceptrul său implacabil. Și, adorabila Mamă Divină Kundalini a troianului Enea, spuse:

> Ai văzut, suntem noi, totul este pierdut; acesta era decretul ceresc, Troia trebuia să dispară. Limitează-te să fugi, fiul meu și oprește acolo eforturile tale. Eu nu te voi abandona și te voi conduce, în siguranță, până la locul unde se află bătrânul tău tată.

Și, povestesc vechile tradiții că, paladinul troian i s-a supus, îndată, Divinei sale Mame Kundalini, a părăsit hecatomba regală și s-a îndreptat către locuința sa.

"Toate aceste Genii sau Jinași misterioși, ai familiilor, raselor, națiunilor, triburilor sau clanurilor, sunt chiar Zeii Penați ai vremurilor antice care continuă să existe în Lumile Superioare...".

Ceea ce se petrecu, în casa lui, fu o adevărată dramă apocaliptică: strigăte, lamentări, cuvinte de protest ale bătrânului său tată, capul întregii familii care, refuza, categoric, să își părăsească căminul.

Enea, disperat, vroia să se reîntoarcă, în fervoarea luptei, în ciuda rugămintilor împăciuitoare ale soției sale.

Din fericire, Divinul Jupiter, Cristosul cosmic, interveni, trimițându-le o minune extraordinară, care îi dădu speranță.

O scânteie din Focul Sacru al Altarului se desprinse și sări în nobilele plete ale iubitului său fiu, Lulo, iar când vru să-l stingă cu apa lustrală, bunicul băiatului (tatăl lui Enea, capul suprem al familiei), recunoscu voia lui Dumnezeu, își înălță mâinile tremurânde și se rugă; atunci se auzi ceva teribil, un tunet înfricoșător, și o stea căzătoare trecu pe deasupra casei sale, pierzându-se impunător în direcția Muntelui Ida.

Toate acestea fură decisive pentru ca, bătrânul său tată, care înainte șovăia în a-și abandona căminul în care petrecuse atâția ani, să se decidă, într-un final, să renunțe la tot și să iasă, împreună cu renumitul războinic, nepotul său și întreaga familie.

Povestește legenda secolelor că, înainte de a abandona Troia, respectabilul tată al lui Enea a trebuit să pătrundă în templul lui Ceres, Mama Cosmică, pentru a strânge, cu profundă devoțiune și teroare divină, pe Zeii Penați.

Eroicul general Enea nu putea atinge, personal, sacrele sculpturi ale Zeilor Sfinți, venerați, întrucât se luptase și omorâse mulți oameni; doar purificându-se cu apa pură a vieții, ar fi avut dreptul de a atinge aceste Reprezentări, teribil de divine.

Toropeala nenumăratelor secole plutește deasupra misterelor antice, iar Zeii Penați continuă să existe în Universurile Paralele.

În Lumile Suprasensibile, din Dimensiunile Superioare ale Spațiului, Hierofanții pot să converseze cu acești Zei Penați, regenți de orașe, sate, cătune și cămine.

Binecuvântatul Regent al unui oraș este Zeul său Penat sau Sfântul Înger Gardian; Rectorul Secret al fiecărui oraș este Zeitatea sa specială. Spiritul Protector al oricărei familii este Directorul său Spiritual.

Toate aceste Genii sau Jinași misterioși, ai familiilor, raselor, națiunilor, triburilor sau clanurilor, sunt chiar Zeii Penați ai vremurilor antice care continuă să existe în Lumile Superioare. Noi am conversat, de multe ori, cu acești Zei Penați, regenți ai anticelor orașe clasice; unii suferă nespus, plătind teribile datorii karmice.

Ulise, care păzea bogata pradă ce trebuia împărțită (cupele de aur, prețioasele bijuterii de valoare inestimabilă, valoroasele pânze etc.), nu putu să-l vadă pe Enea, troianul, strigând în tragica noapte, chemând-o pe Creusa, soția sa...

Se împlini voia Ființelor Sfinte, Troia arse în cadrul holocaustului, Creusa muri, însă Enea, împreună cu bătrânul său tată, fiul său și multe alte persoane, fugi către tărâmurile Lazio-ului, ducând cu el Zeii Penați.

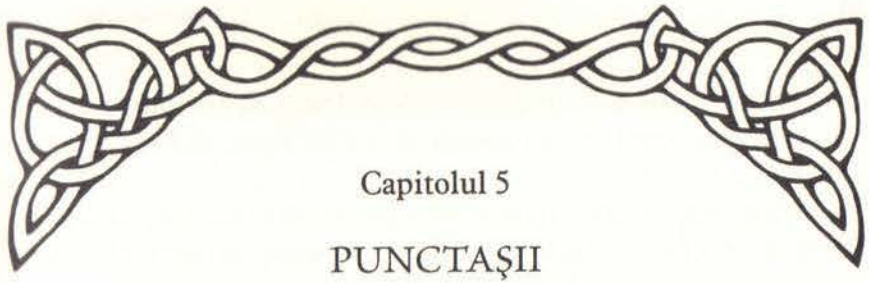

Capitolul 5

PUNCTAŞII

nalize ştiinţifice, foarte profunde, au venit să demonstreze, într-o formă hotărâtoare, convingătoare şi decisivă, faptul că atomul nu este deloc particula cea mai mică a materiei.

Fizicienii din domeniul fizicii atomice, au creat „dogma atomului" şi, într-o formă irevocabilă, finală, hotărâtoare, excomunică, blestemă şi îşi lansează injuriile şi anatemele împotriva tuturor acelora care vor să meargă puţin mai departe.

Noi, gnosticii, afirmăm, într-o formă emfatică şi solemnă, că materia se compune din anumite obiecte, definite, cunoscute în mod corect sub numele de „punctaşi".

Teoria noastră ştiinţifică va crea o schismă, o discordie, între academicieni însă, adevărul trebuie spus; trebuie să fim oneşti şi sinceri, să punem odată cărţile pe masă.

În interiorul Punctaşilor, noţiunea de spaţiu este ceva ce nu are nici cea mai mică importanţă.

Deşi pare incredibil, în interiorul acestor obiecte, raza unuia dintre cele şapte ultime puncte echivalează, fără nicio îndoială, cu cea mai mică longitudine existentă.

Un anume mare înţelept, al cărui nume nu îl menţionez, a spus: „Punctaşii se atrag când se află destul de departe unii de alţii, se resping când se găsesc foarte aproape. Apoi, la o anume distanţă, se exercită din nou o respingere."

Investigațiile de fond făcute cu Simțul Spațial, dezvoltat pe deplin și în formă integrală, mi-au permis să verific faptul că Punctașii au o frumoasă culoare aurie.

Experiența Mistică, directă, mi-a permis să evidențiez, cu claritate faptul că, mișcările de interacțiune dintre Punctași se dezvoltă în acord cu teoria „Mecanicii Ondulatorii" moderne.

Înțelepții gnostici, prin intermediul a riguroase observații științifice, au putut să înțeleagă, în profunzime, faptul că Punctașii nu sunt atomi, nici nucleoni, nici un fel de particule.

Fără nici o îndoială și fără teama de a greși, putem și trebuie să afirmăm, cu hotărâre, că Punctașii sunt entități complet necunoscute pentru fizica actuală.

Ar fi absurd să spunem că Punctașii ocupă spațiu. Pentru o minte obișnuită cu disciplinele severe ale gândirii, ar părea ilogic și nerod să afirmăm că respectivele obiecte ar poseda vreun tip de masă.

În orice caz, trebuie să înțelegem, cu claritate, că Punctașii nu au proprietăți electrice sau magnetice, chiar dacă respectivele forțe și principii îi guvernează și dirijează.

Diverse agregate ale Punctașilor, sub impulsul inteligent al Logosului Creator, se constituie în ceea ce numim Neutrino, Particule, Nuclee, Atomi, Molecule, Stele, Galaxii, Universuri etc.

Experiența Mistică, Directă, în Universul Paralel al celei de-a Șaptea Dimensiuni sau Regiunea Atmanului Inefabil, mi-a permis să înțeleg că, tot ceea ce există, în oricare dintre cele Șapte Cosmosuri, de la atomul cel mai nesemnificativ, până la organismul cel mai complex, se reduce, în ultimă sinteză, la numere.

Ce cantitate de Punctași este necesară pentru construirea unui electron? Ce număr de Punctași este necesar pentru structurarea unui atom de Hidrogen? Ce sumă exactă de Punctași este necesară pentru existența unui atom de Carbon? Câți Punctași sunt necesari pentru crearea unui atom de oxigen? Care este necesarul, precis, de Punctași de bază, elementari, pentru a forma un atom de Nitrogen?

Din păcate, toate acestea sunt încă necunoscute; trebuie să căutăm secretul Universului, al tuturor și al fiecăruia dintre cele Șapte Cosmosuri, nu în formele iluzorii, ci în numere, în matematică.

În urma a riguroase observații și studii analitice, de fond, am ajuns la concluzia că, mișcarea ondulatorie, mecanică, a Punctașilor, se procesează în serii care trec, dintr-o dimensiune în alta și apoi, în altele.

Cele șapte ordine de Lumi își au causa causorum, originea și rădăcina, în șapte serii de Punctași.

În mod evident, este normal să ne gândim că, prima serie a dat naștere celei de-a doua și aceasta, celei de-a treia și așa mai departe.

Analizând, examinând, această chestiune a Punctașilor și dezvoltarea lor în serii care se procesează multidimensional, ajungem la însăși baza Universurilor Paralele.

Analiza, experiența, logica superioară, ne permit să înțelegem faptul că, există Universuri care călătoresc în timp, într-o manieră diferită de a noastră și că sunt construite într-o formă ciudată și supuse la legi diferite.

Prin spațiul înstelat călătoresc lumi care sunt situate în alte timpuri, ciudate pentru noi, misterioase.

Natura are multe jocuri în spațiul infinit însă, Punctașii sunt fundamentul viu al oricărui tip de materie.

În nici un colț al infinitului nu s-a scris, vreodată, cel din urmă tratat de fizică, iar dacă un Einstein s-ar reîncarna în vreo galaxie de Antimaterie, ar trebui să recunoască, cu uimire, că este un analfabet.

S-au scris multe lucruri în tratatele pseudo-ezoteriste și pseudo-ocultiste despre Cosmogeneză, însă, în spațiul infinit, există milioane de Microfizici și Cosmogonii distincte, diferite.

Este urgent să analizăm, să observăm judicios și să trecem mult dincolo de particulele fizicii moderne, dacă vrem, cu adevărat, să cunoaștem elementele principale, Punctașii fundamentali.

A venit ora de a transcende atomismul ingenuu și de a studia, în profunzime, Punctașii și legile secrete ale vieții.

Capitolul 6

ÎNTOARCERE ȘI TRANSMIGRAȚIE

Povestesc tradiții vechi că Enea, troianul, s-a refugiat o vreme împreună cu oamenii săi în pădurile Idei, până când grecii au abandonat bătrâna Troie.

Iar când Elenii abandonează ruinele eroice ale mândrului Ilion, Enea își construiește flota și, plângând, abandonează țărmurile patriei și câmpia solitară unde fusese amplasată vechea cetate, convertită acum într-o mulțime de ruine înnegrite.

Și vântul umflă delicatele vele sub lumina lunii pline, vâsla se luptă cu suava marmură a valurilor iar eroul ajunge cu navele și cu oamenii săi pe coastele Traciei, țară aspră unde spera să găsească pământuri primitoare, întrucât tracii fuseseră aliați ai bătrânului Priam.

Spune istoria secolelor că, pe asprele tărâmuri ale tracilor, Enea a fondat un oraș căruia i-a dat numele său, numindu-l „Eneada".

Iar când troienii realizară sacrificiul lui Jupiter, Cristosul Cosmic, în momentul exact în care se pregăteau să aprindă focul și să sacrifice taurul alb, se petrecu un eveniment extraordinar. Din crengile pe care le tăiaseră, căzu, în loc de sevă, un sânge negru și alterat care murdări pământul.

Enea îngheță de frică și-i imploră pe zeii inefabili să facă astfel încât, acel semn să devină favorabil planurilor sale. Povestește eroul că mai rupse câteva crengi din același copac însă, toate, după cum el însuși spune, picurară sânge, până când, conform cuvintelor sale, îi ajunse la urechi o voce profundă ce părea să iasă din rădăcinile plantei, spunându-i:

Enea, de ce mă faci să plâng? Respectă un nefericit și nu comite cruzimea de a mă tortura. Sunt eu, Polidor, cel pe care inamicii l-au umplut de răni chiar în acest loc, iar cuiele pe care le-au pironit în corpul meu au dat rod și au făcut o plantă care, în loc de spini, dă sulițe de oțel.

Relatează legendele că, deasupra grămezii de pământ în care erau prinse rădăcinile arborelui, Enea a consacrat un altar în onoarea defunctului și s-au vărsat libațiuni de vin și lapte. Așa s-a sărbătorit înmormântarea lui Polidor, răpusul războinic mort în dura bătălie.

Din timpurile de demult ale Arcadiei, când încă se înălța cult Zeilor celor Patru Elemente ale Universului și Zeităților blândului porumb, vechii hierofanți, încărunțiți de Înțelepciune, niciodată nu au ignorat multiplicitatea Eului.

Este oare ceva ciudat ca una dintre aceste entități ce constituie Egoul să se agațe, cu atâta dorință, de viață, renăscând sub forma unui copac?

Îmi vine în memorie cazul acelui prieten al lui Pitagora reîncorporat într-un biet câine.

Și, centaurii, nu sunt și ei ajutați? Ce ne spune legenda secolelor? Acei războinici legendari care au căzut sângerând între căștile și scuturile glorioșilor morți, din iubire pentru poporul și patria lor, la întoarcerea în această lume, primesc un ajutor suplimentar, binemeritat.

Stă scris, cu teribile cuvinte, faptul că centaurii elimină o parte din ei înșiși, din iubitul lor Ego, înainte de a se întoarce în această Vale de Lacrimi.

Că se reîncorporează partea mai puțin perversă în corp uman și că partea strict criminală coboară în crematoriul Lumilor Infernale, Atomice, este Lege pentru Centauri.

Dante, bătrânul florentin, încoronat cu lauri, a găsit în abis o mulțime de centauri; îl amintim pe Chiron, bătrânul educator al lui Ahile și pe irascibilul Folo.

Marea Carte a Naturii, scrisă cu cărbuni aprinși, spune cu o claritate care îngrozește:

"Stă scris, cu teribile cuvinte, faptul că centaurii elimină o parte din ei înșiși, din iubitul lor Ego, înainte de a se întoarce în această Vale de Lacrimi...".

Multe părți din Ego se pierd înainte de revenirea în această lume; multe Agregate Psihice ale Eului se reîncorporează în organisme de bestii, altele se agață cu disperare (precum Polidor) de crengile copacilor și, în cele din urmă, anumite elemente subiective, specifice Eului, își continuă Involuția în Regnul Mineral scufundat.

Transmigrația este, fără nicio îndoială, ceva foarte similar, chiar dacă, complet diferit și cu rădăcini mai profunde.

În flăcările îngrozitoare ale vieții există persoane atât de bestiale încât, dacă li s-ar extrage tot ceea ce au grosier, nu ar rămâne nimic. Este necesar ca acele creaturi să fie transformate în praf, în interiorul Pământului, pentru ca Esența, Sufletul, să se elibereze.

Povestesc legendele despre Capaneu, unul dintre cei șapte regi care au asediat Teba care, plin de mândrie, spune în abis:

Așa cum am fost în timpul vieții, așa sunt și după moarte. Chiar și când Jupiter și-a obosit fierarul de la care a luat, în mânia sa, ascuțita suliță ce mi-a rănit ultima zi a vieții mele; chiar și atunci când oboseau, unul după altul, negrii muncitori ai lui Mengibel, strigând: „Ajută-mă, ajută-mă, bunule Vulcan" (așa cum o făcea în bătălia din Flegra) și mă trăgeau, cu toate forțelelor, nu au reușit să se răzbune pe mine în totalitate.

În interiorul acestei lumi îndurerate, în care trăim, există involuții îngrozitoare.

Acolo l-a aruncat Justiția Divină pe Attila, care fusese flagelul său pe Pământ, pe Pirro, pe Sexot, cel care stoarce etern lacrimi cu clocotul sângelui său.

Odată căzut acolo, va trebui să treci prin suferințe insuportabile și nu există o perioadă fixă de ieșire.

Homer a spus: „Mai mult valorează un cerșetor pe Pământ decât un rege, în imperiul umbrelor".

Coborârea în Lumile Tenebroase este, prin urmare, o călătorie înapoi, pe cărarea involutivă, o scufundare într-o densitate din ce în ce mai mare, în obscuritate, rigiditate și într-o plictiseală indefinită; o cădere înapoi, o întoarcere, o repetiție a stadiilor Animal, Vegetal și Mineral, o întoarcere la Haosul Primitiv. Sufletele din Abis se eliberează cu cea de-a Doua Moarte; când Egoul și Corpurile Lunare sunt reduse la praf, primesc biletul de libertate.

Aceste suflete ce provin din interiorul Pământului, marcate de înfricoșătoarea călătorie subterană, acoperite de praf, se transformă în Gnomi ai Regnului Mineral, mai târziu, în Creaturi Elementale ale Regnului Vegetal, apoi, în animale și, în final, recuceresc Stadiul Uman pe care l-au pierdut.

Aceasta este înțeleapta „Doctrină a Transmigrației", predată altădată de Krishna, Maestrul indian.

Milioane de Suflete care au murit în Infern se joacă acum sub formă de Gnomi, printre stânci. Altele sunt acum delicioase plante sau trăiesc în interiorul creaturilor animale, aspirând să se întoarcă la Stadiul Uman.

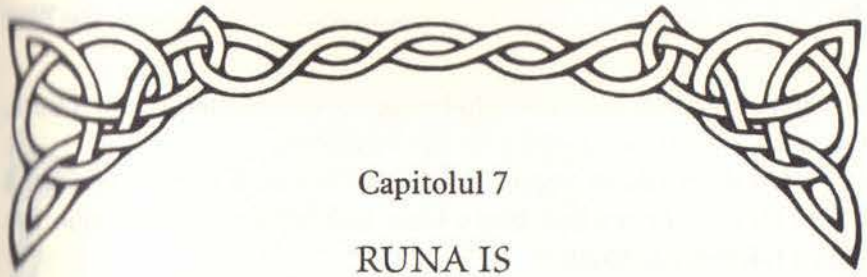

Capitolul 7

RUNA IS

ând analizăm în profunzime Runa Is, descoperim cu uimire mistică, propria noastră Ființă, Intimul.

Testamentul Înțelepciunii Antice spune: „Înainte ca falsa auroră să răsară, pe suprafața Pământului, cei care au supraviețuit uraganului și furtunii, au preamărit Intimul și lor li s-au arătat Heralzii Aurorei".

În noaptea profundă, a tuturor veacurilor, acolo, în țara însorită a lui Kem, când se studia între sigiliul templelor egiptene Runa Is, se gândeau mereu la bipolaritatea Bărbat-Femeie, Masculin-Feminin și de aici este clar că rezulta Isis, numele sacru al Eternei Mame Spațiu.

Multe s-au spus în ocultism despre Prakriti, spațiul ca entitate feminină, maternală, însă nimic nu știu pseudo-ezoteriștii în legătură cu acest „punct matematic" în care se gestează, întotdeauna, Regele Soare, Copilul de Aur al Alchimiei Sexuale.

Nu există nici o îndoială că, în acest „punct misterios", rezidă însăși rădăcina Monadei noastre Sacre. Punctul, în el însuși, este Mama noastră Divină Particulară, adorabilă și eternă, fără început și fără sfârșit.

În Mama noastră Divină, Kundalini, se află conținute toate puterile sacre ale Monadei (Atman-Buddhi-Manas).

Celor care nu sunt foarte experimentați în Teozofie le spunem că, în Mama Divină Particulară, a fiecăruia, se găsesc toate puterile propriului nostru Spirit.

Multe au spus pseudo-ezoteriștii și pseudo-ocultiștii despre Triada Imortală sau Spiritul Triun al fiecărei vietăți însă, nimic nu spun despre dedublarea lui Prakriti (Mama Divină). Ea, Nemanifestata, la greci nu

are simbolism, însă în cel de-al doilea său aspect manifestat este Natura, Casta Diana, atât de adorată și de binecuvântată.

Cel de-al treilea aspect al lui Prakriti este binecuvântata Zeiță Mamă Moarte, teroare de Iubire și Lege, teribila Hecate, Proserpina, Regină a Infernurilor Atomice.

Încă două dedublări ale lui Prakriti ne conduc la aspectul negativ al Naturii, nedoritul, ceea ce nu ne-ar conveni sub nici o formă, Regatul Terorii și Magia Neagră.

Stă scris că, toate aceste dedublări ale lui Prakriti se repetă în Microcosmosul Om. Cele trei aspecte superioare ale lui Prakriti sunt fundamentale și cu acestea trebuie să învățăm să lucrăm.

Revoluția Conștiinței ar fi absolut imposibilă fără ajutorul special al Adorabilei noastre Mame Divine Particulare, proprii.

Ea este, în ea însăși, propria noastră Ființă, rădăcina Spiritului nostru Divin, cauza sa, originea sa.

> Ea este Isis căreia niciun muritor nu i-a ridicat vălul și, prin flacăra șarpelui, o chemăm.

Mulți pseudo-ezoteriști și pseudo-ocultiști l-au citi pe Sivananda. Nu există nici o îndoială asupra faptului că acest Om a fost, cu adevărat, un Guru-Deva care a muncit intens pentru umanitatea îndurerată. Mărturisesc, cu adevărat, că niciodată nu mi-a plăcut Hatha-Yoga lui; acrobațiile de acest tip mi s-au părut mereu lucruri de circari. Niciodată nu am crezut că cineva s-ar putea autorealiza preschimbându-se într-un acrobat.

Totuși, trebuie să se știe că acest sus-numit Yoghin a lucrat, în mod profund și în mare secret, cu Sexo-Yoga. Se pare că folosea Hatha-Yoga doar ca momeală pentru a pescui în râul vieții.

Am plăcerea de a-i informa pe iubiții noștri cititori că Guru-Deva Sivananda s-a dezîncarnat, fericit, într-un Maha-Samadhi (Extaz).

Eu l-am întâlnit în Universul Paralel al celei de-a Cincea Dimensiuni. A fost imensă bucuria mea când am constatat că acest Om își fabricase Corpurile Solare în Forja Aprinsă a lui Vulcan.

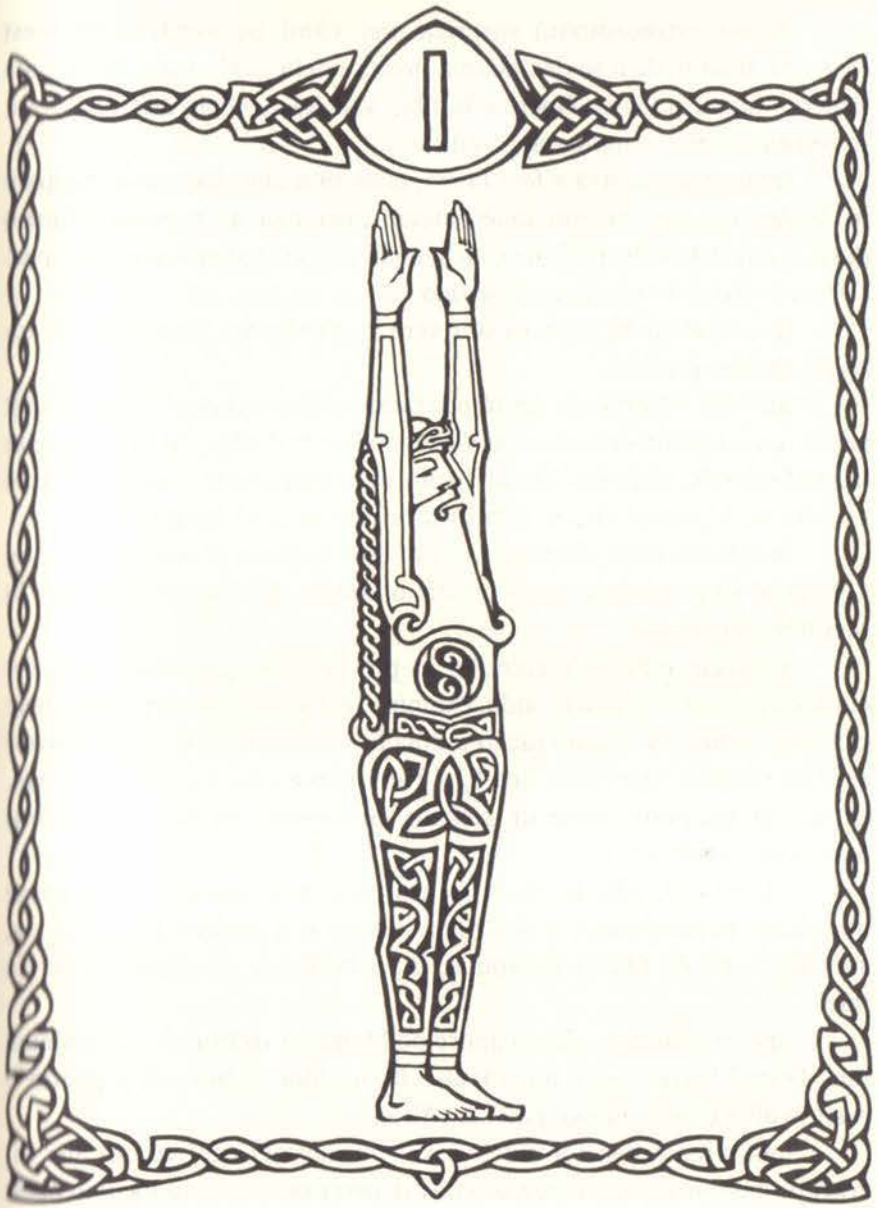

"Ea este Isis căreia niciun muritor nu i-a ridicat vălul și, prin flacăra șarpelui, o chemăm".

A fost extraordinară surpriza mea când am verificat că acest Maestru, înainte de a se dezîncarna, murise deja în el însuși. Sivananda a lucrat intens în Marea Operă a Tatălui. Vorbim, deci, de un Guru-Deva, în sensul cel mai complet al cuvântului.

Întâlnirea noastră a fost unică, aceasta a avut loc într-o încăpere încântătoare unde eu îmi îndeplineam misiunea de a preda. Dintr-o dată, a intrat Marele Yoghin și, ca și cum ar fi vrut să mă acuze, a spus: „Dumneavoastră vulgarizați doctrina".

Este evident că vroia să se refere la divulgarea Maithunei (Sexo-Yoga) printre profani.

Sub nici o formă nu am rămas tăcut; răspunsul meu a fost franc și sincer, cum aparțin Fraternității Virile, nu putea fi altfel. M-am exprimat în mod energic, spunând: „Sunt dispus să vă răspund la toate întrebările pe care mi le puneți aici, în fața tuturor și în această încăpere".

Însă Guru-Deva Sivananda, cum este dușman al oricărei dispute, a preferat să se așeze în sacra poziție buddhică și să se cufunde apoi în Meditație Profundă.

Simțeam mintea Yoghinului în profunzimea propriilor mele ascunzișuri; acest Om se scufunda, examina, explora, în profunzimile mele cele mai intime. Nu există nici o îndoială că Sivananda vroia să converseze cu propria mea Ființă Reală, al cărei nume este Samael și a reușit. Uimit, nu am putut decât să exclam: „Sivananda, tu ești un adevărat Samyasin al Gândirii!".

Guru-Deva, plin de extaz, s-a ridicat și m-a îmbrățișat; înțelesese abordarea revoluționară a doctrinei noastre și a exclamat: „Acum, da, sunt de acord cu tine și voi spune, la toată lumea, să citească operele tale".

Apoi a adăugat: „Eu o cunosc pe Mama ta (referindu-se la Mama mea Divină Particulară), am văzut-o foarte bine îmbrăcată și poartă o mantie albă care îi ajunge până la călcâie...".

Întâlnirea a fost formidabilă și s-au mai petrecut câteva alte lucruri pe care acum le păstrez sub tăcere deoarece nu-și au locul în acest capitol.

Să practicăm Runa Is și să medităm la Divina Mamă Kundalini.

PRACTICĂ:

În picioare, cu picioarele drepte, ridicăm brațele pentru a forma o linie dreaptă, cu tot corpul și, după ce ne rugăm și îi cerem ajutorul Mamei Divine, să cântăm mantra ISIS, astfel: IIIIIIISSSSS... IIIIIIISSSSS... prelungind sunetul celor două litere și divizând cuvântul în două silabe: IS-IS.

Apoi, studentul să se culce cu corpul bine relaxat și plin de extaz; să se concentreze, să mediteze asupra Mamei Divine.

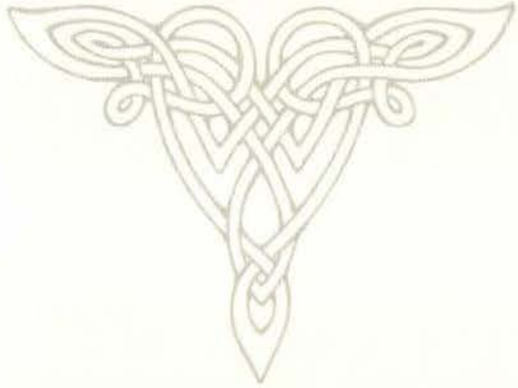

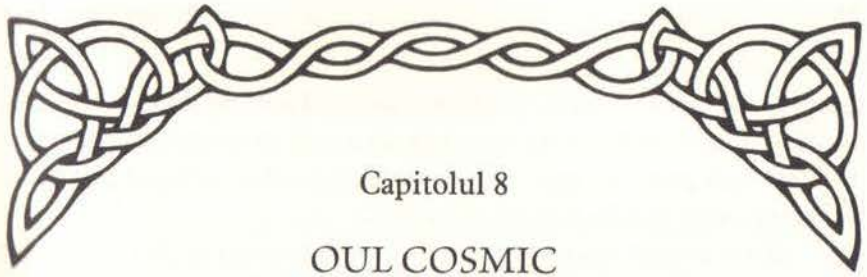

Capitolul 8

OUL COSMIC

Einstein, faimosul autor al teoriei relativității, la începuturile acestui secol XX, a conceput cu mintea sa genială un Univers curb, finit, închis, precum un ou. Încă ne vine în memorie acea exclamație teribilă a acestui om extraordinar când a spus: „Infinitul tinde la o limită". Nimeni un ignoră că, mai târziu, Edwin Hubble a descoperit cu o infinită uimire, în faimosul observator din Monte Wilson, că toate Galaxiile care populează spațiul infinit se îndepărtează, cu viteze uimitoare, unele de altele.

Acest fapt, în sine, este inegalabil. Din păcate, George Lemaitre nu a știut să înțeleagă și, căutând cauze, a ajuns la concluzii greșite.

> Dacă Universul se află în continuă expansiune (explică în formă absurdă) este pentru că, într-o zi, a explodat dintr-un centru, dintr-un atom primordial.

Lemaitre, cu calculele sale greșite, a crezut cu tărie că acel nucleu primordial, original, avea un diametru modest, mic, neînsemnat, doar cât distanța de la Pământ la Soare, adică, 150 de milioane de kilometri. Cu adevărat minuscul, vorbind proporțional; să ne imaginăm măcar pentru un moment Spațiul Infinit!...

Respectivul nucleu primitiv ar fi avut, după Lamaitre, o densitate înfricoșător de mare, încât însăși apropierea de atomi ar fi ridicat temperatura, așa cum e normal, la sute de milioane de grade. La această

temperatură, de neconceput, conform teoriei, Energia Atomică eliberată ar fi fost atât de multă și Radiația Cosmică atât de intensivă, încât totul ar fi terminat prin a se disloca și atunci ar fi rezultat explozia profundă, ca erupția unui vulcan înfiorător și teribil.

Toate acestea sunt minunate dar, cine a pus acest Ou Cosmic? Ce exista înainte? De ce explozia cosmică trebuia să se realizeze într-un moment matematic determinat și nu mai devreme sau mai târziu? Unde este fundamentul acestei teorii? Cine a fost martorul ocular al acestei ipoteze?

Noi, gnosticii, înțelegem, în profunzime, că Galaxiile se îndepărtează unele de altele și acest fapt este deja demonstrat, dar asta nu înseamnă, neapărat, că toate acestea au pornit dintr-un același nucleu.

Einstein a spus: „Masa se transformă în energie". Și toți înțelepții din întreaga lume s-au înclinat cu reverență în fața acestui imens adevăr. De asemenea, marele matematician a spus: „Energia se transformă în masă".Și nimeni nu a putut contrazice acest postulat.

Nu există îndoială că „Energia este egală cu masa înmulțită cu viteza luminii la pătrat".

Aceste înțelepte postulate vin să demonstreze că masa tuturor Universurilor este eternă și imutabilă; dispare aici pentru a reapărea dincolo, într-un fel de flux și reflux, activitate și repaos, zi și noapte.

Lumile se nasc, cresc, îmbătrânesc și mor; încetează să existe pentru a se transforma în energie și apoi reapar, renasc, când aceasta se cristalizează din nou în masă.

În socoteala retrospectivă a tuturor celor Șapte Cosmosuri ce zvâcnesc și palpită în Spațiul Infinit, nu există o „oră zero", rădăcină comună pentru toate acestea.

Clarific: spunând „rădăcină comună", în acest caz concret, mă refer la conceptul timp ca „oră zero".

Asta nu înseamnă că negăm ora zero în mod absolut. Aceasta există în particular, pentru fiecare Univers; în stadiul Precosmic normal al oricărui Sistem Solar.

Cu alte cuvinte, am spune că fiecare Sistem Solar al Infinitului inalterabil are Maha-Manvantarele și Pralayele sale, adică, Zilele și Nopțile sale cosmice: epoci de activitate și de repaos.

În această Galaxie în care trăim, ne mișcăm și în care avem Ființa noastră, există milioane de Sisteme Solare și, în timp ce unele se află în „ora lor zero", altele se găsesc în plină activitate.

Perioadele de activitate și de repaos, Zilele și Nopțile Cosmice, se repetă în om și în atom, în tot ceea ce a fost, este și va fi.

Oamenii de știință moderni încearcă să explice toate aceste lucruri pornind doar de la Legile Naturale.

Rezultă cu adevărat ridicol a vrea să excluzi Principiile Inteligente ale respectivelor legi.

Fiecare lume a Spațiului înstelat posedă Fohat-ul său, care este omniprezent în propria sa sferă de acțiune.

Fără nici o îndoială putem și trebuie să afirmăm, cu emfază, că există atâtea Fohat-uri câte lumi, fiecare dintre acestea variind în putere și grad de manifestare.

Există milioane, bilioane și trilioane de Fohat-uri, acestea sunt forțe conștiente și inteligente.

Cu adevărat, Fohat-urile sunt Constructorii, Fii ai Aurorei Maha-Manvantarei (Ziua Cosmică), adevărații Creatori Cosmici.

Sistemul nostru Solar, adus la viață de către acești agenți, este, cu siguranță, constituit din Șapte Universuri Paralele.

Fohat, așadar, este Puterea Electrică, Vitală, personificată, Unitatea Transcendentală care leagă toate energiile cosmice, atât în Lumea noastră Tridimensională cât și în Universurile Paralele ale Dimensiunilor Superioare și Inferioare.

Fohat este Verbul făcut carne, Mesagerul ideației cosmice și umane, Forța Activă în viața Universală, Energia Solară, Fluidul Electric Vital.

Fohat este denumit "cel care penetrează" și „fabricantul" deoarece, prin punctași, dă formă atomilor ce provin din materia fără formă.

În Fohat se găsesc ascunse Matematicile, Armata Vocii, Marele Cuvânt.

Orice explicație asupra Mecanicii Cosmice care exclude Numenul din spatele Fenomenului, Fohat-ul din spatele oricărei Cosmogeneze, s-ar dovedi la fel de absurdă ca și a presupune apariția unui automobil prin

„generare spontană", produs al hazardului, fără o fabrică specială, fără ingineri, fără mecanici etc.

Traiectoria galaxiilor nu indică niciodată faptul că acestea și-ar avea originea sau punctul de plecare originar într-un nucleu atât de redus precum „oul ipotetic" al lui Lemaitre. Ca dovadă a acestui lucru avem faptul că unghiul de dispersie variază mereu între 20 și 30 de grade, adică, ar fi putut trece la distanțe enorme de presupusul centru.

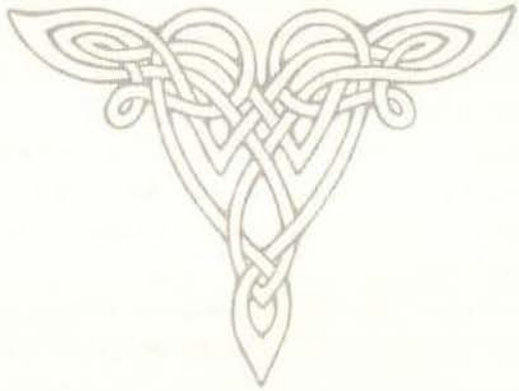

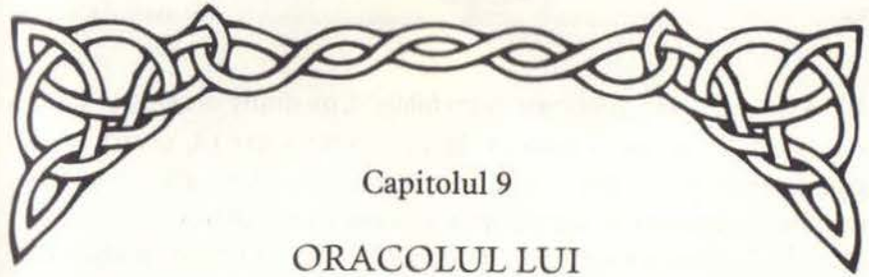

Capitolul 9

ORACOLUL LUI APOLLO

upă funerariile sacre și regale ale lui Polidor, eroul de legendă, căzut cu glorie între căștile și scuturile cruntei bătălii, Enea, troianul, cu navele și oamenii săi, s-a avântat pe marea furtunoasă și înfricoșătoare și, în curând, a ajuns pe tărâmurile lui Delos, loc al atâtor tradiții Hiperboreene unde, arzând cu flacăra Credinței, a consultat Oracolul lui Apollo, construit cu înțelepciune pe piatra dură.

Herodot, în cartea IV, capitolele XXXII și XXXIV, povestește că Hiperboreenii, bătrâni antecesori ai Lemurilor, trimiteau periodic la Delos ofrandele lor sacre, învelite în paie de fromentum. Respectivele ofrande, venerate, aveau bine marcat sacrul lor itinerariu. Treceau prima dată prin țara Scită și apoi continuau să meargă spre occident, până la Marea Adriatică, aceeași rută pe care o urma chihlimbarul de la marea Baltică până la abundentul râu Po, în peninsula Italică.

Dodonienii erau primii dintre greci care primeau ofrandele Hiperboreenilor. Acestea coborau apoi din Dodona până în golful Maliaco și continuau apoi până în Eubea și Cariptia.

Povestesc vechile legende, ce se pierd în noaptea secolelor că, aceste sacre ofrande nordice își continuau călătoria din Cariptia fără să fie atinse în Andros și că, din acest loc, Catacumenii le trimiteau în Tenos și apoi în Delos.

Cei din Delos adaugă cu înțelepciune faptul că hiperboreenii aveau obiceiul frumos și inocent de a-și trimite sacrele ofrande divine prin mâi-

nile a două virgine delicioase și inefabile. Una dintre acestea se numea Hiperocha și cealaltă, Laodicea. Spun scrierile sacre că, pentru a avea grijă de aceste sfinte femei, atât de delicioase și sublime, cinci Inițiați sau Perpheri le însoțeau în periculoasa și foarte lunga călătorie.

Însă, totul a fost inutil, deoarece acei sfinți bărbați și cele două sublime Sibile au fost asasinați pe pământurile lui Delos pe când își îndeplineau misiunea.

Multe domnișoare nobile, prețioase și frumoase, din oraș, pline de durere, și-au tăiat părul și au depus șuvițele buclate într-un fus pe monumentul ridicat în onoarea acelor sacre victime care, se spunea că, veneau însoțite de zeii Artemis și Apollo.

Venerabil loc, cel în care a ajuns Enea; Delos, loc de arhaice legende Hiperboreene, ce se ascund, precum pietre prețioase, în profunzimea tuturor veacurilor.

Și, prosternat pe pământ, mușcând praful secolelor, l-a invocat în sacra incintă pe Apollo, Zeul Focului, implorându-l, cu inima îndurerată, să protejeze orașul pe care urma să îl fondeze, al doilea Pergam Troian. Spune istoria că, acest ilustru bărbat l-a consultat pe Apollo întrebându-l ce loc îi indica pentru a se stabili. Atunci Pământul tremură înspăimântător.

Eroul și oamenii săi, ghemuiți și lipiți de pământ, cuprinși de o teamă misterioasă, ascultară cu toții teribila voce a lui Apollo, care spunea:

> Puternici descendenți ai lui Dardanus! Pentru a vă stabili într-un mod permanent, trebuie să căutați pământul de unde sunteți originari; primul care v-a purtat la sânul său. Acolo, neamul lui Enea va domina toată țara și fiii fiilor săi și cei ce se vor naște din aceia.

Povestește liderul epic că, după ce a ascultat Oracolul lui Apollo, plin de preocupări, se gândea care putea să fie tărâmul cel mai îndepărtat al originilor sale însă, bătrânul său tată care își amintea cu claritate vechile tradiții de familie, spuse:

"Și prosternat pe pământ, mușcând praful secolelor, l-a invocat în sacra incintă pe Apollo, Zeul Focului...".

Ascultați, șefilor, numele speranței noastre. Leagănul neamului nostru este Creta, insula ce se găsește în mijlocul mării imense. Este populată de orașe puternice care sunt, totodată, State bogate.

Din Creta ne vine, troienilor, cultul Cibelei(Mama Divină Kundalini), cu carul său tras de lei; de la ea ne vine bronzul și alte arte care îi fac puternici pe oameni.

Să mergem, așadar, în Creta, care nu este departe, căci dacă Jupiter (Cristosul), ne trimite vânturi favorabile, vom fi acolo în trei zile.

A ajuns la urechile noastre (spune Enea) zvonul că regele din Creta, Idomeneu, care a fost inamicul nostru, care a luptat împreună cu Aheii în Troia, a părăsit insula și, cu absența sa, sosirea noastră în acea țară ar fi mult mai favorabilă.

Cu inima plină de speranță (spune în continuare Enea) am urcat la bord, marinarii noștri s-au întrecut în agilitate și viteză. Uneori vâsleau, alteori manevrau cordajele și, impulsionați de vântul de pupă, favorabil, am acostat în Creta fără probleme, iar acolo am fondat alt oraș pe care, în memoria vechii noastre cetăți, l-am numit Pergamea.

Și acel popor eroic și teribil, condus de către Enea, ilustrul paladin troian, s-ar fi stabilit, definitiv, pe acea insulă, dacă o ciumă malignă și dezastruoasă nu l-ar fi obligat să se gândească să se pornească pe mare în căutarea altor tărâmuri.

În descompunerea și putreziciunea acelui aer bolnăvicios, contaminarea sinistră infectează toate corpurile; unii cad fulgerați de raza morții, în timp ce alții se târăsc ca spectre fatale, transfigurați de febră.

Un vânt dogoritor (spune Enea) ardea recoltele noastre și pământul părea să ne refuze alimentele.

În mintea lui Enea, furibundă, se dezlănțui furtuna gândirii și, disperat, ca un naufragiat legat de roca crudă, se gândi să se întoarcă la Sanctuarul lui Apollo, Zeul Focului, pentru a consulta din nou Oracolul. Însă, chiar în acea noapte, în acele ore delicioase în care corpul doarme și Sufletul călătorește în Lumile Superioare, în afara organismului fizic,

Enea se întâlni cu Zeii săi Penați, Geniile Tutelare ale familiei sale, Jinașii sau Îngerii Troiei.

Și Domnii focului grăiră:

Nu este necesar, fiule, să vă întoarceți navigând acolo unde se află Oracolul lui Apollo; ați interpretat profeția în mod greșit. Patria voastră de origine nu este Creta, ci Hesperia, bătrânul pământ ce se numește acum Italia. De aici au ieșit vechii fondatori ai rasei Troiene, eroul Dardanus și premergătorul său, Jasio. Du-te și povestește-i tatălui tău această veste.

Și, surprins, tatăl său își aminti atunci de Casandra, prezicătoarea troiană; acea biată femeie care spusese același lucru înainte de distrugerea mândrului Ilion și pe care nimeni nu o băgase în seamă, întrucât Apollo o pedepsise. Acea nobilă femeie care se numea Casandra, atât de adorată și de binecuvântată, a plătit un tip de karma, foarte aparte, pentru proasta utilizare a facultăților sale divine în viețile anterioare.

Și, povestește legenda secolelor că Enea și oamenii săi, fără să mai piardă timpul, s-au lansat din nou pe mare, către tărâmurile lui Lazio.

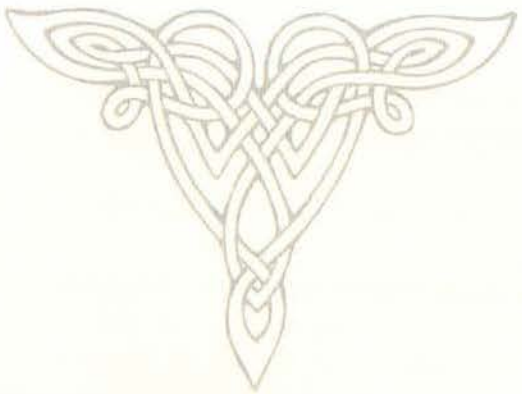

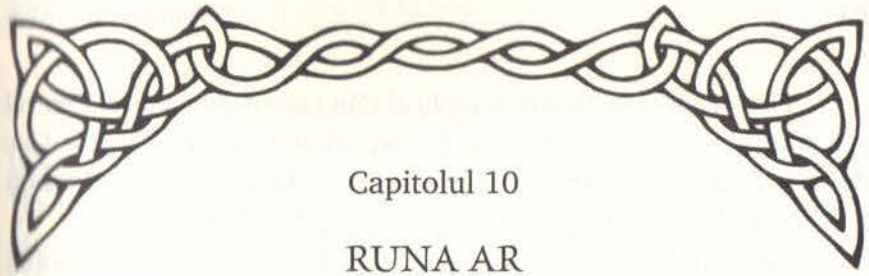

Capitolul 10

RUNA AR

mi vin în memorie încântări inefabile, poezii de dragoste și lucruri imposibil de descris în cuvinte. Ceea ce am cunoscut, ceea ce am văzut, tot ce am simțit în casa Tatălui meu și în toate acele sălașuri strălucitoare ale acelui Mare Oraș de Lumină cunoscut ca și Calea Lactee, cu siguranță că nu poate fi rostit decât cu Verbul de Aur, în Orto-ul Pur al Limbii Divine.

Era o noapte împodobită de stele, razele proiectate ale Lunii pătrundeau în încăperea mea, formând un șal de argint. Albastrul profund al cerului părea mai degrabă un ocean infinit unde sclipeau luceferii.

Și astfel, meditând, am intrat în extaz și am abandonat forma densă; nu există plăcere mai mare decât aceea de a simți Sufletul desprins, atunci trecutul și viitorul se înfrățesc într-un etern acum.

Și, plin de o delicioasă voluptuozitate spirituală, de nedescris, de nedefinit, m-am apropiat de porțile templului impulsionat de forța misterioasă a dorinței.

Poarta Sanctuarului era sigilată cu o mare piatră care împiedica trecerea profanilor.

Nu te opri, inimă, înaintea lucrurilor misterului! „Sesam, deschide-te!...", am exclamat și piatra s-a deschis pentru ca eu să intru.

Și, când niște intruși au vrut să facă același lucru, a trebuit să înșfac spada înflăcărată și să strig cu toate forțele sufletului meu: „Înapoi, profani și profanatori!".

Pătrunsesem în Marele Templu al Căii Lactee, Sanctuarul Central al acestei gigante Galaxii, Biserica Transcendentală. În acel venerabil loc domnește teroarea Iubirii și a Legii. Înaintea Altarului Sacru al acelui templu, teribil de divin, pot să se prosterneze doar Zeii Siderali.

Am înaintat bucuros spre locul prosternărilor și al adorărilor. Pretutindeni, în binecuvântatul templu, era un du-te-vino, o mulțime de oameni umili și simpli; păreau mai degrabă niște țărani supuși și smeriți.

Aceia erau Bodhisattva-șii Zeilor, Oameni în sensul complet al cuvântului, creaturi care se bucură de Cunoașterea Obiectivă, Autoconștienți sută la sută.

Fără nici o îndoială, am putut remarca până la satietate că, în acele creaturi umane nu mai exista nimic care să se poată numi Eu, Eu Însumi, El Însuși; cu adevărat, acei Oameni erau „morți" de-a binelea.

Nu am văzut în ei dorința de a se evidenția, de a urca, de a ajunge în vârful scării, de a-și face simțită prezența etc.; pe acele creaturi nu le interesează să existe, nu vor decât „moartea absolută", să se piardă în Ființă și asta este tot.

Cât de fericit mă simțeam, avansând prin centrul templului până la Altarul Sacru; mergeam semeț, energic, cu pas triumfal...

Dintr-o dată, unul dintre acei umili „proletari de hârleț și cazma" îmi tăie calea; pentru un moment am vrut să merg mai departe, măreț, arogant, disprețuitor...

Însă, oh, Dumnezeule, o rază de intuiție mă fulgeră de moarte și-mi amintii atunci, cu claritate că, altădată, într-un trecut îndepărtat, comisesem aceeași eroare, în prezența acelui „biet țăran".

Această eroare trecută s-a făcut clară în mintea mea și, cu groază, teroare și spaimă, am rememorat momentul teribil în care fusesem aruncat afară din templu, vocile terorizante care ieșiră din Altarul Sacru, printre trăsnete, tunete și fulgere.

Tot acest trecut reînvie în mintea mea în miimi de secundă și, atunci, cu regret, îmi oprii marșul semeț și orgolios și, plin de căință, de regrete și cu remușcări în inimă, mă prosternai înaintea acelui „sătean"; modest și supus, i-am sărutat picioarele, exclamând:

"Mantra „ARIO" îi pregătește pe gnostici pentru primirea Focului Sacru. Se recomandă ca această practică să se efectueze timp de zece minute zilnic".

—Tu ești un Mare Maestru, un Mare Înțelept.

Însă, acea creatură, în loc să se simtă satisfăcută de cuvintele mele, răspunse:

—Eu nu sunt nimic, eu nu sunt nimeni.

—Ba da, replicai, tu ești Bodhisattva al unuia dintre Marii Zei, guvernator a diverse constelații.

Bucuria mea fu mare când acel Om Autentic mă binecuvântă. Mă simții ca și cum aș fi fost iertat și, bucuros, îmi continuai drumul către Altarul Sacru, apoi revenii la corpul fizic.

Au trecut mulți ani și niciodată nu am putut uita acel templu sigilat cu Piatra Sacră.

> Iată, pun în Sion principala piatră unghiulară, aleasă, prețioasă. Și cel care va crede în ea, nu va fi rușinat.

Piatra pe care constructorii au aruncat-o a ajuns să fie capul unghiului. „Piatră de încercare și rocă de scandal".

Vechii Alchimiști Medievali căutau, mereu, Piatra Filozofală și unii au realizat, cu deplin succes, Marea Operă.

Vorbind cu deplină sinceritate, este datoria noastră să afirmăm, cu emfază, că această Piatră este Sexul.

Petru, discipolul lui Isus Cristos, este Aladin, interpretul minunat, autorizat pentru a ridica Piatra ce închide Sanctuarul Marilor Mistere.

Numele original al lui Petru este „Patar", cu cele trei consoane, P.T.R., care sunt radicale.

P.- Vine să ne amintească, cu deplină claritate, de Părinții Zeilor, de Tatăl nostru care se află în secret, de Phitari.

T.- Aceasta este Tau, Crucea, Hermafroditul divin, Lingam Negru introdus în Yoni.

R.- Este fundamental în Foc, este Ra Egiptean. „R"-ul este esențial pentru puternica mantră „INRI" („Igni Natura Renovatur Integram").

În interiorul Pietrei se găsește, latent, Focul, iar anticii făceau să sară scânteia din sânul viu al pietrei dure.

Îmi vin în memorie pietrele Fulgerului, Galactitele orfice, Ostrita esculapiană, piatra cu care Macaon l-a vindecat pe Philoctet, Betilul

magic al tuturor țărilor, pietrele urlătoare, oscilante, unice și vorbitoare ale Terafinelor.

Potirul Minții cristificate are la bază Piatra Vie, Altarul Sacru.

PRACTICĂ:

Mantra „ARIO" îi pregătește pe gnostici pentru primirea Focului Sacru. Să se cânte, în fiecare dimineață, această mantră, divizând-o în trei silabe: A.... RI.... O.... Să se prelungească sunetul fiecărei litere. Se recomandă ca această practică să se efectueze timp de zece minute zilnic.

Capitol 11

PROTON ŞI ANTIPROTON

Existența reală a protonului și a antiprotonului a fost demonstrată, în mod absolut, în anul 1955 de către echipa de fizicieni de la Berkeley. Când s-a bombardat o placă de cupru cu o energie de 6.000 de milioane de electrovolți, s-au extras, din nimic, doi nuclei minunați de Hidrogen, identici, însă de semn opus: un proton pozitiv și altul negativ.

În mod clar, este normal să ne gândim că jumătate din Univers este constituit din Antimaterie.

Dacă înțelepții moderni au putut să descopere Antiparticule, în laboratoare, este pentru că acestea există și în adâncul profund al Marii Naturi.

Sub nici o formă nu putem nega faptul că este teribil de dificil să se detecteze Antimaterie în spațiu.

Lumina Antistelelor, deși este aparent identică cu cea a stelelor și plăcile fotografice o înregistrează, sub aceeași formă, trebuie să aibă o diferență necunoscută de către înțelepți.

Acel concept cum că nu există loc pentru Antimaterie în Sistemul nostru Solar este ceva încă foarte discutabil.

Transformarea Masei în Energie este ceva foarte interesant. Că jumătate scapă, sub formă de Neutrino, este aproape normal și, faptul că o treime se transformă în Raze Gamma și o a șasea parte în unde luminoase și sonore, nu trebuie să ne surprindă deloc, este natural.

Când ne gândim la Cosmogeneză, apar mereu aceleași întrebări: Ce exista înainte de Aurora Sistemului nostru Solar? Rig Veda răspunde:

Nu exista ceva, nu exista nimic;
strălucitorul cer nu exista;
nici imensa boltă cerească nu se extindea în înalt.
Ce acoperea totul? Ce-l adăpostea? Ce-l ascundea?
Era abisul fără fund al apelor?
Nu exista moartea, însă nimic nu era nemuritor;
nu existau limite între zi și noapte.
Doar Unul respira fără viață și, prin Sine,
Căci nici un altul ca El nu existase...
Domneau tenebrele și întregul început era ascuns,
în obscuritate profundă; un ocean fără lumină;
germenul ascuns până atunci în învelitoare
face să izvorască o Natură de o căldură înfocată.
Cine cunoaște secretul? Cine l-a dezvăluit?
De unde, de unde a apărut această multiformă creație?
Zeii înșiși au venit, mai târziu, la existență.
Cine știe de unde a venit această Mare Creație?
Acela din care toată această creație imensă a început,
ori fu a sa Creație, ori fu schimbare,
cel mai elevat clarvăzător, în cele mai înalte ceruri,
o cunoaște, sau poate, nici măcar, nici el nu știe...
Contemplând eternitatea...
Înainte să fi fost fundațiile pământului...
Tu erai. Și când flacăra subterană
își va rupe închisoarea și va devora forma,
tu încă vei fi, precum erai înainte,
fără a suferi vreo schimbare, oarecare, când timpul nu va exista.

Înainte de Maha-Manvantara (Ziua Cosmică) acestui Univers în care trăim, ne mișcăm și avem Ființa noastră, exista doar energie, liberă, în mișcarea sa.

Înainte de energie a existat materie, aceasta din urmă a existat, în formă organizată, a constituit Universul precedentei Zile Cosmice (Maha-Manvantara). Din universul trecut ne rămâne ca amintire doar Luna, iubitul nostru satelit care ne luminează în noapte.

De fiecare dată când Energia se cristalizează sub formă de Materie, aceasta apare sub forma extraordinară a unei perechi simetrice de particule.

Materia și Antimateria se completează reciproc. Practic, aceasta este o temă nouă pentru știința contemporană și, într-un viitor, va progresa și mai mult.

În orice caz, rezultă absurd să afirmăm că, în Universul nostru Solar, nu există loc pentru Antimaterie.

Materia este mereu însoțită de Antimaterie, fără de care, este clar că, Fizica Nucleară ar rămâne fără fundament, și-ar pierde valabilitatea.

În aurora Maha-Manvantarei (Ziua Cosmică), Universul a apărut sub forma unui nor de plasmă, adică, Hidrogen ionizat.

Există doi Hidrogeni fundamentali în Sistemul nostru Solar și acest lucru deja a fost analizat de către Marii Maeștri ai Umanității.

Ni s-a spus că, în respectiva sumă de Hidrogeni, sunt reprezentate doisprezece categorii de Materie, conținute în Univers, începând cu Spațiul Abstract Absolut și până în Regatul Mineral Scufundat.

Norul de plasmă originar se prezintă în fața minții oamenilor de știință în formă dublă.

Un examen judicios al acestei probleme ne permite să înțelegem că există Plasma și Antiplasma; este ceea ce un anumit înțelept a denumit ca „Ambiplasma".

Oamenii de știință știu foarte bine, prin intermediul observației și al experienței, că intensivul câmp magnetic ce se formează în Galaxii generează separarea radicală a particulelor în acord cu încărcarea lor electrică.

Plasma și Antiplasma nu doar că sunt opuse ci, mai mult, sunt separate.

Materia și Antimateria coexistă, separat, și se condensează sau se cristalizează în stele.

Când Materia și Antimateria intră în contact direct, se generează atunci distrugerea totală a Materiei.

Fondul viu al Materiei este tocmai Antimateria însă, între ambele forme de viață există un câmp neutru.

Cele trei forțe primare, Pozitivă, Negativă și Neutră, guvernează întregul mecanism universal.

În spațiul infinit coexistă Materie și Antimaterie, Stele și Antistele. Hidrogenul și Antihidrogenul cristalizează, cu forța gravitațională, originând fuziune nucleară.

Astfel, iubite cititor, Protonii din aceeași clasă se acumulează, unii deasupra celorlalți, pentru a forma toate Elementele Naturii.

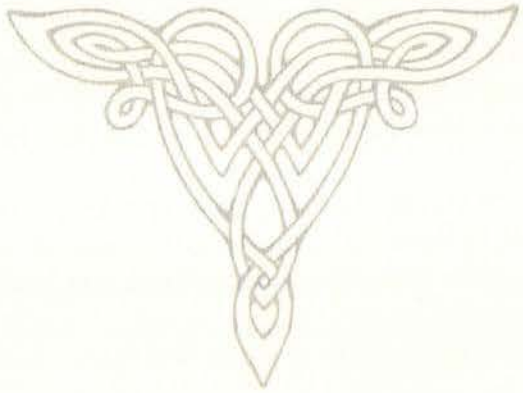

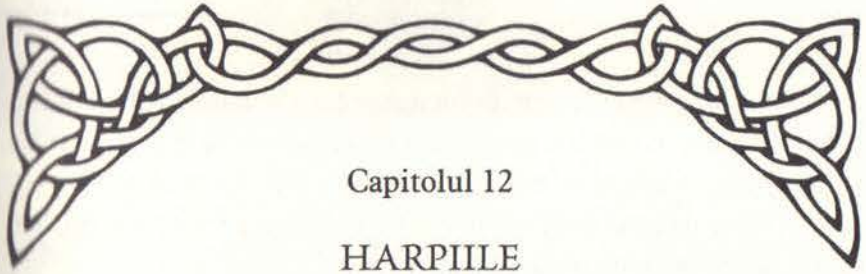

Capitolul 12

HARPIILE

Enea, legendarul paladin troian, navigând cu oamenii săi către pământurile minunate ale anticei Hesperide, a fost supus la noi și înfricoșătoare probe. Povestesc vechi tradiții, ce se pierd în noaptea secolelor, că în largul mării, forțele înfricoșătoare ale lui Neptun au lansat teribile furtuni care, din fericire, mulțumită Domnului, nu i-au scufundat nava, dar l-au făcut pe Palinurus, cel mai abil dintre piloții săi, să rătăcească drumul, după ce au petrecut trei nopți fără stele.

Momente înspăimântătoare au fost acelea în care troienii s-au apropiat de înfricoșătoarele insule Strofade, care se găsesc în marea Ionică și în care locuiesc danteștile Harpii, vrăjitoare dezgustătoare, cu cap și gât de femeie, care înainte erau frumoase domnișoare însă, acum, sunt transformate în furii oribile care, cu atingerea lor abjectă, corup tot ceea ce ating.

Monstruoasă armată cea a abominabilelor Harpii, conduse altădată de execrabila Celeno și dotate cu lungi gheare; au mereu întipărită pe față paloarea foamei.

Gloriosul erou, cu oamenii săi, ajunse pe acel tărâm și debarcă, fără să se gândească la vrăjitoare abjecte, nici la oribile sabaturi.

Înfometați cum erau, puternicii descendenți ai lui Dardanus, nu întârziară să sacrifice minunatele vaci care păsteau, fericite, pe pământurile nimănui.

Însă, pe când erau în mijlocul festinului, din munți, coborâră Harpiile, cârâind ca și corbii și bătând din aripile lor negre și respingătoare, se apropiară de mâncare, infectând totul cu gurile lor necurate.

Oribil, aspectul acelei cărni infectate, duhoarea infecta aerul, banchetul deveni murdar, respingător, scârbos.

Troienii fugiră de damele atât de sinistre, transformate în înfricoșătoare păsăroaie și se refugiară în misterioase caverne, departe de plaja însorită.

Însă, din păcate pentru acei iluștri războinici, când fură pe punctul de a mânca, după ce sacrificaseră noi bovine, acele vrăjitoare blestemate veniră din nou și stricară alimentele.

Plini de mânie, acei bărbați se așezară în poziție de atac, își pregătiră arcuri și sulițe pentru a extermina abominabilele Harpii, însă pielea lor dezgustătoare nu se lăsa străpunsă de bronz și flancurile lor erau invulnerabile precum oțelul.

Teribil blestem cel al lui Celeno când, fluturând deasupra capetelor glorioase ale curajoșilor troieni, spuse:

> De ce ne aduceți război, nesăbuiților? Zeii ne-au făcut nemuritoare. Nu v-am ofensat pe nedrept, deoarece voi ați sacrificat multe vaci din turma noastră.
>
> Drept pedeapsă, am să vă trimit un blestem. Enea și neamul său vor umbla rătăcitori, pe mări, înainte de a găsi pământul pe care îl caută și vor suferi de foame.
>
> Nu vor putea înălța zidurile noului lor oraș până când, de înfometați ce vor fi, se vor fi văzut obligați să își devoreze propriile mese.

Surprinși și consternați, troienii îi rugară pe Zeii Sfinți să-i elibereze de respectivele amenințări și, apoi, abandonară acel trist tărâm și se îmbarcară din nou.

A sacrifica Vaca Sacră echivalează, de fapt, cu a invoca crude Harpii de rău augur.

"Monstruoasă armată cea a abominabilelor Harpii, conduse altădată de execrabila Celeno și dotate cu lungi gheare; au mereu întipărită pe față paloarea foamei".

Rezultă oportun să amintim aici simbolica „Vacă cu Cinci Picioare", gardiana teribilă a Tărâmurilor Jinas.

H.P.B. a văzut, cu adevărat, în India, o vacă albă cu cinci picioare; cel de-al cincilea îi ieșea din cocoașă; cu acesta se scărpina, speria muștele etc. Respectivul animal era condus de un tânăr din secta Sadhu.

Dacă citim cele trei silabe ale cuvântului „Kabala" invers, avem „LA-VA-CA", simbolul viu al Eternei Mame Spațiu.

În toate teogoniile, din Nord și din Sud, din Estul și din Vestul lumii, se menționează mereu Elementul Feminin, Etern, al Naturii, Magna Mater din care provine „M"-ul și hieroglifa Vărsătorului.

Ea este Matricea Universală a Marelui Abis, Venus Primitivă, Marea Mamă Virgină care iese din valurile mării cu Cupidon-Eros care este fiul său și este ultima variantă, în fine, al Gaiei, Gaea sau Terra care, în aspectul său superior, este Prakriti hindusă.

Să ne amintim de Telemah, coborând în Lumea Umbrelor, pentru a afla despre soarta lui Ulise, tatăl său.

Umblă tânărul sub lumina Lunii, invocând-o pe Prakriti, acea puternică Zeitate care, fiind Selena în Cer, este, în același timp, Casta Diana pe Pământ și formidabila Hecate, în Lumea Subterană.

Cele două dedublări ulterioare ale lui Hecate, Proserpina, al patrulea și al cincilea aspect ale lui Prakriti, sunt negative, constituie umbra Eternei Mame Spațiu, reflexii pierdute în oglinda Naturii.

Există Jinași Negri și Albi. Harpiile urmează drumul tenebros. Dante le-a întâlnit în Lumile Infernale, chinuind Sufletele aflate în involuția scufundată.

Harpiile sunt Jinași Negri; utilizează cele două aspecte negative, inferioare, ale lui Prakriti, cu acestea își pun corpul în cea de-a Patra Dimensiune pentru a zbura prin aer.

În interiorul Dimensiunii Necunoscute, corpul uman poate lua orice figură și frumoase domnișoare se pot transforma în oribile păsăroaie, ca și acelea pe care Enea le-a găsit în tenebroasele Insule Strofade.

Caron, Zeul Infernal a cărui bătrânețe eternă este mereu melancolică și abominabilă, conduce Harpiile ce au trecut prin poarta morții, până pe celălalt mal al râului.

Noroios curent de ape negre cu mlăștinoase margini murdare, unde rătăcesc spectrele morților...

Râu fatal unde navighează barca lui Caron, conducându-i pe cei pierduți până la regiunile umbroase, sumbre și obscure ale Regatului Mineral Scufundat...

Oribil este finalul care le așteaptă pe Harpiile execrabilei Celene: involuția înspăimântătoare, în Lumile de Dedesubt, până se vor pietrifica și reduce, mai apoi, la praf cosmic.

Este corectă condamnarea celor care fac rău. Fălcile lor sunt precum morminte deschise. Ele nu au cunoscut niciodată drumul.

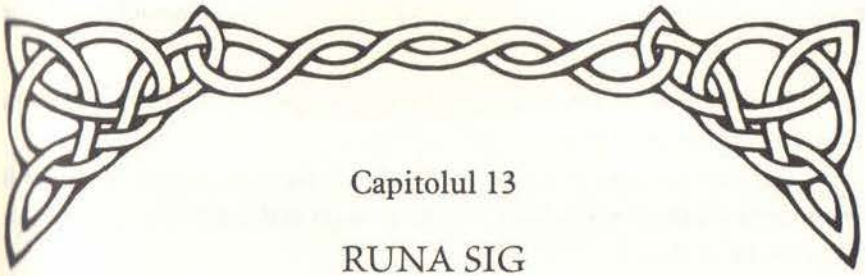

Capitolul 13

RUNA SIG

este, într-adevăr, dificil a-ți imagina farmecul, beția extazului, comuniunea Sfinților, în nopțile de Meditație. Într-o astfel de noapte, Patriarhul Iacob, via reîncarnare a strălucitorului Înger Israel, cu capul sprijinit de Piatra Filozofală, a citit în astre promisiunea unei posterități inumerabile și a văzut misterioasa scară septenară pe care veneau și plecau Elohimii, între Cer și Pământ.

Doar în absența Eului putem experimenta Ceea ce este Adevărul, Realul, Acela...

Eu am fost, în ziua Domnului, întrebând, căutând, cercetând despre ora mea cea din urmă.

Și am văzut și am auzit lucruri care profanilor și profanatorilor nu le este dat să le înțeleagă. Și am experimentat, în formă directă, ultimii ani ai vieții, apusul Eului, finalul catastrofic al lui Eu Însumi.

Și am putut trăi crucificarea Cristosului Intim și coborârea în Sfântul Mormânt.

Lupta împotriva lui Satan a fost teribilă... Soția mea sacerdotesă mi-a sigilat sarcofagul cu o mare piatră și a surâs dulce. Din Golgota Tatălui ieșeau voci teribil de divine, fulgere și tunete.

Toate acestea îmi amintesc de Runa Sig, Fulgerul teribil al Soarelui Central; „SULU-SIGI-SIG", nume secret al înfricoșătoarei Vipere Sacre, Kundalini.

Steaua cu Cinci Colțuri, fără îndoială, este o repetiție constantă a Runei Sig, pare trasată toată cu zig-zagul fulgerului; în timpurile străvechi, oamenii tremurau în fața Pentalfei.

În Misterele Arhaice, Sig era Falusul și, pe această cale, ajungem la Maithuna (la Sexo-Yoga).

Sig este Soarele și litera sa este „S", a cărei pronunție înțeleaptă se convertește în vocea subtilă, în acel fluierat dulce și blând pe care l-a ascultat Ilie în deșert.

Inițierea Finală este sigilată cu fulgerul, cu Runa Sig și, între tunete și fulgere, se aud cuvintele teribile: „Tatăl meu, în mâinile tale îmi încredințez Spiritul".

Spada Înflăcărată aprinsă, ce se rotește amenințător, în toate părțile, pentru a păzi drumul Arborelui Vieții, are înfricoșătoarea figură a Runei Sig, ne amintește de zig-zagul fulgerului.

> Nefericit, Samson al Kabalei, care se lasă adormit de către Dalila; Hercule al științei, care își schimbă sceptrul puterii cu fusul Onfaliei; va simți, destul de devreme, răzbunarea Deianirei și nu-i va mai rămâne alt remediu decât focul Muntelui Eta pentru a scăpa de devoratoarele chinuri ale tunicii lui Nesus.

Nefericit acel ce se lasă sedus de Diavolița originară, femeia fără nume, trandafir de pierzanie al Abisului Infernal.

Nenorocit, Inițiatul care cade, îmbătat în brațele sângeroasei Irodia, harpia Gundrigia și alte o sută de femei.

Vai! Vai! Vai, de acei Inițiați care pier între sărutările focului, nu ale femeilor, ci al femeii prin antonomasie, al femeii-simbol, care nu încearcă să seducă grosier, doar cu sugestii de senzații animalice, ci cu artele cele mai perfide și delicioase sentimentalisme subtile și emoții romantice!

Pentru aceștia ar fi fost mai bine să nu se fi născut niciodată sau să-și atârne o piatră de moară de gât și să se arunce pe fundul mării.

Nefericiții!... În loc să urce pe Golgota Tatălui și să coboare în Sfântul Mormânt, vor fi trăsniți de Fulgerul teribil al Justiției Cosmice. Aceștia își vor pierde Spada Înflăcărată și vor coborî în Regatul lui Pluton pe Drumul Negru.

În jurul tronului de abanos, al regelui Lumilor Infernale, se învârt mereu, prin aer, tenebros, grelele insomnii, geloziile înspăimântătoare

"Pecetluiți mereu, toate muncile voastre magice, invocațiile, rugăciunile, lanțurile de medicină etc. cu această Rună".

care amărăsc existența, crudele îndoieli, necuratele răzbunări acoperite de răni și distilând sânge, urile abominabile...

Rozătoarea avariție se devorează mereu pe ea însăși, fără nici un pic de milă, și dezgustătoarea ciudă își sfâșie carnea cu propriile mâini.

Acolo se găsesc, în fine, nebuna mândrie care ruinează totul, într-un mod mizerabil, infama trădare ce se apără mereu pe ea însăși și se alimentează cu sânge inocent, fără să se bucure niciodată de fructul corupt al vicleniei sale. Acolo se găsește veninul mortal al invidiei care se distruge pe ea însăși când nu poate să le facă rău celorlalți, cruzimea care se precipită în Abisul fără speranță, macabrele și înspăimântătoarele viziuni, oribilele fantasme ale condamnaților, spaimă a celor vii, monștrii coșmarurilor și crudele insomnii care cauzează atâta suferință.

Toate acestea și alte imagini fatale încing fruntea ferocelui Pluton și îi umplu palatul fatidic.

Telemah, fiul lui Ulise, a găsit în Regatul lui Pluton milioane de farisei ipocriți, morminte vopsite, simulând ca întotdeauna iubire pentru religie, însă plini de un mândru orgoliu.

Coborând eroul în regiuni din ce în ce mai scufundate, a găsit mulți patricizi și matricizi suferind amărăciuni înspăimântătoare; a găsit, de asemenea, multe soții care și-au murdărit mâinile cu sângele soților lor, trădători care și-au trădat patria și și-au încălcat toate jurămintele; fără îndoială, deși poate părea incredibil, aceștia treceau acolo prin suferințe mai mici decât ipocriții și simoniacii.

Așa au vrut să fie cei Trei Judecători ai Lumilor Infernale deoarece, spuneau că, respectivii nu se bucură doar fiind răi, ca și restul perverșilor, ci că, pe deasupra, se țin sfinți și, cu falsa lor virtute, deviază oamenii, îi îndepărtează de drumul care conduce la Adevăr.

Zeii Sfinți, aceia de care atât de nelegiuit și de prefăcut s-a râs în lume și cărora li s-au făcut nedreptăți în fața tuturor persoanelor, acum se răzbună cu toată puterea lor pentru insultele care le-au fost aduse astfel.

Fulgerul teribil al Justiției Cosmice îi aruncă în Abis și pe Bodhisattva căzuți care nu au vrut niciodată să se ridice; aceștia sunt acuzați de trei delicte:

1. De a-l fi asasinat pe Buddha.
2. De a-i fi dezonorat pe Zei.
3. Multe alte delicte.

Întreaga Mare Operă, orice Judecată, se sigilează, mereu, cu Runa Sig, cu Spada Înflăcărată.

PRACTICĂ:

Pecetluiți mereu, toate muncile voastre magice, invocațiile, rugăciunile, lanțurile de medicină etc. cu această Rună; trasați cu mâna, cu degetul arătător întins, zig-zagul fulgerului, în timp ce faceți să răsune litera „SSSSSSS" ca un fluierat dulce și blând.

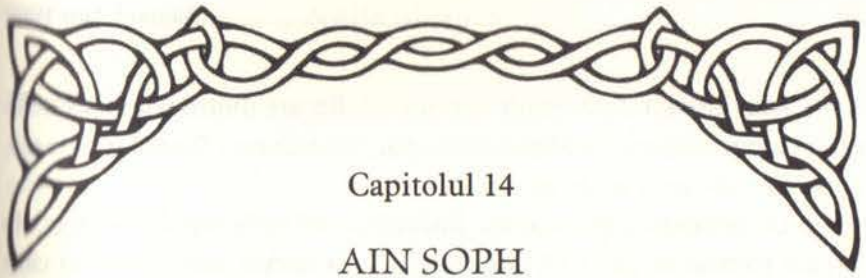

Capitolul 14

AIN SOPH

este necesar să înțelegem, este urgent să știm că, în bietul Animal Intelectual, numit în mod greșit Om, există trei aspecte perfect definite. Primul dintre aceste trei aspecte este ceea ce se numește „Esență". În Buddhismul Zen aceasta este denumită cu numele de „Buddhata".

Cel de-al doilea aspect este Personalitatea și aceasta, în ea însăși, nu este corpul fizic, chiar dacă utilizează acest vehicul pentru manifestarea sa în Lumea Tridimensională.

Cel de-al treilea aspect este Diavolul, Eul Pluralizat în interiorul fiecăruia dintre noi, Eu Însumi.

ESENȚA, BUDDHATA, în interiorul omului, este cea care deține adevărata realitate, care îi este proprie omului.

PERSONALITATEA este ceea ce nu îi este propriu; ceea ce vine din lumea exterioară; ceea ce a învățat în casă, pe stradă, la școală etc.

EUL PLURALIZAT este acel ansamblu de entități diverse, distincte, care personifică toate Defectele noastre Psihologice.

Dincolo de Mașina Organică și de aceste trei aspecte care se manifestă prin intermediul acesteia, există multe substanțe, forțe și Principii Spirituale care, în ultimă sinteză, emană din Ain Soph.

Și ce este acest AIN SOPH? Noi spunem, în mod abstract, că este „non-existentul", fără limite, Absolutul.

Totuși, este necesar să detaliem și să concretizăm încă ceva pentru a înțelege. Ain Soph este Atomul nostru Super Divin, singular, special, specific, propriu și Super-individual.

Asta înseamnă că, în ultimă sinteză, fiecare dintre noi nu este decât un atom al Spațiului Abstract Absolut; aceasta este Steaua Interioară, Atomică, care ne-a surâs mereu.

Un anumit autor spunea: „Îmi ridic ochii spre înalt, spre stele, de la care trebuie să îmi vină ajutorul, însă eu urmez mereu Steaua care îmi ghidează interiorul".

Este clar faptul că acest Atom Superdivin nu este încarnat, însă este intim relaționat cu chakra Sahasrara, Lotusul cu o Mie de Petale, centru magnetic al glandei pineale.

Eu am experimentat, în formă directă, Ain Soph, în stare de Meditație foarte profundă. Într-o zi oarecare, nu contează data și ora, am atins acel stadiu care în India se cunoaște ca Nirvikalpa-Samadhi; atunci, Sufletul a fost absorbit, în totalitate, în Ain Soph pentru a călători prin Spațiul Abstract Absolut.

Călătoria mea a început în glanda pineală și a continuat în sânul profund al Spațiului Etern.

Și m-am văzut pe mine însumi dincolo de întreaga Galaxie de Materie sau Antimaterie, preschimbat într-un simplu Atom Auto-conștient. Cât de fericit mă simțeam în absența Eului și dincolo de lume și de Minte și de Stele și de Antistele!

Ceea ce se simte în timpul unui Samadhi este inexprimabil, doar experimentându-l se înțelege.

Și am intrat pe porțile templului, îmbătat de extaz și am văzut și am auzit lucruri care Animalelor Intelectuale nu le este dat să le înțeleagă.

Vroiam să vorbesc cu cineva, cu un Sacerdot Divin și este evident că am reușit și, astfel, mi-am putut consola inima îndurerată.

Oricare din acea mulțime de atomi Autorealizați, din Ain Soph (Spațiul Abstract Absolut), și-a mărit dimensiunea și a luat, în fața prezenței mele insolite, figura venerabilă a unui Bătrân al Zilelor.

Din laringele meu creator au izvorât atunci, în mod spontan, cuvinte care au rezonat în Spațiul Infinit și am întrebat despre cineva pe care îl cunoșteam în lumea de formă densă; răspunsul acelui ilustru

Maestru Atomic a fost, cu siguranță, extraordinar:„Pentru noi, locuitorii din Ain Soph, Mintea Umană este ceea ce pentru voi este Regatul Mineral".

Și a adăugat: „Noi examinăm Mintea Umană în același mod în care voi examinați orice mineral".

În numele adevărului, trebuie să spun că respectivul răspuns mi-a provocat uimire, admirație, stupefacție, surpriză...

După aceea a venit demonstrația; cel Plin de Iubire a studiat mintea persoanei despre care am întrebat și mi-a dat informații exacte. Au trecut deja mulți ani însă nu am putut uita acea experiență mistică.

Am avut fericirea de a conversa cu un Kabir Atomic dincolo de Universurile Paralele, în Ain Soph, însă nu toate acele stele atomice ale firmamentului spiritual sunt Autorealizate.

Atomul Geneză (Ain Soph) al oricărei persoane care nu și-a fabricat Corpurile Solare, în Forja Aprinsă a lui Vulcan, este, cu siguranță, foarte simplu, nu mai conține alți atomi.

Sunt diferiți Atomii Geneză Autorealizați, ceea ce numim în știința ocultă Ain Soph Paranishpanna; aceștia conțin, în ei înșiși, Patru Atomi Sămânță care, în Alchimie, sunt reprezentați, în mod simbolic, cu aceste patru litere: C. O. N. H. (Carbon, Oxigen, Nitrogen, Hidrogen).

Într-o noapte oarecare, de vară, interogam un grup de studenți Gnostici, spunându-le: „Dacă la finalul Maha-Manvantarei trebuie să dezintegrăm Corpurile Solare, fabricate cu atâta efort în ce-a de-a Noua Sferă, atunci, pentru ce le fabricăm?"

Este inutil să spun că nici unul dintre frați nu a putut da un răspuns adecvat; a fost necesar ca eu să explic:

„Este clar (le-am spus) că, în momentul în care vine Marea Pralaya (Noaptea Cosmică), Ain Soph își absoarbe cele Trei Forțe Primare și dezintegrează cele Patru Corpuri; însă reține și atrage, către sfera sa interioară, cei Patru Atomi-Sămânță corespunzători celor Patru Corpuri".

Astfel că, în interiorul lui Ain Soph Parahishpanna, adică autorealizat, există cele Trei Forțe Primare și Cei Patru Atomi Sămânță. Litera „C" simbolizează Corpul Voinței Conștiente. „O" corespunde vehiculului

Minții Cristos. „N"se relaționează cu Astralul Solar. „H"alegorizează Fizicul.

În aurora Maha-Manvantarei (Ziua Cosmică), Ain Soph Paranishpanna își reconstruiește cele patru Corpuri prin intermediul Atomilor Sămânță corespunzători. Cele Patru Corpuri constituie Mercabah evreu, Carul Secolelor, Vehiculul Solar al lui Ain Soph Paranishpanna, Non-Materia fără limite, Absolută.

Cele patru corpuri iau forma Omului Celest manifestat, vehiculul pentru a descinde și a se manifesta în lumea fenomenelor.

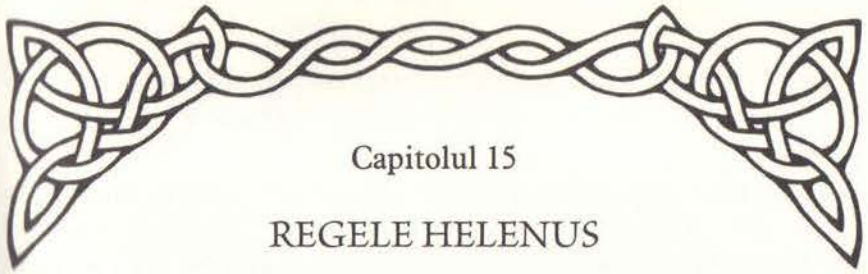

Capitolul 15

REGELE HELENUS

ând Enea (legendarul paladin troian) se apropia de bogatul palat al regelui Helenus, a zărit-o, cu uimire, admirație și mare surpriză, pe acea femeie numită Andromaca, cea care fusese soția lui Hector, troianul răpus glorios în bătălia de la picioarele zidurilor neînvinse ale Troiei.

Enea le-a mulțumit Zeilor Sfinți (Îngeri, Arhangheli, Principate, Puteri, Virtuți și Dominații, Tronuri, Heruvimi și Serafimi ai Creștinismului), le-a mulțumit, din toată inima, acestor ființe inefabile, pentru că au eliberat-o pe această femeie, împiedicând ca Aheenii să o ia prizonieră la Micene.

Nobilă femeie, acum soția lui Helenus, regele profet, splendidul monarh care, în mărețul său palat, le-a oferit troienilor multă ospitalitate.

Enea a găsit-o într-o pădure sacră, având alături, într-o minunată urnă de aur, cenușa iubită a lui Hector, răposatul său soț.

> Ești cu adevărat, tu, Enea, cel pe care îl văd? Ești viu sau ești o arătare? O, Zeilor! Și dacă trăiești, spune-mi: de ce nu mai trăiește Hector al meu?

Astfel exclamă nobila femeie și apoi leșină.

Nefericita fusese captivă a teribilului Pirro, șiretul războinic ticălos, asasin al bătrânului Priam.

Din fericire, soarta nefericitei femei s-a schimbat radical după ce Pirro a murit de mâna teribilului Oreste și s-a căsătorit cu bunul rege Helenus.

Și, povestesc vechile tradiții că, în cea de-a treia zi, Enea a fost dus de către Helenus la o cavernă solitară pentru a consulta voința lui Apollo. Cea mai importantă din prezicerile sale a constat în a-i spune că încă era departe de a ajunge la finalul călătoriei sale și de a se instala, definitiv, pe pământul care altădată era vechea Hesperidă.

L-a anunțat că trebuia să meargă să o consulte pe Sibila din Cuma, acea divină prezicătoare care își scria versurile magice pe frunzele unui arbore corpolent care se afla aproape de grota sa.

Povestește legenda secolelor că, din când în când, vreun uragan dobora verzile frunze profetice și că versurile se amestecau și se agitau într-un mod extraordinar, formând fraze de neînțeles pentru profani și, din această cauză, mulți dintre consultanți ieșeau blestemând-o pe Sibilă.

Fără nici o îndoială, putem și trebuie să afirmăm, cu emfază, că doar Oamenii cu Conștiința trezită puteau înțelege frazele stranii și misterioasele enigme ale Sibilei din Cuma.

De asemenea, Helenus i-a prezis lui Enea că va naviga pe lângă Scila și Caribda¬; că va trece aproape de Tărâmului Ciclopilor, însă să nu intre în Italia prin coastele meridionale care, în acea epocă, erau populate de greci teribili.

În cele din urmă, blajinul rege Helenus l-a sfătuit pe Enea, ilustrul paladin troian, să încerce să câștige iubirea zeiței Iunona, făcând pioase sacrificii; această zeitate mereu se arătase inamică a troienilor.

Și vântul umflă albele vele sub lumina lunii pline, vâslele luptă cu suava marmură și Palinurus consultă stelele, navele se îndepărtează de domeniile domnești ale regelui Latinus, în timp ce Andromaca deplânge plecarea troienilor.

Helenus, rege iluminat, profet al lui Apollo, le-ai oferit o regească, magnifică ospitalitate troienilor și apoi, plin de iubire, l-ai interogat pe Zeul focului preocupat de soarta prietenului tău, Enea.

Helenus, ai fost tu, o, Zei, cel care l-ai sfătuit pe acel atât de ilustru bărbat să o viziteze pe Sibila din Cuma.

"Iluminarea Sibilelor din Cuma, splendoarea Sacerdoteselor din Eritrea, extazul unui Mahatma, toate acestea sunt pentru oameni care au trecut, cu adevărat, prin 'Marea Moarte'".

Ajungând la această parte a prezentului nostru capitol, îmi vin în memorie toate acele Sacerdotese din Eritrea, Endor etc. Oriunde s-ar fi găsit o astfel de sfântă Sibilă, este sigur că exista un Mister Delfic, Bahic, Cabiric, Dactilic sau Eleusinian.

Zeii și Oamenii înțelepți niciodată nu ar putea să uite imensa importanță pe care o aveau Misterele în timpurile de demult; lor le-au datorat faima și renumele orașele Sais, Memfis și Teba, în vechiul Egipt al Faraonilor.

Dincolo de noaptea secolelor, Inițiații își amintesc încă de Mitra între persani, Eleusis, Samotracia, Lemnos, Efes etc. între greci.

Au fost formidabile Colegiile Inițiatice din Bibractis și Alexis între galii Druizi. Inefabile și de nedescris prin frumusețe și splendoare au fost Misterele din Heliopolis, în Siria; Tara, în Irlanda etc. etc. etc.

După spusele lui Pliniu, sacerdoții Druizi, ai celților, practicau Magia și Misterele în grotele lor, după cum confirmă și Cezar și Pomponiu Mela. Austerii și sublimii Hierofanți Druizi, cu coronițe din stejar, se reuneau cu solemnitate sub lumina palidă a Lunii pentru a-și celebra Misterele Majore, în special în Paștele de primăvară, când viața renăștea viguroasă și glorioasă.

Colegiile Inițiatice s-au închis în orient odată cu barbaria militară a lui Alexandru și în occident, odată cu violența Romană. Orașul Côte-d'Or, în apropiere de Sainte-Reine, a fost, cu siguranță, mormântul pentru Inițierea Druidă; toți Maeștrii și Sibilele au fost decapitați cu violență de hoardele sanghinolente din Roma, fără vreo deosebire.

O soartă la fel de fatală și dureroasă a avut Bibractis, rivala glorioasă din Memfis, și au urmat ca număr de victime Atena și Roma, al căror Colegiu Druidic avea 40.000 de studenți de Astrologie, Științe Oculte, Filozofie, Medicină, Drept, Arhitectură, Literatură, Gramatică etc.

„Misterium" latin este grecescul „Teletai", a cărui rădăcină originală se găsește în cuvântul Teleuteria (Moarte).

Van lucru este moartea corpului fizic, importantă este distrugerea totală a Eului Însuși.

Iluminarea Sibilelor din Cuma, splendoarea Sacerdoteselor din Eritrea, extazul unui Mahatma, toate acestea sunt pentru oameni care au trecut, cu adevărat, prin „Marea Moarte".

Trezirea Conștiinței, schimbarea radicală și absolută, rezultă imposibile fără moartea Eului Pluralizat, Doar murind survine noul. „Cărarea vieții se formează cu urmele copitelor Calului Morții".

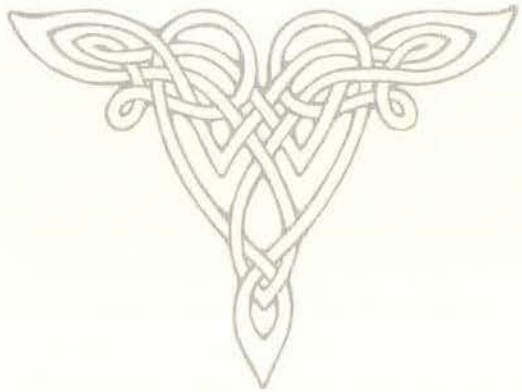

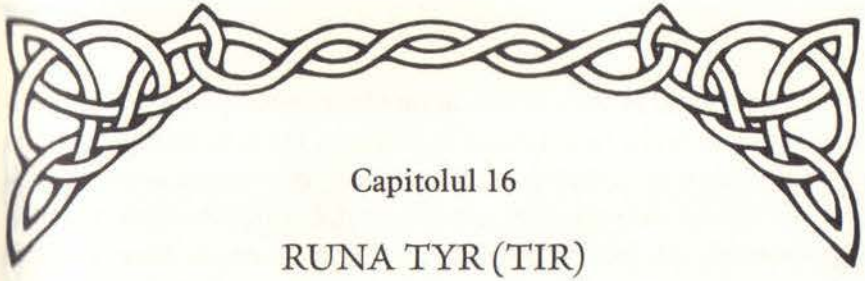

Capitolul 16

RUNA TYR (TIR)

ăsări care cântă, pârâie care saltă, trandafiri care parfumează aerul, care cheamă, oprește-te, umbră a binelui meu, frumoasă iluzie a zilei, pentru că noaptea a venit. Noapte delicioasă, împodobită cu stele, permite-mi să-ți ofer bietul cadou din bătrâna grădină a inimii mele îndurerate. Este decembrie, însă cu cântecul tău romantic voi avea trandafirii unei luni de mai.

Aș vrea să ghicesc ce voce este aceea care neagă, mereu, lucrurile vane, care le respinge, care le îndepărtează cu un „nu" care nu este ură și care promite multe „da-uri".

Noapte divină, iată-mă aici, în sfârșit, singur cu mine însumi, ascultând, în vocea lui Isaia, chemarea ta insinuantă care mă strigă pe nume. Noapte încântătoare, Urania, viața mea; pentru tine, a fi bolnav înseamnă a fi sănătos; nimic nu sunt pentru tine toate poveștile care, în copilăria îndepărtată, îi încântă pe muritori, pentru că miroși mai bine decât parfumul a încântătoare grădini somnolente și pentru că ești mai diafană, binele meu, decât diafanul palat de cristal.

Cu o ardoare fecundă, fără nicio piedică, cu pietate simplă, am traversat străzile capitalei Mexicului; oraș traversat la miezul nopții, între cristale inefabile, curate de orice ceață.

Cine, strigându-mi numele, traversează lăcașul? Cine mă cheamă în noapte cu un delicios accent? Este o suflare de vânt care suspină în turn, este un dulce gând.

Și-am urcat în vechiul turn al catedralei metropolitane cântându-mi poemul cu vocea tăcerii. Norii se pierdeau în vârfurile munților. Din pământuri care au suferit grozave convulsii, din cratere și vărsături și lave, au apărut ca o poveste pentru încântarea ochilor, Iztaccihuatl și Popocatepetl, cei doi vulcani legendari care, asemeni unor gardieni milenari, păzeau valea Mexicului. Și, dincolo de munții îndepărtați, am văzut lumi și regiuni inefabile, imposibil de descris în cuvinte; „Iată ce te așteaptă!" mi-a spus o voce generoasă care făcea ca vântul să răsune asemenea unei melodii.

Cântec pe care nimeni nu îl asculta și care continuă să sune și să sune, din nou, oriunde aș fi mers și în ale cărui note îmi părea că simt propria mea voce.

Și, coborând din turn, cineva mă urma; era un Chela sau un discipol; mare mi-a fost bucuria, mă simțeam îmbătat de o rafinată voluptuozitate spirituală, corpul meu nu cântărea nimic, mă mișcam în formă Astrală, trecuse mult timp de când abandonasem Vehiculul Fizic.

Ajuns în atriumul vechii catedrale, la picioarele bătrânelor zidurilor, martori muți ai atâtor certuri, galanterii și dueluri pe parcursul a mai multor secole, am văzut o pestriță și pitorească adunare de bărbați și femei, copii și bătrâni care, ici și colo, își vindeau bunurile.

Și, așezat acolo precum un Yoghin Oriental, lângă perete și sub vechiul turn, într-un colț al bătrânei catedrale, un bătrân aztec de o vârstă indescifrabilă, medita.

Orice adormit l-ar fi putut confunda, cu ușurință, cu un comerciant oarecare; în fața sa, pe piatra rece, venerabilul avea un obiect misterios, o sacră relicvă aztecă.

Umilit, confuz și descurajat înaintea acelui venerabil sfânt indigen, a trebuit să mă înclin cu reverență; bătrânul m-a binecuvântat.

Chela care îmi urma pașii, părea un somnambul, Conștiința sa dormea profund și visa...

Deodată se întâmplă ceva, se apleacă pentru a apuca ceva și, fără cel mai mic respect, luă, înșfăcă relicva de neatins, o studie în mâinile sale cu o infinită curiozitate iar eu rămăsei, sincer, terorizat în fața acestui fapt. Acest lucru mi se păru teribil și exclamai:

" 'T' lovește Conștiința pentru a o trezi. 'I', lucrează cu sângele, vehiculul Ființei, și 'R', pe lângă faptul că intensifică circulația în venele și vasele sanguine, face minuni cu Flăcările Ignice, intensificând, stimulând trezirea".

— „Dar, ce faceți? Comiteți un mare sacrilegiu. Pentru Dumnezeu! Retrageți-vă de aici, lăsați această relicvă la locul său".

Fără îndoială, Maestrul, plin de o infinită compasiune, răspunse:

—„El nu este vinovat de toate acestea, este adormit".

Apoi, asemeni unui călător al drumului care vrea să îi dea inimii amărâte un balsam prețios, prinse capul neofitului adormit și suflă în fața sa Fohat-ul viu cu scopul de a-l trezi însă, totul se dovedi inutil, Chela continuă adormit, visând. Plin de o adâncă amărăciune spusei:

—„Și cât am luptat acolo, în lumea fizică, pentru ca aceștia să își trezească Conștiința și, cu toate acestea, încă sunt adormiți"...

Chela luă o formă monstruoasă; Eul Pluralizat (ansamblu de entități distincte, diverse) introdus în Corpurile sale Lunare, îi dădea acel aspect.

Se dovedea curios să văd acel strașnic gigant, de culoare gri, umblând încetișor, ca un somnambul, prin atriumul bătrân al vechii catedrale, îndepărtându-se de noi spre casa în care dormea corpul său fizic. În acest moment, nu am putut decât să exclam, spunând:

— Ce Corpuri Lunare, atât de urâte!

Însă bătrânul venerabil, cuprins de compasiune, îmi răspunse:

— În templul în care vei intra acum —un Templu Jinas, un Sanctuar Aztec— sunt mulți precum acesta, privește-i cu simpatie.

— Este clar că îi voi privi cu simpatie —am răspuns.

Să vorbim acum despre REÎNCARNARE. Se vor reîncarna, oare, aceste creaturi lunare? Ar putea să existe reîncarnare unde nu există Individualitate?

Doctrina lui Krishna, în țara sfântă a Gangelui, învață că doar Zeii și Semizeii, Eroii, Devașii și Titanii, se reîncarnează. Cu alte cuvinte, am spune că doar cei Autorealizați, aceia care au încarnată deja Ființa, se pot reîncarna.

Egoul, Eul Pluralizat, nu se reîncarnează, este supus Legii Eternei Reîntoarceri a tuturor lucrurilor, se întoarce la o nouă matrice, revine în această Vale a Samsarei, se reîncorporează.

PRACTICĂ:

Practicile corespondente Runei Tyr sau Tir, consistă în a ridica sus brațele și a le coborî, ținând palmele asemeni unor scoici, făcând să răsune mantra TIIIIIIIRRRRR (prelungind sunetul literelor "I"...., "R"...., pentru a trezi Conștiința).

"T" sau TAU lovește Conștiința pentru a o trezi. "I", lucrează cu sângele, vehiculul Esenței, și "R", pe lângă faptul că intensifică circulația în venele și vasele sanguine, face minuni cu Flăcările Ignice, intensificând, stimulând trezirea.

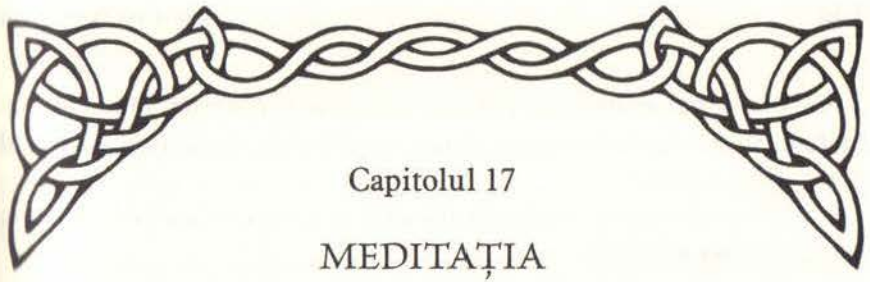

Capitolul 17

MEDITAȚIA

Informația intelectuală nu este trăire. Erudiția nu este experimentare. Încercarea, proba, demonstrația exclusiv tridimensională, nu este uni-totală, integrală. Trebuie să existe o facultate superioară Minții, independentă de intelect, capabilă să ne dea cunoaștere și experiență directă asupra oricărui fenomen.

Opinii, concepte, teorii, ipoteze, nu înseamnă verificare, experimentare, conștiență deplină asupra cutărui sau cutărui fenomen.

Doar eliberându-ne de Minte putem să trăim, cu adevărat, ceea ce este Real, acel Ceva care se află în stadiu potențial în spatele oricărui fenomen.

Minte există în tot; cele Șapte Cosmosuri, Lumea, Lunile, Sorii, nu sunt altceva decât Substanță Mentală cristalizată, condensată.

Mintea este, de asemenea, Materie, deși mai rarefiată. Substanța Mentală există în Regatele Mineral, Vegetal, Animal și Uman.

Unica diferență existentă între Animalul Intelectual și bestia irațională este dată de ceea ce se numește Intelect. Bipedul Uman i-a dat Minții formă intelectuală.

Lumea nu este altceva decât o formă mentală iluzorie care se va dizolva inevitabil la sfârșitul Marii Zile Cosmice.

Persoana mea, corpul tău, prietenii mei, lucrurile, familia mea etc., sunt în fond ceea ce hindușii numesc Maya (Iluzie), forme mentale vane care mai devreme sau mai târziu trebuie să se reducă la praf cosmic.

Afecțiunile mele, ființele cele mai iubite care mă înconjoară, etc., sunt simple forme ale Minții Cosmice, nu au existență reală.

Dualismul intelectual precum plăcerea și durerea, lauda și blamarea, triumful și înfrângerea, bogăția și mizeria, constituie durerosul mecanism al Minții.

Nu poate exista adevărata fericire, în interiorul nostru, cât timp suntem sclavi ai Minții.

Este urgent să urcăm pe „măgar" (Mintea) pentru a intra în Ierusalimul Ceresc, în Duminica Floriilor. Din păcate, în prezent, „asinul" ne călărește pe noi, muritori mizerabili din noroiul pământului.

Nimeni nu poate cunoaște Adevărul atâta timp cât este sclavul Minții. Acesta, Adevărul, nu este o chestiune de supoziții, ci de experiență directă.

Isus, Marele Kabir, a spus: „Cunoașteți Adevărul și acesta vă va face liberi". Însă vă spun: Adevărul nu este o chestiune de a afirma sau de a nega, de a crede sau de a se îndoi; trebuie experimentat direct, în absența Eului, dincolo de Minte.

Cine se eliberează de intelect poate experimenta, trăi, simți, un element care transformă radical.

Când ne eliberăm de Minte, aceasta se convertește, atunci, într-un vehicul ductil, elastic, util, prin intermediul căruia noi ne exprimăm.

Logica Superioară ne invită să gândim că, a ne elibera, a ne emancipa de Minte, a scăpa de întreaga sa mecanicitate, echivalează, de fapt, cu a trezi Conștiința, a termina cu automatismul.

Acela care se află dincolo de Minte este Brahma, Eternul Spațiu Increat, Acela care nu are nume, Realul.

Însă să mergem la rădăcină: cine sau ce este ceea ce trebuie să scape, să se elibereze de Minte?

Rezultă evident să răspundem acestor întrebări, spunând: Conștiința, Principiul Budist Interior, ceea ce avem din Suflet, în interiorul nostru, este ceea ce poate și trebuie să se elibereze.

Mintea nu servește decât pentru a ne amărî existența. Fericirea autentică, legitimă, reală, este posibilă doar atunci când ne emancipăm de intelect.

Totuși, trebuie să recunoaștem faptul că, există un inconvenient, un obstacol major, o piedică pentru această dorită eliberare a Esenței, vreau să mă refer la înfiorătoarea bătălie a antitezelor,

Esența, Conștiința, deși e de Natură Budică, trăiește, din păcate, îmbuteliată în pomposul dualism intelectual al opuselor „da și nu", „bun și rău", „înalt și scund", „al meu și al tău", „atracție și dezgust", „plăcere și durere" etc.

În orice caz, ar fi inteligent să înțelegem, în profunzime că, atunci când încetează furtuna în oceanul Minții și se termină lupta opozițiilor, Esența scapă, se scufundă în ceea ce este Realul.

Dificilă, laborioasă, grea și dureroasă, este obținerea Tăcerii Mentale absolute în toate și în fiecare dintre cele patruzeci și nouă de Departamente Subconștiente ale Minții.

Atingerea, obținerea liniștii și a tăcerii minții doar în nivelul superficial, intelectual sau în câteva Departamente Subconștiente, nu este suficient, deoarece, Esența continuă afundată de dualismul scufundat, Infraconștient și Inconștient.

Mintea în alb este ceva exagerat de superficial, gol și intelectual; avem nevoie de Reflexie Senină dacă vrem, cu adevărat, să atingem liniștea și pacea absolută a Minții.

Cuvântul chinez „Mo" înseamnă tăcut sau senin; „Chao" semnifică a reflecta sau a observa. „MO CHAO", prin urmare, se poate traduce ca REFLEXIE SENINĂ sau OBSERVAȚIE SENINĂ.

Însă, ar fi bine să înțelegem că, în Gnosticismul Pur, termenii „Seninătate", „Reflexie"..., au sensuri mult mai profunde și, prin urmare, trebuie înțeleși cu conotațiile lor speciale.

Sensul lui „Senin", transcende ceea ce, în mod normal, se înțelege prin „calm" sau „liniște": implică o stare superlativă care se află în această lume sensibilă.

Dincolo de raționamente, dorințe, contradicții și cuvinte, desemnează o situație în afara forfotei lumești.

Sensul de reflecție, de asemenea, este dincolo de ceea ce se înțelege, mereu, prin contemplarea unei probleme sau a unei idei. Nu implică aici activitate mentală sau gând contemplativ ci, o specie de Conștiență Obiectivă, clară și reflexivă, mereu iluminată în propria sa experiență.

Prin urmare, „Senin" este aici Seninătatea Non-Gândirii, și „Reflexie" înseamnă Conștiință intensă și clară.

„Reflexie Senină" este „ Conștiința Clară în liniștea Non-Gândirii. Când domnește Seninătatea Perfectă, se obține adevărata Iluminare profundă.

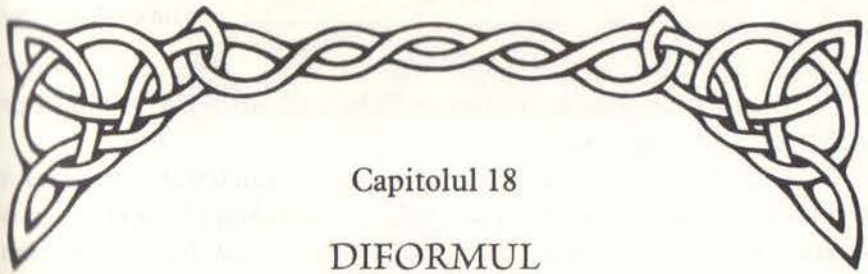

Capitolul 18

DIFORMUL GIGANT POLIFEM

mintiți-vă, oameni și Zei, acel pământ blestemat unde înainte trăia, în murdărie, diformul gigant Polifem, însoțit mereu de o sută de frați de-ai săi, egali cu acesta în cruzime și statura monstruoasă.

Ulise, istețul războinic distrugător de orașe, însoțit de oamenii săi, s-a refugiat în grota căpcăunului, iar acesta, fără a respecta vreo oarecare ospitalitate, a început să devoreze toți oaspeții.

Totuși, agerul luptător, abil, șiret și iscusit în toate tipurile de înșelăciuni, a izbutit să îl îmbete cu un delicios vin pe acel strașnic gigant, sătul de carne umană.

Monstrul dormea pe spate, pe jos, lângă vatră și vomita vin amestecat cu resturi de carne de la cei pe care îi sacrificase într-un mod inuman. Oportunitate deloc neglijabilă pentru un luptător aflat în gura lupului și, evident, regele din Itaca (Ulise) a știut să profite de ea.

Povestește legenda secolelor că, istețul războinic, șiret și viclean ca nimeni altul, a luat un țăruș cu vârful ascuțit, călit în foc, și l-a înfipt fără să se gândească în ochiul frontal al colosului, fugind apoi, în grabă, departe de acea cavernă.

Enea, ilustrul bărbat troian, a putut să verifice realitatea acestei istorii pe când naviga către pământurile din Lazio.

Debarcă cu oamenii săi pe acele pământuri neospitaliere, ascultă povestirea de pe buzele lui Achaemenid, îl văzu apărând pe Polifem, printre turmele sale și se îndreptă către mare pe partea unde se afla o stâncă înaltă.

Cuprinși de panică, troienii se îmbarcară, în taină, luându-l pe Achaemenid și tăiară parâmele.

Gigantul simți bătaia vâslelor și, deși nu se gândea să-i urmărească pe navigatori, strigă cu voce puternică, asemeni unui leu care rage și apărură o sută de Titani, asemănători la statură cu cedrii cei înalți sau cu pinii care garnisesc pădurea sacră a Dianei.

Aceștia sunt, așadar, „Giganții" antichității, Gibborim, ante și postdiluvieni ai Bibliei.

Îmi vin în memorie cele cinci statui din Bamian, redescoperite de către faimosul călător chinez Hiouen Thsang.

Cea mai mare reprezintă Prima Rasă umană, al cărei corp Protoplasmatic (semi-eteric, semi-fizic) este, astfel, amintit în dura piatră nepieritoare, pentru instruirea generațiilor viitoare; altfel, amintirea acesteia nu ar fi supraviețuit niciodată Potopului Atlant.

Cea de-a doua, de 120 de picioare de înaltă, reprezintă, cu multă claritate „nașterea sudorii", Rasa Hiperboreeană.

Cea de-a treia măsoară 60 de picioare și imortalizează, cu înțelepciune, Rasa Lemură care locuia pe continentul Mu sau Lemuria, situat în oceanul Pacific; ultimii săi descendenți sunt reprezentați în faimoasele statui găsite pe Insula Paștelui.

Cea de-a Patra Rasă, reprezentată prin statuia sa corespondentă, a trăit pe continentul Atlant, situat în oceanul Atlantic și a fost încă și mai mică, deși gigantică în comparație cu cea de-a cincea Rasă actuală, a noastră.

Ultima dintre aceste cinci imagini se dovedește a fi puțin mai înaltă decât dimensiunea medie a oamenilor înalți din Rasa noastră actuală. Este evident că, această statuie, personifică Umanitatea Ariană care locuiește pe continentele actuale.

Există, pretutindeni, în toate colțurile pământului, ruine ciclope și pietre colosale ca dovadă vie a existenței Giganților.

În timpurile de demult au existat pietre gigantice care umblau, vorbeau, pronunțau Oracole și până și cântau.

Piatra Cristosului, Roca Spirituală care-l urmărea pe Israel, stă scris că, s-a convertit în Jupiter-Lapis devorat de Tatăl său, Saturn, sub forma unui cremene.

"Amintiți-vă, oameni și Zei, acel pământ blestemat unde înainte trăia, în murdărie, diformul gigant Polifem, însoțit mereu de o sută de frați de-ai săi, egali cu acesta în cruzime și statura monstruoasă".

Dacă nu ar fi existat giganți care să mute pietre atât de colosale, niciodată nu ar fi existat un Stonehenge, un Carnac (Britania) și alte construcții asemănătoare, ciclope.

Dacă, în timpurile trecute, nu ar fi existat pe suprafața Pământului adevărata și legitima Știință Magică, niciodată un ar fi existat atâtea dovezi de pietre „oraculare" și „vorbitoare".

Într-un poem atribuit lui Orfeu, aceste pietre sunt împărțite în OPHITE și SIDERITE, PIATRA ȘARPE și PIATRA STEA.

Ophita este aspră, dură, grea, neagră și are harul vorbirii; când cineva vrea să o arunce, produce un sunet asemănător strigătului unui copil.

Prin intermediul unei astfel de pietre, Helenus a prezis distrugerea Troiei, iubita sa patrie.

Străvechi documente sacre afirmă că Eusebiu, niciodată în viață, nu se separa de Ophitele sale și că primea Oracole de la ele, profețite de o voce care părea un fluierat subțire, același pe care l-a ascultat Ilie sau Elijah după cutremur, la intrarea în peșteră.

Faimoasa piatră din Westminster era denumită „LIA FAIL" (Piatra Vorbitoare) și vorbea doar pentru a numi regele care trebuia ales. Acea piatră avea o inscripție, ștearsă acum de praful secolelor, care spunea: „NI FALLAT FATUM, SCOTI QUOCUMQUE LOCATUM INVENIENT LAPIDEM, REGNASSE TENENTURIBIDEM".

Suida vorbește despre un bărbat care putea distinge, din prima, pietrele neanimate de cele care erau dotate cu darul mișcării. Pliniu menționează pietre care se îndepărtau atunci când o mână se apropia de ele.

Pietrele monstruoase de la Stonehenge erau denumite în trecut „CHIOR-GAUR" sau „Dansul Giganților".

Diverși autori, foarte eruditi, vorbind despre ruinele de la Stonehenge, Carnac și West Hoadley, dau informații minunate despre acest subiect, atât de special.

În aceste regiuni se găsesc monoliți imenși, unii cântărind peste 500.000 kilograme. Giganții din timpurile de demult au fost cei care puteau, odată, să ridice aceste mase, să le așeze în formă simetrică, perfectă și cu un echilibru atât de minunat, încât pare că abia ating pământul și că atingerea cea mai fină, cu un deget, le pune în mișcare, însă rezistă, totuși, forței a douăzeci de bărbați care ar încerca să le deplaseze.

Giganții au fost cei care au transportat pietrele pentru construcția piramidelor din Egipt.

Piatra Oscilantă a fost o metodă de ghicit folosită de către Giganți, însă de ce oscilau? Cele mai mari dintre ele sunt, evident, relicve ale Atlanților; cele mai mici, precum rocile din Brimham, cu pietre rotitoare în vârfurile lor, sunt copii ale Lithoi-lor, cei mai străvechi.

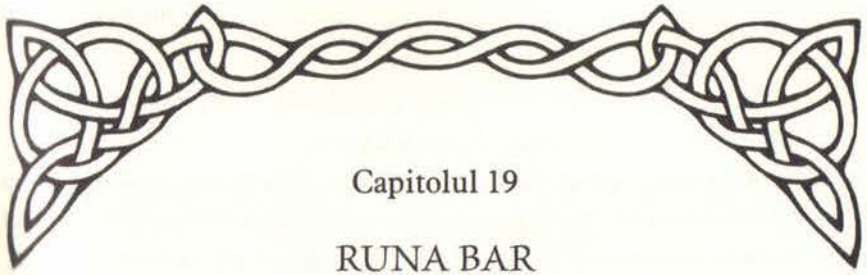

Capitolul 19

RUNA BAR

orbind în Limbajul de Aur, în Orto pur al Limbajului Divin, descoperim, cu uimire mistică, faptul că „BAR" înseamnă „Fiu", în siriană. „BARÓN" (BĂRBAT), se descompune în două silabe sacre: Bar-On; să se traducă inteligent precum „Fiu al pământului".

Cristul, Logosul Solar, este ceva cu mult mai profund: în limba aramaică este „Bar-Ham", „Fiul Omului".

Desigur, Christos sau Chrestos, Cosmic și triumfător, nu este Isus, însă a fost încarnat în El.

Nu este nici Buddha, însă a înflorit pe buzele sale, fecunde, făcute Verb; nu a fost Moise, însă a strălucit pe fața sa pe muntele Nebo.

Nu a fost Hermes și a trăit încorporat în el; Domnul este lipsit de individualitate.

> Celui care știe, Cuvântul îi dă putere; nimeni un l-a pronunțat, nimeni nu-l va pronunța, doar acela care îl are încarnat.
>
> Este necesar ca orice Fiu al Omului – numească-se Isus, Buddha sau Krishna, sau cum se dorește, să sufere multe lucruri și să fie alungat de către Bătrâni(cei ce se țin în lume drept prudenți, înțelepți și discreți) și de către principalii Sacerdoți (sau oameni constituiți în autoritatea lumească) și de către Scribi (sau de cei ce se țin drept înțelepți în lume) și să fie trimis la moarte și să învie, în cea de-a treia zi... Însă, adaug: în adevăr că unii nu vor gusta moartea până ce nu vor vedea, prin ei înșiși Regatul, lui Dumnezeu.

Cel ce vrea să vină după mine, să se lepede de el însuși (să dizolve Eul), să-și ia crucea zilnică și să mă urmeze.

Deoarece, cel care va vrea să își salveze Sufletul (egocentristul), îl va pierde și cel care, din dragoste pentru mine, va vrea să își piardă sufletul (adică, cel care vrea să moară în el însuși) acesta și-l va salva.

Deoarece, ce va câștiga un om adunând întreaga lume, dacă își dăunează și se pierde pe el însuși?

Căci cine mă jignește pe mine și cuvintele mele, îl va jigni pe Fiul Omului când va veni, cu toată maiestatea sa, și pe Tatăl și pe Sfinții săi Îngeri.

Studiind Gramatica Cosmică, putem să verificăm prin noi înșine că există o intimă relație între Runele Tyr (sau Tir) și BAR.

Tir corespunde, din punct de vedere ezoteric, semnului zodiacal al Peștilor.

Bar strălucește dogoritor în luminoasa constelație a Berbecului; asta ne amintește de relația ocultă existentă între Apă și Foc, Moarte și Viață.

Dacă adăugăm în fața silabei „Ar" un „B", vrem să indicăm cu aceasta, să semnalăm, necesitatea de a aduce Soarele pe Pământ. AR-BAR-MAN este numele primitiv al lui Avraam.

A încarna Cristosul în noi și în interiorul nostru este vital, esențial, fundamental, ca să ne convertim în Fii ai Omului; doar așa avem dreptul deplin de a pătrunde în Ordinul lui Melchisedeck.

Rezultă oportun să îi amintim Fiului Pământului, locuitorilor lumii, ai Rasei Lunare că, așa cum apa a pus capăt istoriei antice, la fel, focul va distruge, foarte curând, tot ceea ce are viață.

Vai! Vai! Vai!.. de locuitorii Pământului; Vai, de această rasă perversă, a lui Adam.

Ziua Domnului va veni, precum un hoț în noapte, când Cerurile vor trece cu un mare bubuit și Elementele, arzând, vor fi distruse și Pământul și operele care sunt pe el vor fi arse.

"Să se combine în mod inteligent exercițiile lui Bar cu cele ale Runei Tyr sau Tir".

Este bine ca fiii Pământului să știe faptul că Rasa Solară locuiește în acele pământuri din o mie și una de nopți ale Jinasului.

Este urgent, indispensabil, necesar, să ne convertim, cu adevărat, în Regi și Sacerdoți ai Naturii după Ordinul lui Melchisedeck; doar așa putem fi salvați.

Între multiplele fațete neliniștite ale vieții, putem și trebuie să afirmăm, cu claritate, faptul că există, chiar alături de noi, o umanitate care ne este invizibilă din cauza păcatelor și abuzurilor noastre sexuale.

Cu consimțământul prea-venerabililor și respectabililor Maeștri, mi se permite să informez oamenii lunari că Ordinul lui Melchisedeck are multe fraternități: să ne amintim, măcar pentru un moment, de Montsalvatul transcendental, exotica Shambhala, Insula Sacră a Nordului, situată în calota polară, Ordinul Divin din Tibet la care am înalta onoare de a fi afiliat etc.

Este evident că, respectivele corporații, inefabile, sunt inabordabile datorită Vălului lui Isis.

Este convenabil să le explicăm oamenilor că, Vălul Adamic, Sexual, nu poate fi ridicat decât de către Cristosul Intim.

Fiul Omului se naște din Foc și din Apă; aceasta este Religia Sinteză, doctrina lui Ianus cu ale sale trei radicale, I.A.O.

Fiul Pământului urăște această Doctrină; deviza sa este: „Să mâncăm și să bem deoarece mâine vom muri".

Stă scris că Rasa Atlantă a fost devorată de către Avernus; au fost salvați doar Fiii Soarelui.

În acord cu Legea Recurenței, acest eveniment se va repeta; rezultă evidentă, notorie, clară, intrarea umanității actuale în Involuția Scufundată a organismului planetar în care trăim.

Există trei Biserici:

Prima: cea triumfătoare reprezentată, în mod strălucit, de către puținii Cavaleri ai Graalului care au rezistat puri.

Cea de-a doua: cea eșuată, a acelora care urăsc Piatra Inițiatică.

Cea de-a treia: cea militantă, a celorlalți care, precum Maria Magdalena, Pavel din Tars, Kundrigia și Amfortas, încă se răzvrătesc împotriva Focului Luciferic, seducător.

Biserica Triumfătoare este, cu siguranță, cea a Fraților care au luat deja dura Cărare a Salvării, „per aspera ad astra" despre care vorbește deviza Latină, adevărați Fii ai lui Dumnezeu, în cel mai frumos sens mistic.

„Fii ai lui Dumnezeu" și „Fii ai Omului", în ezoterismul Cristic, sunt sinonime. Ei sunt Cavalerii Sfântului Graal.

PRACTICĂ:

Să se combine în mod inteligent exercițiile lui Bar cu cele ale Runei Tyr sau Tir.

Să se ridice brațele sus și să se coboare, în formă de scoică, cântând mantrele TIR-BAR, astfel: TIIIIIIRRRRR. BAAAAARRRRR.

Obiectivele acestei practici:

1.- Amestecarea cu înțelepciune, în Universul nostru Interior, a Forțelor Magice ale celor două Rune.

2.- Trezirea Conștiinței.

3.- Acumularea intimă a Atomilor Cristici de Înalt voltaj.

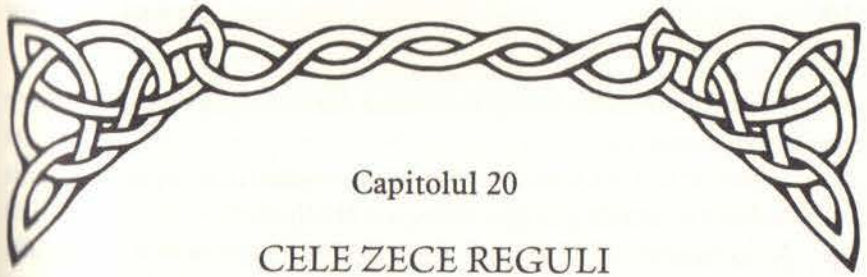

Capitolul 20

CELE ZECE REGULI ALE MEDITAȚIEI

editația științifică are zece reguli, de bază, fundamentale, fără de care ar fi imposibil să scăpăm, să ne eliberăm de cătușele chinuitoare ale Minții.

1. Să devenim pe deplin conștienți de starea de spirit în care ne aflăm, înainte să apară vreun gând oarecare.

2. Psihoanaliză: cercetarea, examinarea, investigarea rădăcinii, originii fiecărui gând, amintire, afecțiune, emoție, sentiment, resentiment etc., pe măsură ce se ivesc în Minte.

3. Observarea senină a propriei noastre Minți. Să fim complet atenți la fiecare formă mentală care își face apariția pe ecranul intelectului.

4. Să încercăm să ne amintim, să rememorăm această senzație de amintire clipă de clipă, în timpul scurgerii normale și curente a vieții cotidiene.

5. Psihicul trebuie să adopte o stare receptivă, integrală, unitotală, deplină, liniștită, profundă.

6. Trebuie să existe continuitate de scopuri în Tehnica Meditației, tenacitate, hotărâre, constanță, încăpățânare.

7. Se dovedește plăcut, interesant, să asistăm ori de câte ori se poate la sălile de meditație (Lumisiale Gnostice).

8. Este urgent, grabnic, necesar să ne convertim în paznici ai propriei noastre minți; în timpul oricărei activități agitate, încurcate, să ne oprim măcar o clipă pentru a o observa.

9. Este indispensabil, necesar, să practicăm mereu, cu ochii fizici închiși, cu scopul de a evita percepțiile senzoriale externe.

10. Relaxarea absolută a întregului corp și înțeleapta combinare a somnului cu meditația.

Iubite cititor! A venit momentul de a evalua, de a analiza cu judiciozitate aceste Zece Reguli Științifice ale Meditației!

A. Începutul, baza, fundamental viu al Samadhi-ului (Extazul), constă într-o cunoaștere prealabilă, introspectivă, a noastră înșine. Este indispensabil să ne interiorizăm în timpul Meditației profunde. Trebuie să începem prin a cunoaște, în profunzime, starea de spirit în care ne aflăm, înainte de a apărea, în intelect, orice formă mentală.

Devine urgent să înțelegem că orice gând care apare în minte este întotdeauna precedat de durere sau plăcere, bucurie sau tristețe, mulțumire sau supărare.

B. Reflexie senină. Examinarea, evaluarea, cercetarea originii, cauzei, rațiunii sau motivului fundamental al fiecărui gând, amintire, imagine, afecțiune, dorință etc. pe măsură ce apar în minte. În această a doua regulă există Autodescoperire și Autorevelație.

C. Observație senină. Să depunem atenție deplină la fiecare formă mentală care își face apariția pe ecranul intelectului.

D. Trebuie să ne convertim în spioni ai propriei noastre Minți, să o contemplăm în acțiune clipă de clipă.

E. Chitta (Mintea), se transformă în Vrittis (unde vibratorii). Mentalul este precum un lac blând și liniștit. Cade o piatră în el și se ridică bulbuci de pe fund. Diferitele gânduri sunt unduiri perturbatoare pe suprafața apei. Fie ca lacul Minții să rămână cristalin, fără tălăzuiri, senin, profund, în timpul Meditației.

F. Persoanele inconstante, volubile, schimbătoare, nestatornice, fără tărie, fără voință, niciodată nu ar putea să obțină Extazul, Satori, Samadhi.

G. Tehnica Meditației Științifice, evident, se poate practica atât de formă individuală, izolată, cât și în grupuri de persoane afine.

H. Sufletul trebuie să se elibereze de corp, de afecte și de Minte. Rezultă evident, notoriu, clar, că emancipându-ne, eliberându-ne de intelect, ne eliberăm complet de orice altceva.

I. Este urgent, indispensabil, necesar, să eliminăm percepțiile senzoriale extreme pe parcursul Meditației interioare profunde.

J. Este indispensabil să învățăm să relaxăm corpul pentru Meditație; nici un mușchi nu trebuie să rămână tensionat. Este urgent să provocăm și să graduăm somnul după voință. Este evident, notoriu, indiscutabil că, din combinarea înțeleaptă a somnului cu Meditația, rezultă ceea ce se cheamă Iluminare.

REZULTATE:

Pe frontispiciul misteriosului Templu din Delfi era gravată, în piatră vie, o maximă grecească care spunea: „Nosce te ipsum" (Omule, cunoaște-te pe tine însuți și vei cunoaște Universul și Zeii).

În studiul de noi înșine, este evident, limpede, clar că, în ultimă instanță, Reflexia Senină conchide cu liniștea și tăcerea Minții.

Când mintea este liniștită și în tăcere, nu doar în nivelul superficial, intelectual, ci în toate și fiecare din cele patruzeci și nouă de Departamente Subconștiente, survine atunci noul, se dezîmbuteliază Esența, Conștiința și vine Trezirea Sufletului, Extazul, Samadhi, Satori al Sfinților.

Experiența Mistică a Realului ne transformă în mod radical. Persoanele care nu au experimentat niciodată ceea ce este Adevărul trăiesc zburând din școală în școală, nu și-au găsit centrul de gravitație cosmică și mor, eșuați, fără să fi atins mult-dorita Autorealizare Intimă.

Trezirea Conștiinței, a Esenței, a Sufletului sau a Buddhatei este posibilă doar eliberându-ne, emancipându-ne de dualismul mental, de Bătălia Antitezelor, de tălăzuirea intelectuală.

Orice luptă subconștientă, scufundată, infraconștientă, inconștientă, se transformă într-o piedică pentru eliberarea Esenței (Sufletul).

Orice bătălie antitetică, oricât de nesemnificativă sau inconștientă ar fi, indică, semnalează, arată puncte obscure, ignorate, necunoscute, în Infernurile Atomice ale omului. A reflecta, a observa, a cunoaște aceste aspecte infraumane ale lui „Eu Însumi", acele puncte obscure, devine indispensabil pentru atingerea liniștii și tăcerii absolute a Minții. Doar în absența Eului este posibilă experimentarea a ceea ce nu aparține timpului.

Capítulo 21

TRAGEDIA REGINEI DIDO

imeni nu poate nega faptul că Eterna Mamă Spațiu are două aspecte rivale: Venus și Astaroth, Eva și Lilith, Sophia Achamoth și Sophia Prunikos.

Să vorbim acum despre Venus, sau mai bine zis, Astaroth, aspectul negativ al lui Prakriti, antiteza sa tenebroasă în Natură și în om.

Povestește legenda secolelor că, cruzimea lui Kadi a aprins inima reginei Dido. Nu a vrut să înțeleagă nefericita suverană că acea pasiune era contrarie dorinței Zeilor Sfinți.

Oh, Dido, lumină a visului delicios, floare a mitului, încântătoare! Admirabila ta frumusețe cântă grația Hermafroditului cu aerul Atalantei și, din forma ta ambiguă, evocata muză antică ridică un imn de foc.

Din amfora în care se află vechiul vin, Enea bea însetat, Febos își încrețește sprâncenele și Iunona ar trebui să le încrețească, însă Kali-Astaroth râde, ca întotdeauna, și Eros își desface filtrele în potirele lui Hebe.

Înainte de a-l cunoaște pe Enea, ilustrul bărbat troian, nefericita regină troiană fusese cerută de către Iarbas, regele Libiei, bărbat curajos care nu suporta ofensele, teribil arcaș ce locuia cu războinicii săi aproape de deșertul african.

Biata Dido!... Ce luptă intimă, teribilă, a trebuit să dea între datoria sa sacră, iubirea pentru poporul său și cruda rană a lui Cupidon. Acesta din urmă a început munca sa distructivă ștergând, pe nesimțite, din memoria suveranei imaginea lui Sichaeus, primul său soț.

Lilith-Astaroth... Cât rău ai făcut! Zeiță a dorințelor și a pasiunilor, mamă a lui Cupidon... Furtuna umană, pentru tine, stoarce sânge din inimi. Ai dat uitării, oh, regină, teribilul jurământ și ai găsit, în drumul vieții tale, un troian care să pună pe buzele tale însetate un nou suflu, frumoasa cupă și vinul delicios.

Și, ajungând Cupidon în sângele tău roșu, de fiară, flacăra triplă a fost aprinsă și ai cedat pasiunii sexuale înspăimântătoare, recolta vieții tale, între lăstare de foc.

Frumusețe căreia, teribila soartă i-a ordonat să se martirizeze, cu atâta tandrețe, a primit de la Lucifer o rară Perlă neagră pentru diadema sa de nebunii.

Și a consultat-o nefericita regină pe sora sa Ana și amândouă au alergat spre altarele diverșilor Zei în căutare de prevestiri care să le favorizeze dorințele. Au sacrificat jertfe lui Ceres, lui Febo Apollo, lui Dionis și, în mod foarte special Iunonei, Zeiță a femeilor care lucrează în cea de-a Noua Sferă și care prezidează ceremoniile nupțiale corecte și perfecte.

De multe ori, oh, Doamne, s-a aplecat tragica regină asupra vintrelor deschise ale victimelor inocente, sacrificate, inspectându-le măruntaiele palpitânde însă, o femeie îndrăgostită și cu Conștiința adormită, e clar că este mereu dispusă să interpreteze toate semnele în favoarea viselor sale.

Din ceruri, Iunona, Zeița Femeilor Inițiate asista, indignată, la tenebroasele progrese pe care Astaroth-Kali le făcea în biata Dido însă, toate cererile și protestele sale au fost inutile. Consumată de pasiune, nefericita suverană își petrecea toate nopțile trează, gândindu-se doar la Enea.

Ilustrul bărbat troian reconstruiește zidurile Cartaginei și muncește pentru a fortifica un oraș străin, îndrăgostit nebunește.

Ah! Dacă Mercur, Mesagerul lui Dumnezeu, nu ar fi intervenit..., foarte diferită ar fi fost soarta bietei Dido!

Epicul paladin troian trebuie să plece spre Latium și să o uite pe cea pe care o adoră, astfel este porunca lui Jupiter, tată al Zeilor și al Oamenilor.

"Se roagă Soarelui, o imploră pe Iunona, invocă Furiile răzbunării, comite eroarea de a-l blestema pe Enea și, în cele din urmă, își străpunge inima cu spada troianului. Sora sa o găsește arzând deja, în flăcări; astfel a murit Regina Dido".

„Nu! Tu nu ești descendent al lui Dardanus. Te-ai născut înghețat și țeapăn în asprele creste ale Caucazului, și o tigroaică din Hircania te-a crescut la sânul său". Astfel exclama, disperată, necăjita suverană. Au fost inutile toate plângerile și lamentările sale... Nefericita logodnică nu a fost în Aulis jertfind Zeilor pentru a invoca distrugerea orașului din Priam, nu a fost niciodată aliată a Aheenilor. De ce? De ce? De ce, Doamne, trebuia să sufere atâta această nefericită?

Nenorocita suverană, transformată în sclavă de către cruda lance a pasiunii sexuale, cheamă moartea.

Au fost inutile ofrandele sale dinaintea Altarului Zeiței Iunona; pasiunea sexuală nu primește răspunsul Zeilor.

Ah! Dacă oamenii ar ști că veninul pasiunii animalice înșeală mintea și inima...

Nefericita regină se credea îndrăgostită, săgeata lui Cupidon se înfipsese în inima sa însă, în fond, cu siguranță, era plină de pasiune. Imploră nefericita la Altarul Iunonei; dintr-o dată, vede că apa lustrală se făcu neagră ca siliciul și vinul sacru al libației, roșu ca sângele.

Teribile momente... Deasupra cupolei solitare a palatului, bufnița Morții își lansează cântul sinistru și visează, uneori, văzându-se mergând printr-un deșert fără limite în căutarea adorabilului său Enea, sau fugind disperată, urmărită de către nemiloasele Furii.

Și, fără îndoială, nefericita nu ignora procedeele magice, desăvârșite și minunate, pentru a uita o pasiune bestială.

> Am să îți spun pentru ca tu să mă ajuți – i-a spus surorii sale Ana. Vei ridica un mare rug în sala mare a palatului care dă spre mare și pe el voi pune și voi arde amintirile de la Enea; inclusiv aceea, spada sa, bătută în aur, pe care mi-a oferit-o nelegiuitul ca dar al nunții noastre ce nu a ajuns să se realizeze.

Din păcate, pasionata suverană, în loc să ardă pe piatra funerară amintirile ilustrului bărbat troian, hotărăște să se jertfească, pe ea însăși, în focul mistuitor.

Își strânge tâmplele sale regești cu sacrele panglici destinate jertfelor și, în picioare, deasupra rugului funebru, ia de martori pe cei o Sută de Zei, pe Haos și pe Hecate, cel de-al treilea aspect al Mamei Divine Spațiu.

Ea, nefericita suverană, care ar fi putut utiliza efectele magice ale ierburilor lunare utilizându-le ca și combustibil pentru a incinera amintiri, pasiuni și gânduri negative, își dorește cu violență să ardă pe rugul morții.

Se roagă Soarelui, o imploră pe Iunona, invocă Furiile răzbunării, comite eroarea de a-l blestema pe Enea și, în cele din urmă, își străpunge inima cu spada troianului. Sora sa o găsește arzând deja, în flăcări; astfel a murit Regina Dido.

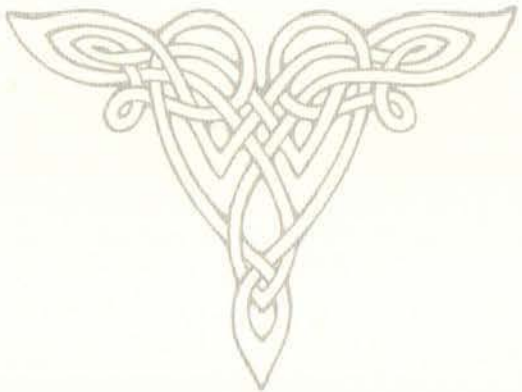

Capítulo 22

RUNA UR

Scrutând spațiul infinit, examinând, analizând Registrele Akashice ale Naturii, am putut verifica, prin mine însumi, că Luna este mama Terrei.

Cu Ochiul Deschis al lui Dangma mă voi scufunda în Marele Alaya, faimosul Supersuflet al lui Emerson, Sufletul celui de-al Șaptelea Ameshaspenta al Zoroastrismului, care a fost activ în Maha-Manvantara trecută a Lotusului de Aur.

Voi da, așadar, mărturie de ceea ce am văzut și am auzit. Ascultați-mă, oameni și Zei: cunosc în profunzime cele „Șapte Mistere ale Lunii", cele „Șapte Giuvaiere", cele „Șapte Valuri de Viață" care au evoluat și au involuat în ceea ce Teozofii numesc „Lanț Lunar".

În realitate, Luna este satelit al Pământului doar într-un sens, adică, în acela că se învârte în jurul lumii noastre.

Privind lucrurile dintr-o altă perspectivă, investigate cu Ochiul lui Shiva (intensa Viziune Spirituală a Adeptului sau Jivanmukta), Terra rezultă a fi, în realitate, un satelit al Lunii.

Sunt dovezi în favoarea acestui lucru: mareele, schimbările ciclice în multe forme de boli care coincid cu fazele lunare; se poate observa în dezvoltarea plantelor și este foarte marcată influența sa în fenomenele de concepție și de gestație ale tuturor creaturilor.

Luna a fost o lume locuită, acum este un reziduu rece. Umbra târâtă după noul corp, la care au trecut, prin transfuzie, puterile și principiile sale de viață, se vede condamnată să urmărească Pământul pe parcursul a lungi epoci; este o mamă care se învârte în jurul fiicei sale, pare un satelit.

Eu am trăit în Umanitatea Lunară, i-am cunoscut cele Șapte Rase, epocile sale de civilizație și de barbarie, ciclurile alternante de Evoluție și Involuție. Când seleniții au ajuns la cea de-a Șasea Subrasă din cel de-al Patrulea Rond (epocă în care au ajuns acum pământenii), am îndeplinit, atunci, o misiune asemănătoare cu cea pe care o îndeplinesc, în aceste momente, pe această planeta pe care trăim: i-am învățat pe oamenii de pe Lună Religia Sinteză conținută în Piatra Inițiatică (Sexul), Doctrina lui Ianus (I.A.O.) a Jinașilor.

Eu am aprins flacăra Gnozei printre seleniți, am format o Mișcare Gnostică... Am semănat sămânța. Totuși, vă spun că, mare parte din sămânță a căzut alături de drum și au venit păsările lumești și le-au înghițit. O parte a căzut între pământuri pietroase și discuții, teorii și neliniști, unde nu erau oameni reflexivi, profunzi; nu a rezistat probei focului și s-a uscat sub lumina Soarelui; nu avea rădăcină. Și, o parte, a căzut între spini, între frățiori ce s-au rănit unii pe alții cu calomnie, cu bârfe etc. Au crescut spinii și le-au sufocat.

Din fericire, munca mea de „semănător" nu s-a pierdut deoarece o parte a căzut pe teren fertil și a dat roadă, unele o sută, unele, șaizeci și unele, treizeci din una.

În Devamatri, Aditi sau Spațiul Cosmic, în „Ur" runică, în Microcosmosul Om-Mașină sau, mai bine zis, Animalul Intelectual, există multe facultăți latente care se pot dezvolta pe bază de supra-eforturi intime.

Pe străvechea Lună, înainte ca aceasta să se convertească într-un cadavru, cei care au acceptat Religia Sinteză a lui Ianus au fost salvați și s-au transformat în Îngeri; totuși, majoritatea, dușmani ai Maithunei, cei care au respins Piatra Inițiatică (Sexul), s-au convertit în Luciferii de care vorbește Biblia: Demoni teribil de perverși.

Este inutil să spunem că niciodată nu lipsește o a treia poziție; în Apocalipsa Lunară, un anumit grup rece s-a făcut cald și a acceptat munca în cea de-a Noua Sferă (Sexul); acestor oameni li s-a dat o nouă locuință pentru a lucra cu Piatra Brută pentru a-i da forma cubică perfectă.

Piatra pe care constructorii au aruncat-o, a ajuns să fie capul unghiului, piatră de încercare și rocă de scandal.

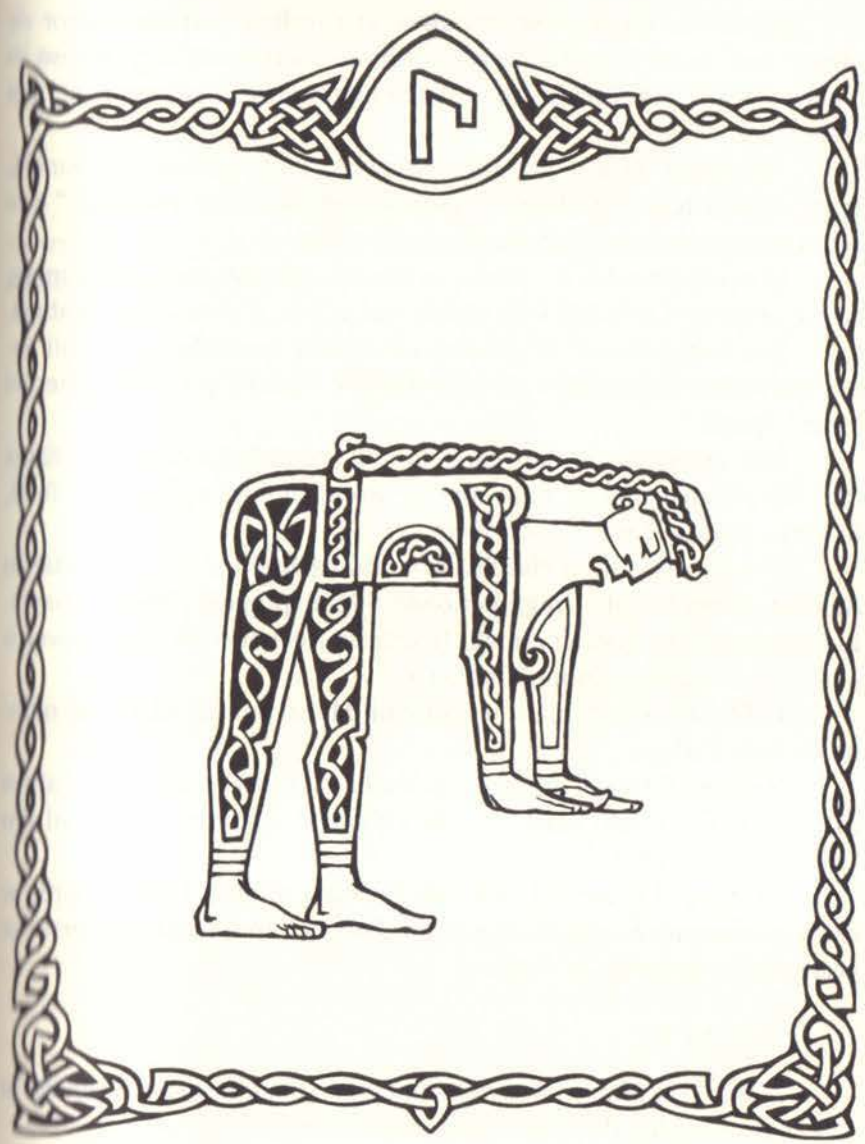

"Această rugăciune se face în fața Soarelui, cu mâinile ridicate; picioarele trebuie să fie desfăcute și corpul ghemuit, așteptând să primească Lumină și mai multă Lumină".

În acele vremuri, seleniții au avut o religie înspăimântător de sângeroasă; pontifii cultului respectiv m-au condamnat la pedeapsa cu moartea și am fost crucificat pe culmea unui munte, în apropierea unui mare oraș.

Transferul tuturor puterilor vitale ale Lunii pe această planetă, Terra, a lăsat fără viață bătrâna locuință selenită. „Sufletul Lunii" este acum reîncarnat în această lume în care trăim.

Și m-am absorbit în Absolut la finalul Maha-Manvantarei Lunare, care a durat 311.040.000.000.000 de ani, adică, o Vârstă a lui Brahma.

Este indispensabil să spunem că valurile monadice ale Lunii ne-am scufundat, după Marea Zi, în Ur Runică, în sânul profund al Eternei Mame Spațiu.

Este urgent să afirmăm că, în timpul acelui Maha-Samadhi (Extaz fără sfârșit), pătrundem mult mai în profunzime și ajungem la Tatăl, Brahma, Spiritul Universal de Viață.

Devine necesar să clarificăm faptul că Brahma s-a scufundat în Absolut pe parcursul întregii perioade a Mahapralayei, Marea Noapte. În teribila odihnă Paranirvanică, Tenebrele Necunoscute s-au convertit pentru noi, Frații, în Lumină Increată.

UHR este ceasul, măsura timpului, Mahavantara. RUH este odihna, Marele Pralaya.

Noaptea Cosmică durează cât Marea Zi. Este datoria mea să afirm că, fiecare dintre noi, Frații, s-a absorbit cu desăvârșire în Atomul său Primordial Ain Soph.

La începutul aurorei noii Zile Cosmice, Eterna Mamă Spațiu se extinde, dinăuntru spre afară, precum bobocul unui lotus. Universul se gestează în pântecele lui Prakriti.

PRACTICĂ:

Iubind-o pe Mama noastră Divină și gândindu-ne la acest pântece în care se gestează lumile, să ne rugăm zilnic, astfel:

„În interiorul Ființei mele Reale, Interioare, rezidă Lumina Divină. RAAAMMM... IIIIIIOOO..., este Mama Ființei, Devi Kundalini. RAAAMMM... IIIIIIOOO..., ajută-mă..., RAAAMMM... IIIIIIOOO..., ajută-mă, iluminează-mă.

RAAAMMM... IIIIIIOOO..., este Mama mea Divină, Isis a mea; tu îl ai pe pruncul Horus, adevărata mea Ființă, în brațele tale; am nevoie să mor, în mine însumi, pentru ca esența mea să se piardă în El... El... El...".

INDICAȚIE:

Această rugăciune se face în fața Soarelui, cu mâinile ridicate; picioarele trebuie să fie desfăcute și corpul ghemuit, așteptând să primească Lumină și mai multă Lumină.

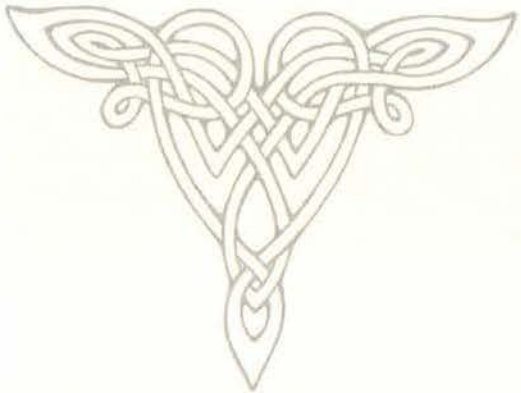

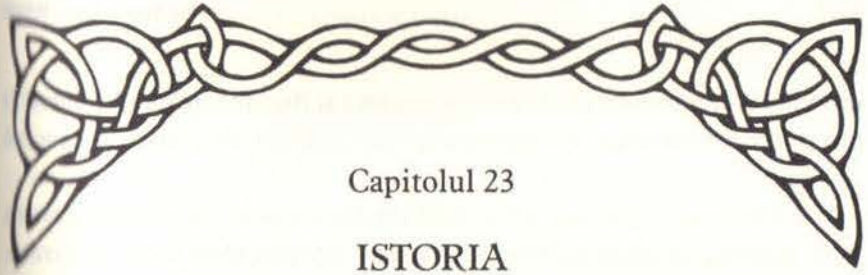

Capitolul 23

ISTORIA MAESTRULUI MENG SHAN

ovestesc vechile tradiții care se pierd în noaptea secolelor că, Maestrul Chinez „Meng Shan" a cunoscut Știința Meditației, înainte de a împlini vârsta de 20 de ani. Spun misticii galbeni că, începând cu vârsta de 23 de ani, citatul Maestru a studiat cu cei 18 Bătrâni. Rezultă, cu siguranță, interesant, atractiv, sugestiv, să știm faptul că, acest Mare Iluminat a studiat, cu infinită umilință, la picioarele Venerabilului Bătrân „Wan Shan", care l-a învățat să utilizeze, cu inteligență, puternica mantră „WU" care se pronunță ca un dublu „U", imitând, cu înțelepciune, acel urlet, acel șuier al uraganului în defileul munților.

Niciodată nu a putut să uite acest frate Starea de Alertă Percepție, Alertă Noutate, atât de indispensabilă, atât de urgentă pentru trezirea Conștiinței. Venerabilul Bătrân Guru „Wan Shan" i-a spus că, pe parcursul celor doisprezece ore ale zilei, este necesar să stea alert, ca o pisică ce vânează un șoarece, sau ca o găină care clocește un ou, fără a-și abandona nici o secundă sarcina.

În aceste studii nu contează eforturile ci supra-eforturile; câtă vreme nu suntem Iluminați, trebuie să muncim, fără odihnă, precum un șoarece care roade un sicriu. Dacă se practică în această manieră, într-un final ne eliberăm de Moarte și experimentăm, în formă directă, acel element care transformă, în mod radical, Acela care este Adevărul.

Într-o zi, oarecare, după optsprezece zile și nopți continue de Meditație Interioară Profundă, s-a așezat să ia ceaiul și atunci... oh,

minune! A înțeles sensul intim al gestului lui Buddha arătând floarea și profunda semnificație a Mahakasyapa, cu surâsul său exotic, imposibil de uitat.

A interogat trei sau patru bătrâni despre acea experiență mistică însă, aceștia, au păstrat tăcerea; alții i-au spus să identifice acea trăire esoterică cu Samadhi-ul Pecetii Oceanului. Acest sfat înțelept i-a insuflat, cum e natural, deplină încredere în el însuși.

Men Shan avansa triumfător în studiile sale însă, fără îndoială că, în viață, nu e totul numai trandafiri, de asemenea, sunt și spini. În luna iulie, în timpul celui de-al cincilea an al lui Chin Din (1264), a contactat, din păcate, dizenteria în Chunking, provincia Szechuan.

Cu moarte pe buze a decis să își facă testamentul și să orânduiască bunurile pământești. Odată făcută asta, s-a ridicat încet, a ars tămâie și s-a așezat într-un loc înalt; acolo s-a rugat în tăcere celor Trei Binecuvântați și Zeilor Sfinți, căindu-se înaintea lor pentru toate faptele rele comise în viața sa.

Totuși, considerând sigur finalul existenței sale, le-a adresat inefabililor o ultimă rugăminte: „Îmi doresc, prin puterea lui Prajna și a unei stări de minte controlată, să mă reîncarnez într-un loc favorabil, unde să mă pot face Călugăr (Swami), la o vârstă fragedă. Dacă, din întâmplare, mă recuperez din această boală, voi renunța la lume, mă voi călugări și voi încerca să duc Lumina altor tineri Budiști".

După ce a formulat aceste legăminte, s-a scufundat în Meditație profundă cântând mental mantra WU; boala îl chinuia, intestinele îl torturau înspăimântător, însă el a hotărât să nu le acorde atenție.

Meng Shan a uitat, complet, de propriul său corp, pleoapele i s-au închis ferm și a rămas ca mort.

Povestesc tradițiile chineze că, atunci când Meng Shan a intrat în Meditație, doar Verbul, adică mantra WU (U... U...) rezona în mintea sa; după aceea, nu a mai știut nimic de el însuși.

Și boala? Ce s-a întâmplat cu ea? Ce a urmat? Rezultă clar, lucid, să înțelegem că fiecare afecțiune, boală, durere, are drept fundament diverse forme mentale; dacă obținem uitarea radicală, absolută, a oricărei suferințe, baza intelectuală se dizolvă și indispoziția organică dispare.

Când Meng Shan s-a ridicat din scaun la începutul nopții, a simțit, cu infinită bucurie, că deja era vindecat pe jumătate; apoi s-a așezat din nou și a continuat, scufundat în Meditație profundă, până la miezul nopții; atunci vindecarea sa a fost completă.

În luna august, Meng Shan s-a dus la Chiang Ning și, plin de credință, a intrat în sacerdoțiu; a rămas un an în acea mănăstire și apoi a început o călătorie în timpul căreia, el însuși își gătea alimentele, își spăla hainele etc. Atunci a înțeles că practica Meditației trebuie să fie tenace, rezistentă, puternică, fermă, constantă, fără a obosi niciodată.

Mai târziu, umblând prin acele meleaguri chineze, a ajuns la mănăstirea Dragonului Galben. Acolo a înțeles, în profunzime, necesitatea de a trezi Conștiința. Apoi a continuat călătoria sa spre Che Chiang. Ajungând acolo, s-a aruncat la picioarele Maestrului Ku Chan din Chin Tien și a jurat să nu iasă din Mănăstire până când nu atinge Iluminarea.

După o lună de Meditație intensivă, a recuperat munca pierdută în timpul călătoriei însă, între timp, corpul său s-a umplut de oribile bășici; le-a ignorat în mod intenționat și a continuat cu disciplina ezoterică.

Într-o zi oarecare, nu contează care, anumite persoane l-au invitat la o delicioasă masă; pe drum și-a luat Hua Tou al său și a lucrat cu el și astfel, scufundat în profundă Meditație, a trecut de poarta amfitrionului său fără să își dea seama; atunci a înțeles că putea să își mențină munca ezoterică fiind în plină activitate.

Pe 6 Martie, pe când medita cu ajutorul mantrei „WU", călugărul principal al Mănăstirii a intrat în Lumisialul de Meditație cu scopul evident de a arde tămâie, însă s-a întâmplat că, lovind cutia de tămâie, s-a produs un zgomot și atunci Meng Shan s-a recunoscut pe sine însuși și a putut să îl vadă și să îl audă pe Chao Chou, notabilul Maestru chinez, și a compus această strofă:

Disperat, am ajuns la punctul mort al drumului;
am lovit valul,
(însă), nu era mai mult decât apă.
Oh!, acest remarcabil bătrân Chao Chou,
a cărui față este atât de urâtă...

Toți biografii chinezi sunt de acord în a afirma că, toamna, Meng Shan a avut o întâlnire cu Hsueh Yen în Ling An și cu Tui Keng, Shin Keng, Hsu Chou și alți venerabili bătrâni.

Am înțeles că Koan-ul sau fraza enigmatică decisivă pentru Meng Shan a fost, fără cea mai mică îndoială, acea cu care Wan Shan l-a interogat.

> Nu este fraza „Lumina care strălucește, senină, deasupra nisipului de pe mal" o observație prozaică a acestui nătâng de Chang?

Meditația asupra acestei fraze a fost suficientă pentru Meng Shan și când Wan Shan l-a interogat mai târziu cu acea frază, adică, atunci când i-a repetat întrebarea, misticul galben i-a răspuns aruncând pe jos salteaua patului, ca și pentru a spune: „Deja sunt treaz".

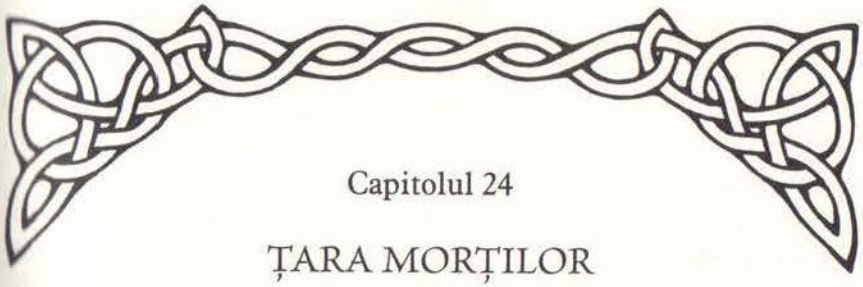

Capitolul 24

ȚARA MORȚILOR

Enea, eminentul bărbat troian, urcă, maiestuos și solemn mărețul munte, al lui Apollo, pe a cărui maiestuoasă culme se află grota misterioasă a pitonisei.

Pădure sacră a celui de-al treilea aspect al Mamei Divine Kundalini, din apropierea templului, junglă inefabilă a lui Hecate, Proserpina, Coatlicue.

Sanctuar pecetluit, ermetic, cu o sută de porți, intrare glorioasă pe care Dedal, abilul sculptor, a gravat, cu o extraordinară măiestrie, minunate reliefuri.

Icar, cu al său I.A.O. dăltuit, de către tatăl său, în roca sacră a acelei misterioase intrări, se spune că a vrut să urce la cer, să se convertească în Fiu al Luminii însă, aripile sale de ceară, s-au topit și a căzut în înfricoșătoarea prăpastie. Simbol minunat! Încercare vană a acelora care nu știu să lucreze cu Fiat-ul Luminos și Spermatic, al primei clipe; dizgrație, cădere a Alchimiștilor care varsă Materia Primă a Marii Opere.

Și nu a fost oare Dedal, faimosul sculptor, autor al lui Icar, același care l-a învățat pe Tezeu să scape din încurcatul Labirint din Creta? Oribil culoar în centrul căruia era mereu faimosul Minotaur, jumătate om-jumătate bestie, intelect complicat îmbuteliat în Eul Însumi.

Doar eliminând bestia interioară putem să devenim liberi, cu adevărat; doar dizolvând Egoul Animalic ajungem la Autorealizarea Intimă.

> Nu este momentul să admirăm opere de artă – exclamă sacerdotesa; în curând va sosi Apollo, asemeni unui uragan.

Și, o sută de miei negri, sacrifică, atunci, ilustrul bărbat troian în onoarea Proserpinei (cel de-al treilea aspect al Eternei Mame Spațiu), Regina Infernurilor și a Morții.

Spunând acestea... Oh, Doamne, un înspăimântător cutremur zguduie măruntaiele Pământului și Sacerdotesa, transfigurată, exclamă: „Apollo! Iată-l pe Apollo! Ah, Enea! Ascultă-mă: roagă-te! Porțile acestei grote nu se vor deschide înainte de a face acest lucru!".

Și povestește legenda secolelor că, ascultând aceste cuvinte venerabile, remarcabilul bărbat i-a înălțat lui Apollo rugăminți arzătoare...

Cu vocea transfigurată de extaz, vorbi vestala, avertizându-l pe eminentul războinic că va reuși să pună piciorul în Italia și se va stabili în Lavinio. I-a prezis că un al doilea Ahile, la fel de puternic ca și primul, îi va declara război.

I-a spus că, în râurile latine, va curge sânge ca și în Troia, în Janto și Simois, dar să nu se descurajeze nici să nu cedeze în fața adversității și că, într-un final, va primi salvarea din partea unui oraș grecesc.

În acest fel, Sanctuarul din Cumas răspândește, în munte, groaza sa sacră; în adâncul templului, pământul urlă și Adevărul se deghizează în tenebre. „Demonius est Deus inversus".

Și Enea o roagă pe Sibilă; imploră, plânge, cere să intre în Țara Morților, vrea să coboare în Lăcașul lui Pluton și spune: „Pe aici se poate coborî în Țara Morților. Nu ai putea să mă însoțești pentru a-mi vizita tatăl? Gândește-te că a fost tovarășul meu de fugă".

> L-am purtat pe spatele meu, fugind de ruinele fumegânde ale Troiei. Și tot el este cel care mă ghidează spre tine și care mă roagă să îți cer această favoare: Spune-mi, îți cer prea mult? Dacă a coborât acolo Orfeu, înarmat doar cu lira sa armonioasă; dacă a coborât Tezeu și Hercule, de ce să nu pot merge eu, care sunt nepot al lui Jupiter?" —Enea a fost un Inițiat—.

Cu siguranță, este ușor să coborâm în Avernus pentru alucra în cea de-a Noua Sferă și pentru a dizolva Eul, însă este înspăimântător de dificil să ne întoarcem. „Aici este munca grea! Aici este proba dificilă!".

"Icar, cu al său I.A.O. dăltuit, de către tatăl său, în roca sacră a acelei misterioase intrări, se spune că a vrut să urce la cer, să se convertească în Fiu al Luminii însă, aripile sale de ceară, s-au topit și a căzut în înfricoșătoarea prăpastie".

Proserpina, Regina Infernurilor și a Morții, este, cu siguranță, foarte capricioasă și, drept cadou de la cei care o vizitează pretinde, mereu, lăstarul de aur, Creanga de Aur din Arborele Științei și cu sămânță din plin.

Fericit cel ce găsește Arborele Magic care, cu siguranță, nu este foarte departe, este propria noastră coloană vertebrală; acestuia i se vor deschide porțile lui Pluton.

„Cel ce vrea să urce, trebuie mai întâi să coboare, aceasta este Legea". Inițierea este Naștere și Moarte în același timp.

Totuși, voi, cei care citiți aceste rânduri, „lăsați ca morții să-și îngroape morții și urmați-mă".

> Cel ce vrea să vină după mine, să se nege pe sine însuși, să își ia cruce și să mă urmeze.

A se nega pe sine înseamnă a dizolva eul, a muri, clipă de clipă, a reduce la praf Eul însuși, clipă de clipă.

A lua pe umerii noștri crucea grea a Maestrului este ceva profund, semnificativ; grinda verticală a acestui sfânt simbol este masculină, tija orizontală este feminină; în încrucișarea sexuală a acestor doi poli se găsește cheia celei de-a doua nașteri.

A-l urma pe Domnul clipă de clipă, înseamnă sacrificiu pentru umanitate, a fi dispuși să ne dăm până și ultima picătură de sânge pentru semenii noștri, să ne jertfim pe Altarul Sacru, al Iubirii Supreme, pentru toți frații noștri din lume.

Și acum, Zei și Oameni... ascultați-mă! Sibila și Enea pătrunseră în sânul Pământului prin peștera înspăimântătoare.

Îl iau drept martor pe Geniul Pământului pentru a afirma, cu solemnitate că, înainte de a pătrunde în Avernus, se trece prin Orc (Limbul). Acesta din urmă este o anticameră; în ea locuiesc boala, foamea (groaznică și perversă sfătuitoare), mizeria, bucuriile deșarte, războiul, Furiile, discordia (cu părul său de vipere), durerea și somnul Conștiinței.

Acolo a găsit Enea visele absurde ale oamenilor; acolo a văzut creaturi atât de oribile precum Briareu, uriașul cu o sută de brațe; Hidra

din Lerna, pe care Hercule a ucis-o tăindu-i cu măiestrie numeroasele capete; Himera persoanelor (monstru cu cap de capră); Gorgonele, Harpiile (Vrăjitoare) etc.

Din Orc pornește ruta misterioasă care conduce Sufletele pierdute până în Tartar (Lumile Infernale).

Enea și Sibila, așezați în barca lui Caron, navigară pe apele Aheronului și ajunseră pe celălalt mal. În Avernus, Enea l-a găsit pe Cerber, demonul Desfrâului; pe Minos, judecătorul de neînduplecat; și a văzut macabrul pârâu șerpuind de nouă ori în cea de-a Noua Sferă și apele teribile ale Estigiei. În Avernus a găsit-o piosul Enea pe Dido, regina care l-a iubit și, de asemenea, a putut să își îmbrățișeze defunctul tată...

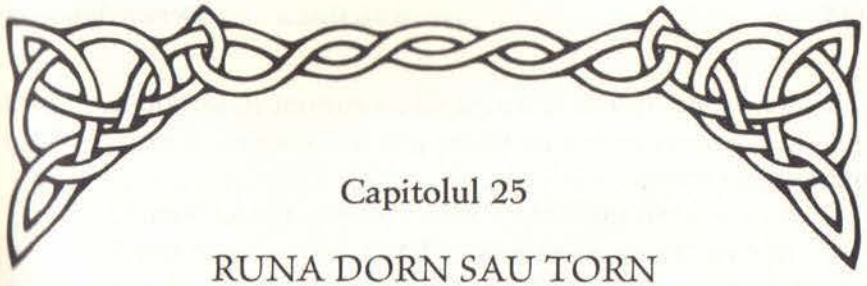

Capitolul 25

RUNA DORN SAU TORN

n urmă cu doar câteva zile, mi-a venit ideea de a vizita, din nou, Templul din Chapultepec, în Mexic. O anumită soră s-a prosternat cu umilință în fața porților templului implorând să-i fie permis să intre; rugămințile sincere sunt întotdeauna ascultate.

Maestra Litelantes și eu, am intrat în urma acelei solicitante; sincer, nu pot să neg că, plin de profundă venerație și devoțiune, am mers în genunchi, cum fac mulți penitenți, urcând astfel încet, fiecare din nivelele Sanctuarului.

Litelantes a intrat foarte bucuroasă..., zburdând puțin... A trebuit să devin puțin sever; ea s-a mirat de atitudinea mea; „În interiorul templului sunt diferit", a trebuit să îi spun.

Un grup de oameni lunari a profitat de porțile deschise... bieți oameni!...

Litelantes și nesemnificativa mea persoană, care nu valorează nimic, ne simțeam atât de diferiți de toate acele persoane îmbrăcate cu zdrențe lunare... Cât de diferite sunt Corpurile Solare!

Era uimitor modul în care avansa grupul Lunar: fără venerație, fără respect.

Totuși, am putut să înțeleg cu claritate și cu deplină luciditate că, trebuia să privesc acel grup cu simpatie, întrucât erau oameni selecți și cu multe merite.

Din păcate, nu era ora de reuniune, nici forma în care au intrat acele persoane nu a fost foarte ordonată.

Maestrul Superior al templului i-a mustrat cu severitate, i-a scos din templu, a cântat într-un limbaj atât de delicios... și toată lumea a trebuit să se retragă.

Eu am rămas să reflectez asupra tuturor acestor lucruri...

Iubirea Cristosului este formidabilă: grupul lunar este foarte sincer, sărăcuții, nu au ajuns la cea de-a Doua Naștere însă merită să fie ajutați, iar Domnul îi îngrijește și îi cultivă ca și cum ar fi fost niște delicate floricele de seră; în final li se vor oferi oportunități pentru a lucra în cea de-a Noua Sferă; atunci, da, nefericiți vor fi, dacă vor ajunge să eșueze în proba dificilă...

Coborârea în Avernus, în cea de-a Noua Sferă, a fost, din cele mai vechi timpuri, proba supremă pentru demnitatea Hierofantului: Buddha, Isus, Dante, Hermes, Krishna, Quetzalcoatl etc., au trebui să coboare în locuința lui Pluton.

Acolo se găsește grota unde urlă Cerber, izvor de teroare care, cu lătratul său, cu cele trei capete enorme, turtite, ale sale și cu gâtul său înconjurat de șerpi, îi umple de spaimă pe toți defuncții.

În aceste dureroase profunzimi locuiesc cei care au murit, înșelați, de veninul pasiunii sexuale: Evadme, Parsifal, Laodamia... și, de asemenea, biata regină Dido, cea care înainte jurase fidelitate cenușii lui Sicheus.

Acolo trăiesc mulți eroi din antica Troia; Glauco, Medonte, Tersiloco, Polibetes, Ideo..., atât de iubiți și atât de temuți.

Acolo sunt teribilele umbre ale lui Agamemnon și Aiax și ale multor alți Aheeni care au luptat împotriva Troiei; fug și strigă, între acele tenebre, revenind la viață, ca și când încă s-ar bate pe câmpia irigată pentru Soare, embrioni de lumină și sânge.

Acolo se află sinistrul oraș, încins cu trei ziduri, din care ies oribile gemete, jalnice și zgomote de lanțuri.

Acolo, cele Trei Furii (Dorință, Minte și Rea Voință) biciuiesc vinovații cu acele bice oribile care șuieră precum limbi de vipere.

În aceste tenebroase regiuni scufundate, trăiesc, de asemenea, Titanii din antica Atlantidă, care au încercat să escaladeze firmamentul, să cucerească alte lumi ale spațiului infinit, fără să fi ajuns la sfințenia adevărată.

"Cântați silabele mantrice, TA, TE, TI, TO, TU, cu scopul de a dezvolta Voința Cristos".

În Tartar locuiesc fornicatorii, adulterii, homosexualii, asasinii, bețivii, avarii, egoiștii, hoții, șarlatanii, mânioșii, lacomii, invidioșii, orgolioșii, vanitoșii, leneșii, gurmanzii, fondatorii de doctrine rele, fariseii ipocriți, trădătorii și materialiștii atei, inamici ai Eternului.

Imensă este, oh, Doamne, mulțimea delictelor și „chiar dacă am avea o sută de guri, o mie de limbi și voce de oțel, niciodată nu aș ajunge să le număr pe toate".

A coborî în acele regiuni minerale ale Pământului, în această lume de dedesubt, se dovedește exagerat de ușor dar, a te reîntoarce, a reveni la lumina Soarelui, este înfricoșător de dificil, aproape imposibil.

Când m-am născut în Lumea Cauzală sau, mai bine spus, în Universul Paralel, al Voinței Conștiente, pe Altarul Templului a strălucit Năframa Sacră a Veronicăi.

Datând din Epoca de Bronz, s-au găsit, cioplite în piatră, multe capete cu coroane de spini.

A existat un cult al Zeului Spinilor, care, priviți și examinați cu atenție, ne prezintă, cu claritate, figura simbolică a Runei Thorn.

În misterele sacre ale Cultului Spinilor se dădeau practici speciale pentru dezvoltarea Voinței Conștiente.

DORN (Spinul) înseamnă Voință. Amintiți-vă, frați Gnostici, că lozinca și deviza noastră este THELEMA.

Divina Față, încoronată cu spini, înseamnă Thelema, adică, Voință Conștientă.

Dorn este totodată Phalus-ul, principiul volitiv al Magiei Sexuale (Maithuna).

Trebuie să acumulăm, în mod inteligent, prin intermediul Phalus-ului, acea Energie Seminală care, fiind rafinată și transmutată, se convertește în Thelema, Voință.

Înarmează-te cu Voință de oțel; amintește-ți, bun cititor, „că fără spinul care înțeapă, care rănește, nu sare scânteia, nu izvorăște lumina".

Doar cu Thelema (Voința Cristos), putem să ne întoarcem, din Tartar, la lumina Soarelui.

În Adevăr vă spun că Voința Cristos știe să se supună Tatălui, precum în Cer, așa și pe Pământ.

Feriți-vă de Reaua Voință, aceasta din urmă este forța lui Satan, dorință concentrată.

PRACTICĂ:

În poziția militarului, cu picioarele drepte și cu fața către est, așezați brațul drept astfel încât mâna să fie sprijinită de curea sau de șold, descriind forma acestei Rune.

Cântați acum silabele mantrice, "TA", "TE", "TI", "TO", "TU", cu scopul de a dezvolta Voința Cristos.

Acest exercițiu trebuie să se practice în fiecare zi, la răsăritul Soarelui.

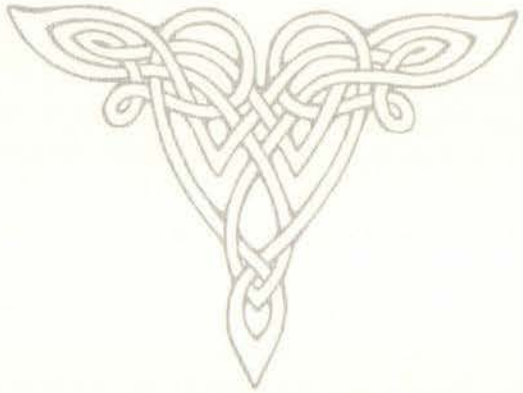

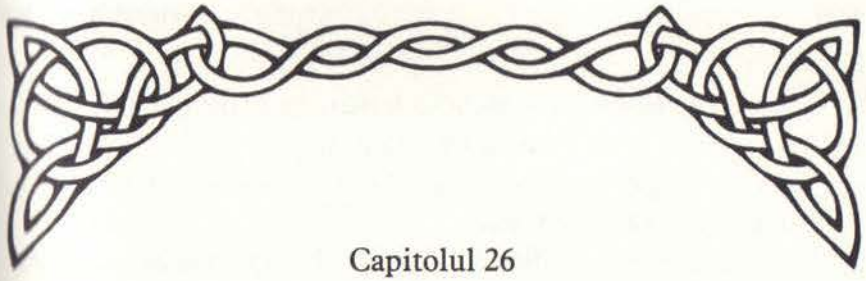

Capitolul 26

EUL

Celei care ați ascultat cu răbdare mistică Arcanul, în noaptea misterioasă, cei care ați înțeles enigma care se ascunde în fiecare inimă, rezonanța unei mașini îndepărtate, un ecou vag, un sunet ușor pierdut în largul mării... Ascultați-mă!

În momentele de liniște profundă când, din profunzimea memoriei, izvorăsc lucrurile uitate, timpurile trecute, în ceasul morților, în ceasul de repaus, veți ști să studiați acest capitol al celei de-a Cincea Evanghelii, nu doar cu mintea ci și cu inima.

Precum într-o cupă de aur, îmi vărs, în aceste linii, durerile mele de îndepărtate amintiri și nenorociri funeste, triste nostalgii ale Sufletului meu, beție de flori, durere a inimii mele, tristețe de petreceri.

Însă, ce vreau să spun?... Suflet al meu, te plângi oare de atâtea zile de ieri, cu vaiete deșarte? Încă poți asorta trandafirul parfumat și crinul și se găsește mirt pentru îndureratul tău creștet gri.

Sufletul sătul de amintiri deșarte, cu cruzime, sacrifică ceea ce Egoului îi produce bucurie precum Zingua, regina din Angola, lasciva neagră.

V-ați desfătat în oribile bacanale, plăceri neghioabe și în tumultul lumesc și, acum, vai de tine, auzi blestemul teribil al Ecleziastului.

Nefericitul de tine!... Biet Ego!.... Momentul de pasiune te farmecă; însă, uite cum sosește Miercurea de Cenușă; „Memento, Homo".

Din acest motiv, către Muntele Inițierii se îndreaptă Sufletele selecte și se explică Anacreonte și Omar Kayan.

Bătrânul timp roade totul, nemilostiv și, se grăbește; să știți să îl învingeți, Cintia, Cloe și Cidalisa.

În absența Eului și dincolo de timp, am experimentat Acela care este Realul, acel element care transformă în mod radical.

A trăi Realul, dincolo de Minte, a experimenta în formă directă ceea ce nu aparține timpului!... Cu siguranță, este ceva imposibil de descris în cuvinte.

Și mă aflam în acel stadiu cunoscut în lumea orientală precum Nirvikalpa-Samadhi; fiind un Individ, trecusem dincolo de orice Individualitate; pentru o clipă am simțit că picătura se pierdea în oceanul ce nu are țărmuri, mare de Lumină, de nedescris...abis fără fund... vid Budist, plin de glorie și fericire.

Cum putem defini Vidul Iluminator? Cum putem descrie ceea ce se află dincolo de timp?

Samadhi-ul a devenit exagerat de profund... absența absolută a Eului, pierderea totală a Individualității, impersonalitatea din ce în ce mai radicală, mi-au provocat teamă.

Da, teamă!... M-am temut să nu pierd ceea ce sunt, propria mea particularitate, afecțiunile mele umane!... Cât de teribilă este Anihilarea Budistă!

Și, plin de teroare și chiar groază, am pierdut Extazul, am intrat în Timp, m-am îmbuteliat în Eu, am căzut în interiorul minții.

Și, atunci, vai de mine!... Vai! Vai! Atunci am înțeles gluma proastă a Egoului; acesta era cel care suferea, se temea pentru propria sa viață, implora.

Satan, Eul Însumi, iubitul meu Ego, mă făcuse să pierd Samadhi-ul. Ce oroare! Dacă aș fi știut dinainte...

Și oamenii care adoră atât de mult Eul, care îl califică drept divin, drept sublim; cu siguranță, cât de mult se înșeală! Biata umanitate!...

Atunci, când am trecut prin această trăire mistică, eram încă foarte tânăr și ea (noaptea, firmamentul), se numea Urania. Ah, tinerețe

"Faunului, care este în mine, dați-i Știință, acea Înțelepciune care face ca Îngerului să-i tresalte aripile; prin rugăciune și penitență, permiteți-mi să pun pe fugă relele diabolice...".

nebună ce se joacă cu lucrurile lumești și care vede, în fiecare femeie, o Nimfă greacă, chiar dacă aceea ar fi o curtezană roșie.

Vremuri deja apuse! Însă încă văd floarea în portocalele verzi impregnate de arome, sau în bătrânele fregate ce umplu mările îndepărtate, sau în icaco, sau mangrove dese; oh, tu, chip adorat în acea vreme, te ivești precum primele cântări și primele iubiri.

Și am înțeles că trebuia să dizolv Egoul, să îl reduc la praf, pentru a avea dreptul la Extaz,

Atunci, Dumnezeule!... M-am întâlnit cu atâtea și atâtea zile de ieri; în adevăr, Eul este o carte cu multe volume.

Cât de dificilă a fost pentru mine dizolvarea Eului, însă, am reușit. Fugind de rău, de multe ori, am intrat în rău și am plâns.

Pentru ce, invidiile vane și desfrâul, când reptilele lor palide răspund cu furie?

Pentru ce, ura funestă a ingraților? Pentru ce, gesturile livide ale Pilaților?

În adâncul profund al oamenilor cești, trăiește biblicul Adam, evreu, al pasiunii carnale, savurând cu încântare fructul oprit; încă renaște, în opera lui Fidias, Frine dezgolită.

Și am implorat mult Cerul, spunând:

„Faunului, care este în mine, dați-i Știință, acea Înțelepciune care face ca Îngerului să-i tresalte aripile; prin rugăciune și penitență, permiteți-mi să pun pe fugă relele diabolice; dați-mi, Doamne, alți ochi, nu aceștia care se bucură privind rotunjimi de nea și buze roșii; dați-mi altă gură, în care să rămână marcați, pentru totdeauna, cărbunii încinși ai ascetului și nu această gură, de Adam, în care vinuri și sărutări nebune măresc și multiplică infinit de mult lăcomiile de bestie; dați-mi niște mâini de disciplinat și penitent care să-mi lase spatele însângerat și nu aceste mâini alunecoase, de amant, care mângâie poamele păcatului; dați-mi sânge cristic inocent și nu acesta care face să-mi ardă venele, să-mi vibreze nervii și să-mi trosnească oasele; vreau să mă eliberez de rău și de greșeală, să mor în mine însumi și să simt o mână afectuoasă care să mă împingă spre peștera în care se refugiază, mereu, pustnicul".

Și, lucrând intens, frații mei, am ajuns în Regatul Morții, pe Calea Iubirii.

Ah!... Dacă aceia care caută Iluminarea ar înțelege, cu adevărat, că Sufletul este îmbuteliat în Eu...

Ah!... Dacă aceia ar distruge Eul, dacă ar reduce la praf iubitul Ego, atunci Sufletul ar rămâne liber, cu adevărat... în Extaz... într-un Samadhi continuu, așa ar experimenta în mod direct acela care este Adevărul.

Cel care vrea să trăiască Realul trebuie să elimine Elementele Subiective ale percepțiilor. Este de neamânat să știm că, respectivele elemente, constituie diversele entități care formează Eul.

Înăuntrul fiecăruia dintre acele elemente, Sufletul doarme adânc. Ce durere!

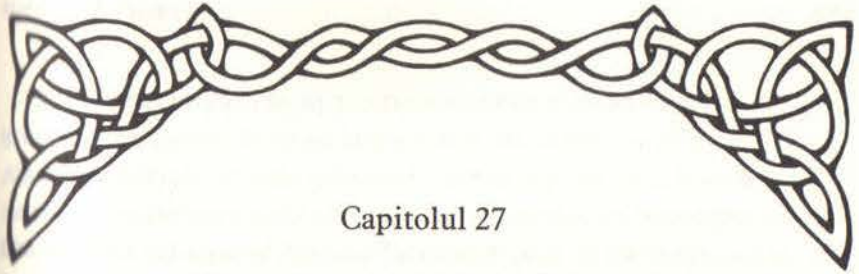

Capitolul 27

CRUDA MAGICIANĂ CIRCE

ncestrale tradiții din Lazio spun: „Tu, de asemenea, Caieta, doică Eneadă, care ai dat litoralului nostru celebritate eternă, dacă ne acorzi onoarea acestei Reședințe, aceasta va fi marea Espriella; căci, bătrânul Eneas, după ce a clădit mormanul sepulcrului, vântul umflă delicatele pânze sub lumina lunii pline, iar vâsla luptă cu marmura moale și, astfel, ajungem pe Insula Calixto unde, nemiloasa Zeiță Circe, a preschimbat oamenii în trupuri de bestii și fiare".

Povestește legenda secolelor că, Neptun, Domnul Mării, Zeu puternic favorabil troienilor, i-a îndepărtat de acel loc tenebros unde locuia înspăimântătoarea magiciană, trimițându-le vânt favorabil.

Să ne amintim de cazul lui Ulise, istețul războinic, distrugător de cetăți, cel care a pătruns în locuința lui Circe.

Spun vechile scrieri că războinicul s-a oprit înaintea porții misterioase unde locuia Zeița cu plete minunate, a bătut și ea l-a invitat să intre.

Ulise însuși povestește, în „Odisea" aventura sa, spunând:

> Eu am urmat-o, cu inima plină de tristețe, iar ea m-a rugat să mă așez pe un jilț cu ținte de argint, minunat meșteșugit. Sub picioarele mele era un mic suport. Imediat a preparat, într-o cupă de aur, băutura pe care urma să mi-o ofere, pe care o amestecă cu o vrajă. După ce mi-a dat-o și în momentul în care eu beam, m-a tins cu bagheta ei și mi-a spus:

— Pleacă acum la cocină și târăște-te, pe pământ, cu camarazii tăi.

Acestea le-a rostit, dar atunci scosei din teacă spada mea ascuțită și o aruncai către ea ca și cum aș fi omorât-o, dar, ea, scoțând un strigăt, se prosternă, îmi îmbrățișă genunchii și îmi zise aceste înaripate cuvinte:

— Cine ești tu, printre oameni? Care este cetatea ta? Unde se află părinții tăi? Simt o extraordinară admirație față de tine, căci tu, bând acea poțiune, nu te-ai transformat etc.

Am vorbit deja mult despre cele trei stări ale Eternei Mame Spațiu. Există aspecte opuse ale Devamatri? Ce spune Știința Ocultă?

Orice corp care pătrunde în cea de-a Patra Dimensiune își poate schimba forma, însă e nevoie de ceva mai mult; Ce să fie?

Vom trece la subiect, la fapte. Este urgent să înțelegem, în profunzime, că cel de-al treilea aspect al Mamei Cosmice, fie că o numim Hecate, sau Proserpina, are întotdeauna posibilitatea să se dedubleze în alte două aspecte de tip opus și fatal.

Să definim, să clarificăm. Aceste două aspecte negative, ale lui Prakriti, constituie ceea ce se numește „Kali" sau „Santa Maria"[1].

Arcanul VI al Tarotului prezintă cele două polarități ale Marii Mame Spațiu. Să ne amintim Virtutea și Viciul, Virgina și Desfrânata, Eva (Luna Albă) și Lilith (Luna Neagră).

Să ne amintim soțiile grațioase ale lui Shiva (cel de-al Treilea Logos): Parvati și Uma. Antitezele lor sunt acele femei sângeroase și feroce: Durga și Kali. Cea din urmă este regenta tenebroasă a acestei oribile Epoci a Kali Yugăi.

Kali, ca Șarpe Tentator din Eden, este Abominabilul Organ Kundartiguador despre care am vorbit de atâtea ori în „Mesajele de Crăciun" trecute; cu sinistra putere a respectivului organ fatal oamenii se transformă în porci.

1 În perioada în care a scris această operă, V.M. Samael considera că Santa Maria reprezenta contra-partea fatală și sinistră a celui de-al treilea aspect al binecuvântatei Mame Cosmice însă, ulterior, în urma investigațiilor pe care el însuși le-a realizat, a putut să verifice că, în realitate, Santa Maria era un Bodhisattva care dobândise perfecțiunea în Înalta Magie. Să se vadă pag.273.

Ca abominabilele Harpii să se convertească în înfiorătoare și înspăimântătoare păsăroaie, sau ca Apuleiu să se transforme într-un măgar, ori tovarășii lui Ulise în porci, cu siguranță, nu este ceva imposibil; acestea sunt fenomene foarte naturale ale celei de-a Patra Dimensiuni, a Patra Verticală sau a Patra Coordonată și se realizează întotdeauna cu puterea tenebroasă a lui Kali sau Circe.

Acelor cititori care nu au studiat niciodată „Mesajele de Crăciun" trecute, li s-ar putea părea foarte stranii afirmațiile noastre, însă, în sinteză, le spunem că această Circe sau Kali este, în realitate, Forța Fohatică Oarbă, Electricitatea Sexuală, Transcendentală, folosită în formă malignă.

Dacă o Harpie pătrunde cu Organismul său Fizic în cea de-a Patra Verticală și dacă apoi se transformă într-o pasăre de rău augur sau într-o bestie oarecare, puteți fi siguri că și-a bazat întreaga muncă pe puterea sinistră a Abominabilului Organ Kundartiguator.

Ați auzit vorbindu-se despre „Coada lui Satan"? Aceasta este Focul Sexual proiectat de la coccis în jos, către Infernurile Atomice ale omului.

Anatomia Ocultă învață că respectivul demon atomic este localizat în Centrul Magnetic al coccisului.

În Abominabilul Organ Kudartiguator (Coada Satanică), este conținută toată puterea stângă, sinistră, a lui Kali, Circe sau Sfânta Maria.

Adepții Tantrismului Negru, Bonzii[2] și Dugpașii cu bonetă roșie, dezvoltă în ei înșiși acea Forță Fohatică, Oarbă, a organului fatal citat.

Licantropia, Știința Metamorfozelor, comentată de către Ovidiu, a existat dintotdeauna și, în prezent, deși pare incredibil, încă în plin secol XX, există în câteva colțuri ale lumii, Circe moderne.

2 Nu trebuie să se confunde practicanții religiei Bhon (religie primitivă din Tibet, foarte legată de magie și care a supraviețuit introducerii Budismului pe acele meleaguri sacre) cu Bonzii (termen japonez care-i desemnează pe sacerdoții budiști în Asia Orientală). H.P.B. i-a considerat tenebroși pe sacerdoții Bhon întrucât foloseau bonetă roșie și un praf alb, în ritualurile lor pline de cranii și oase de mort. La început, mergând pe urma observațiilor făcute de marea Maestră H.P.B., V.M. Samael a afirmat același lucru însă, ulterior, când el însuși a investigat în profunzime chestiunea, ne-a clarificat că Bhon-zii nu sunt Magi Negri întrucât, deși sunt foarte radicali, nu-și varsă energia creatoare; în schimb, Dugpa-șii (termen tibetan care, literal, înseamnă „tichie roșie") chiar se dedau la tot felul de arte tenebroase.

Să râdă șmecherii, pseudo-înțelepții, modele de virtute. Ce-i pasă științei și nouă?

În istmul Tehuantepec, Mexic, există Licantropie din abundență și Circe moderne.

Cunoaștem cazul concret al unui specimen, Don Juan și bețiv, un adevărat cavaler de altădată, care a avut nesansa de a avea relații sexuale cu o Circe Ultramodernă a noului val.

Este clar și foarte evident că, acel galant a pus cerul înstelat la picioarele Harpiei, pictându-i păsările de aur și făcându-i promisiuni formidabile.

"Dacă nu-ți împlinești cuvântul dat, am să te transform în măgar", a spus, cu viclenie frumoasa diavoliță. Amantul a râs atunci de ceea ce părea o simplă glumă.

Au trecut zilele și săptămânile fără ca Don Juan-ul de cartier nici măcar să se gândească să își îndeplinească romanticele promisiuni. Însă, s-a produs ceva insolit; într-o noapte, oarecare, nu s-a întors în apartamentul său; colegul de locuință s-a gândit că, probabil, Don Juan umbla cu o nouă aventură. Însă, absența s-a prelungit exagerat... Au trecut mai multe nopți și nimic; într-un final, preocupat, vede dintr-o dată că în loc de „don Juan", se prezintă un asin care insistă să intre în apartament.

Bunul prieten ieși pe stradă în căutarea lui „don Juan", o întrebă pe frumoasa Circe, cercetă, iar ea îi spuse: "Prietenul tău umblă pe-acolo, iată-l"; și arătă înspre asin.

Hohotele, sarcasmul malițios... Râsul zgomotos al prietenei sale (altă frumoasă diavoliță) fu definitiv; prietenul înțelese totul...

Mai târziu, persoane bune, l-au sfătuit să plece din acel loc înainte de a fi prea târziu. Cel mai bun lucru pe care l-a făcut bietul om a fost să se întoarcă în capitala Mexicului.

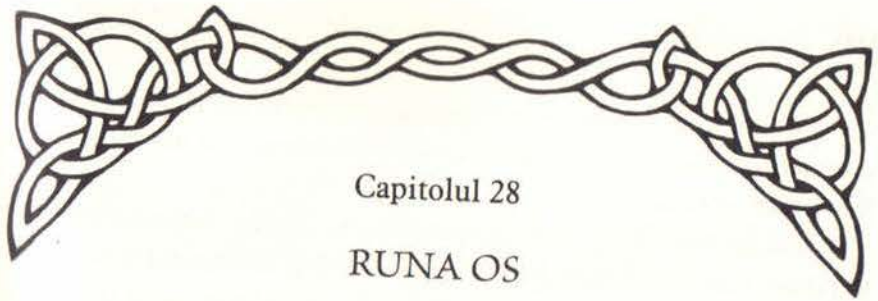

Capitolul 28

RUNA OS

Este urgent, indispensabil, de neamânat ca, în acest „Mesaj de Crăciun 1968-1969", să studiem în profunzime această problemă a Transmutării Sexuale pentru celibatari. Ajung, în mod constant, la acest Sediu Patriarhal al Mișcării Gnostice nenumărate scrisori ale multor frățiori care suferă de poluții nocturne.

Cu siguranță, respectivele poluții sunt scârboase, murdare, dezgustătoare; noi răspundem întotdeauna prescriind Magia Sexuală (Maithuna) împotriva acelor stări subiective.

Însă, trebuie să clarificăm lucrurile: este clar că, atâta vreme cât suntem vii, de-a binelea, câtă vreme Egoul există în cele patruzeci și nouă de Regiuni ale Subconștientului, visele erotice vor continua, în mod inevitabil. Fără îndoială, făcând lumină între tenebre, trebuie să afirmăm, cu emfază, că Maithuna stabilește baza potrivită pentru a evita poluțiile nocturne, deși respectivele vise pornografice continuă.

Prin Sahaja Maithuna (Sexo-Yoga), Chela (discipolul) se obișnuiește într-atât să frâneze impulsul sexual, încât, atunci când are un vis erotic, mintea se frânează, din instinct; astfel se evită ceea ce se numește „poluție" (pierderea deplorabilă a licorii vitale).

Este clar, cert, evident, că respectiva rețetă servește atunci când există o continuitate de scopuri; este nevoie de tenacitate, practică zilnică, an după an, cu intensitate. Din păcate, respectiva formulă servește numai pentru cine are parteneră; dar, celibatarii? Aceia care nu au parteneră, ce fac?

Chiar acolo se găsește problema și este foarte gravă, fără îndoială; este necesar să se obțină o femeie, dacă se dorește, cu adevărat, să se folosească rețeta.

Să trecem acum la un alt lucru, foarte similar. Vreau să mă refer la „Transmutarea Sexuală pentru Celibatari". Ar fi lamentabil ca celibatarii să nu poată utiliza Energia Sexuală, în nici o formă, și ei trebuie să progreseze, dar cum? Vom trece la subiect, la fapte: nu vreau să spun că celibatarii se pot auto-realiza în mod complet (este clar că fără Maithuna este mai mult decât imposibil să se ajungă la atât de doritul Adeptat), însă, Energia Creatoare, se poate și trebuie să se utilizeze pentru a trezi Conștiința.

Totul constă în a cunoaște tehnica și exact asta tratează acest capitol. Să întrăm acum, din plin, în terenul Runei Os.

Ni s-a spus că respectiva Rună vibrează intens cu Constelația Scorpionului și acest lucru este foarte important deoarece acel alai de stele se află strâns relaționat cu organele sexuale. Runa Os este aceeași cu RUNA OLLIN din Mexicul aztec și este relaționată, ezoteric, cu faimoasa Rună Spin. Ollin, în aztecă, este semnul mistic al Zeului Vântului, Domnul Mișcării, Ehecatl, acel Înger care a intervenit în Învierea lui Isus transmițând prana, viață, în corpul Marelui Kabir, exclamând: „Isus, ridică-te cu corpul din mormântul tău".

Eu îl cunosc în mod personal pe Ehecatl, Zeul Vântului; este un Deva extraordinar, trăiește în Lumea Voinței Conștiente...

Vedem, astfel, strânsa legătură ezoterică ce există între Runele Os și Spin (Mișcare și Voință).

Și, chiar dacă mulți nerozi Super-transcendenți ai pseudo-ezoterismului și pseudo-ocultismului ieftin râd de creaturile Elementale ale Naturii considerându-le pură fantezie, chiar dacă își bat joc și fac mișto de Paracelsus și Elementalii săi (Gnomi, Pigmei, Silfi, Salamandre etc.), aceștia au existat, există și vor exista întotdeauna.

Ehecatl este, cu siguranță, un Guru-Deva; deține puterea asupra Silfilor Aerului. Și ce? Asta nu le place tonților, nătărăilor, neghiobilor și nerozilor? Râd de Elementali? Își bat joc de noi? Sincer, nu ne

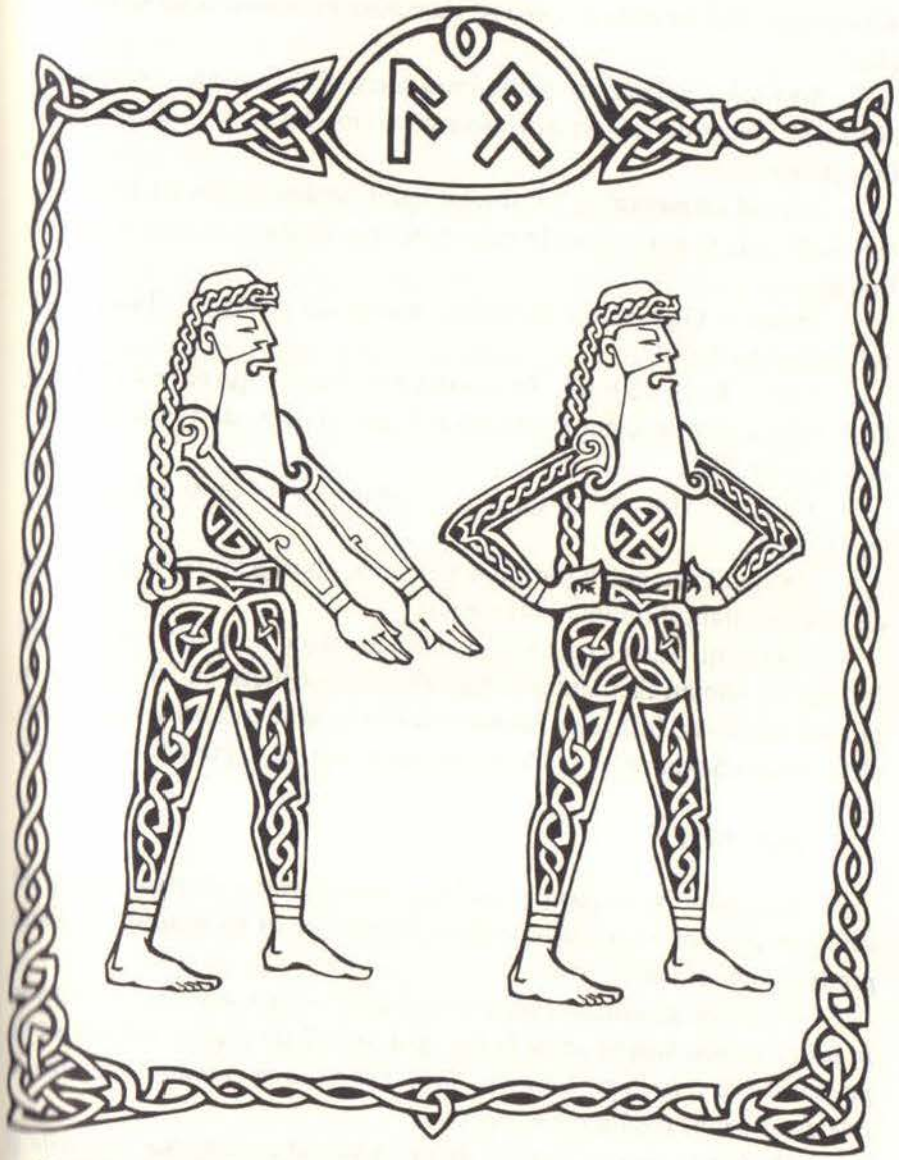

"Loviți cu forță Conștiința, cu Thelema (voința), combinând astfel Runa Spin și Mișcarea. Apoi rugați-vă și meditați. Implorați-l pe Tatăl care se află în secret, cereți-i să vă trezească Conștiința...".

deranjează; „Cel ce râde de ceea ce nu cunoaște, este pe cale să devină idiot".

Acel Sfinx milenar de pe tărâmul sacru al Faraonilor, corespunde Sfinxului Elemental al Naturii, acel misterios Instructor al Sfântului Colegiu Devic.

Sfinxul Elemental al bătrânului Egipt, strâns relaționat cu misteriosul Sfinx de piatră, a venit la mine când m-am născut în Lumea Voinței Conștiente.

Venea cu tălpile pline de noroi... atunci am exclamat: "Tălpile tale sunt pline de noroi!".

Clar... Înțelesei totul.. În această Eră Neagră, guvernată de Zeița Kali, totul a fost profanat și nimeni nu vrea să audă de Sacrul Colegiu al Sfinxului.

Când am vrut să-l sărut, plin de iubire, ea-mi spuse: „Sărută-mă cu puritate".

Așa am făcut și am sărutat-o pe obraz, apoi se întoarse la punctul de plecare: sfântul tărâm al Faraonilor.

Toți Frații Gnostici ar vrea să facă același lucru, să converseze, față în față, cu Sfinxul Elemental al Naturii, să dialogheze cu Devașii, să se plimbe cu Ehecatl însă, este necesar, mai întâi, să se trezească Conștiința, să se deschidă poarta, să se cheme cu insistență, să se pună în joc voința.

PRACTICĂ:

Să se observe, cu atenție, cele două semne grafice ale Runei Os; la fel cum Runa Fa are brațele în sus, Runa Ollin le are în jos și acest lucru este profund semnificativ.

Pe durata practicilor ezoterice trebuie să se alterneze poziția brațelor, în prima poziție brațele să fie în jos, apoi, în a doua poziție, mâinile să fie pe centură ca și în Runa Dorn sau Torn. Repet: să se examineze cu atenție cele două semne grafice ale Runei Os.

Pe durata acestor practici de tip runic, să se combine mișcările și respirația în mod armonios și ritmic. Să se inhaleze prana pe nas și să se exhaleze pe gură, împreună cu sunetul mistic: TOOOOORRRRRRNNNNN... prelungind sunetul fiecărei litere.

Inhalând, imaginați-vă Forțele Sexuale urcând de la glandele sexuale prin acea pereche de cordoane nervoase simpatice cunoscute în India cu numele de Ida și Pingala; respectivii nervi sau tuburi ajung până la creier și continuă, până la inimă, prin intermediul altor canale, printre care se află Amrita Nadi.

Exhalând, imaginați-vă Energiile Sexuale intrând în inimă, pătrunzând mai în profunzime, ajungând până la Conștiință, pentru a o trezi. Loviți cu forță Conștiința, cu Thelema (voința), combinând astfel Runa Spin și Mișcarea.

Apoi rugați-vă și meditați. Implorați-l pe Tatăl care se află în secret, cereți-i să vă trezească Conștiința.

Implorați-o pe Mama voastră Divină Kundalini, rugați-o cu infinită iubire să vă ridice, să facă să ajungă Energiile voastre Sexuale până la inimă și încă mai departe, până în adâncul profund al Conștiinței voastre.

Iubiți și rugați-vă; meditați și implorați. „Aveți Credință cât un bob de muștar și veți muta munții din loc". Amintiți-vă că îndoiala este începutul ignoranței.

„Cereți și vi se va da; bateți și vi se va deschide".[3]

[3] *În opera sa, 'Trandafirul Ignic', V.M. Samael a prezentat un modus operandi diferit de realizare a acestei Rune însă, odată cu trecerea anilor, însuși Maestrul a putut să investigheze mai în profunzime tradiția ermetică și a explicat-o exact în felul în care cititorul poate s-o aprecieze în această operă.*

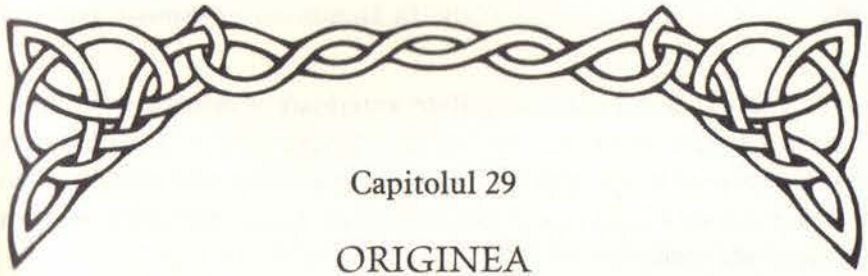

Capitolul 29

ORIGINEA EULUI PLURALIZAT

Doctrina mea nu este a mea, ci a Aceluia care m-a trimis. Ascultați-mă: studiați în profunzime cu mintea și cu inima acest capitol revoluționar al „Mesajului de Crăciun 1968-1969".

Elohimii (Zeii Sfinți) au creat Omul din ei înșiși (prin modificare), după imaginea lor; ei l-au creat (umanitatea colectivă sau Adam) bărbat și femeie, El (Divinitatea Colectivă) l-a creat.

Rasa Protoplasmatică de pe Insula Sacră, situată la septentrion, a fost, în realitate, prima sa creație (o extraordinară modificare, proprie, realizată de ei înșiși), Purele Existențe Spirituale; iată-l pe Adam-Solus.

Din această primitivă Rasă Polară a provenit cea de-a Doua Rasă: Adam-Eva sau Jod-Heva, oamenii Hiperboreeni, androgini inactivi.

Din Hiperboreeni a provenit, prin modificare, cea de-a Treia Rasă, oamenii Lemuri, Hermafroditul Separator (Cain și Abel) care au trăit pe enormul continent Mu sau Lemuria (cum s-a numit mai târziu) și care era situat în Oceanul Pacific.

Această a Treia Rasă, ultima semi-spirituală, a reprezentattotodată finalul vehiculului ezoterismului înnăscut, instinctiv, pur, virginal, nativ, în Enoch, iluminații acelei umanități.

Hermafroditul Separator (Cain și Abel) a produs cea de-a Patra Rasă: Seth-Enos, care a trăit pe continentul „Atlantida", situat în Oceanul Atlantic.

Din oamenii atlanți provine cea de-a Cincea Rasă Ariană, actuală, a noastră, care populează, în mod pervers, cele cinci continente ale lumii.

Fiecare dintre cele Patru Rase anterioare a dispărut prin intermediul a uriașe cataclisme, iar cea de-a Cincea Rasă, a noastră, nu va fi o excepție. Ni s-a spus că în viitorul îndepărtat vor mai exista, pe fața pământului, încă două rase și este evident că, fiecare dintre ele, va avea propriul său scenariu.

Unitatea sexuală primitivă a celei de-a Treia Rase umane este o axiomă a Înțelepciunii Antice. Indivizii săi virgini s-au ridicat la rangul de Zei întrucât, acele persoane reprezentau, de fapt, Dinastia lor Divină.

Separarea pe sexe opuse s-a realizat, cu siguranță, pe parcursul a mai multor milioane de ani și s-a încheiat la sfârșitul Rasei Lemure.

Să vorbim acum despre Eden, despre acele tărâmuri Jinas paradisiace la care aveau acces continuu Indivizii Sacri din Lemuria, în acele timpuri în care, din râurile de apă pură, curgea lapte și miere.

Aceea era epoca Titanilor, atunci nu exista nici al meu nici al tău și fiecare putea lua din arborele vecinului fără nici o teamă.

Aceea era epoca Arcadiei, în care se închina cult Zeilor Focului, Aerului, Apei și Pământului.

Aceea era Epoca de Aur, când lira nu căzuse încă pe podeaua templului, făcută bucăți.

Pe atunci se vorbea doar în Orto Pur al Divinei Limbi Cosmice, care curge precum un râu de aur sub jungla deasă a Soarelui.

În acele vechi timpuri oamenii erau foarte simpli și naturali și cum încă nu se născuse Eul Pluralizat, se ridica cult Zeilor porumbului fraged și creaturilor inefabile ale râurilor și ale pădurilor.

Eu am cunoscut Rasa Lemurică Hermafrodită. Îmi vin în memorie, în aceste momente, acei teribili vulcani aflați într-o continuă erupție...

Ce timpuri! Noi toți, Inițiații, foloseam, în mod normal, o anumită îmbrăcăminte sacerdotală foarte comună; acele tunici sacre, venerate, se evidențiau prin culorile lor alb și negru care simbolizau lupta teribilă între Spirit și Materie.

Erau de admirat acei giganți Lemuri cu nobilele lor veșminte și acele sandale cu ciucuri mari.

Între sprâncenele acelor coloși, se evidenția glanda pituitară, cel de-al Șaselea Simț, purtător de lumină și paj al glandei pineale. Atunci

viața oricărei persoane dura, în medie, între doisprezece și cincisprezece secole.

Și s-au ridicat uriașe orașe protejate de pietre enorme, formate din lava vulcanilor.

Am cunoscut și timpurile de pe urmă ale celei de-a Treia Rase și am trăit în acea epocă citată în Geneză, acele vremuri de demult în care Adam și Eva au fost alungați din Eden.

În acele timpuri umanitatea se separase deja în sexe opuse; actul sexual era atunci un sacrament care se putea realiza doar în interiorul templelor.

În anumite perioade lunare, triburile Lemure realizau lungi călătorii, mergeau în pelerinaje către locurile sfinte, cu scopul de a multiplica specia (să ne amintim de călătoriile din „Luna de Miere").

Toți Lemurii eram fii ai Voinței și ai Yogăi; în copula sacră se utiliza doar Maithuna, nimeni nu comitea eroarea de a ejacula entitatea spermei.

Sămânța trece mereu în matrice fără necesitatea de a vărsa sperma, combinațiile multiple ale substanței infinite sunt minunate.

Monarhii, Regele și Regina, se uneau sexual chiar în fața Altarului templului; mulțimile realizau copula sacră în interiorul incintei sacre și în curțile interioare pavate, pline de hieroglife misterioase.

Zeii Sfinți conduceau cu înțelepciune acele ceremonii mistice, indispensabile pentru reproducerea speciei umane și pe atunci nimeni nu se gândea la porcării, pentru că încă nu se născuse Eul Pluralizat.

Eu trăiam la țară împreună cu tribul meu, departe de orașele uriașe, înconjurate de ziduri, trăiam într-o mare colibă, fermă ori cabană. În apropierea rezidenței noastre rotunde cu acoperișul din frunze de palmier, îmi amintesc, cu deplină claritate, că exista o cazarmă, unde se reuneau războinicii tribului.

S-a întâmplat că, într-o anumită noapte, noi toți, fascinați de o ciudată forță luciferică, ne-am hotărât să realizăm actul sexual în afara templului; toate perechile s-au dedat desfrâului.

Dimineața devreme, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, am avut obrăznicia, nerușinarea, insolența, îndrăzneala, de a ne prezenta în templu ca întotdeauna; atunci s-a petrecut ceva insolit, teribil...

Am văzut cu toții un Zeu al Justiției, un Mare Maestru într-o îmbrăcăminte sacerdotală albă și imaculată care, amenințându-ne cu o spadă în flăcări ce se rotea în toate părțile, ne-a spus: „Afară, nedemnilor!" și este clar că atunci am fugit îngroziți.

Este evident că această întâmplare s-a repetat în toate colțurile enormului continent Mu; în acest fel. umanitatea, Adam-Eva, a fost alungată din Grădina Edenului.

După acest eveniment, fapt, întâmplare, înregistrat în toate Genezele religioase, au survenit epiloguri oribile, groaznice, înspăimântătoare; milioane de creaturi umane, amestecând magia și fornicația, și-au dezvoltat Abominabilul Organ Kundartiguador.

Este oportun să-l cităm aici pe Kalayoni, Regele Șerpilor, Magul Negru, gardian al Templului lui Kali, antiteza fatală a Eternei Mame Spațiu.

Krishna a văzut ieșind din Kalayoni, prin intermediul conjurărilor magice, o reptilă lungă, verde-albăstruie. Șarpele fatal și-a descolăcit încet corpul, și-a ridicat înfiorător coama roșiatică, iar ochii săi au scânteiat cu groază în capul de monstru din scoici sclipitoare.

„Îl adori sau vei muri", i-a spus Magul Negru... Șarpele a murit în mâinile lui Krishna.

Când Krishna a omorât eroic Marele Șarpe, gardian al Templului lui Kali, Zeița Dorinței, mama lui Cupidon, a făcut abluțiuni și rugăciuni timp de o lună pe malul Gangelui.

Această viperă a lui Kali este Șarpele Tentator din Eden, oribila cobră Pytion care se târa prin noroiul pământului și pe care Apollo, mânios, a rănit-o cu săgețile sale.

Este de neamânat să știm, este indispensabil să înțelegem, că respectiva cobră sinistră este, fără nici o îndoială, Coada lui Satan, Abominabilul Organ Kundartiguador. Când zeii au intervenit, eliminând din specia umană organul fatal citat, au rămas în interiorul celor Cinci Cilindri ai Mașinii (Intelect, Emoție, Mișcare, Instinct și Sex), tenebroasele consecințe ale Cozii lui Satan.

Este evident că respectivele consecințe negative ale Abominabilului Organ Kundartiguador au constituit ceea ce se cheamă Ego, Eu Pluralizat, Eu Însumi; ansamblu tenebros de entități perverse care personifică toate Defectele noastre Psihologice.

Eul Pluralizat este, deci, Fohat Lunar negativ, luciferic, cristalizat. Cristalizarea fohatică satanică constituie ceea ce se cheamă Ego.

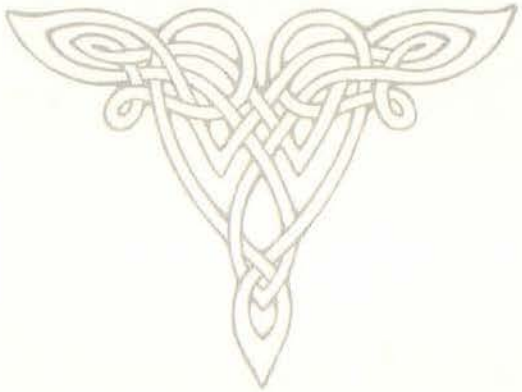

Capitolul 30

CELE TREI FURII

Să vorbim acum despre cele Trei Furii și toate gorgonele lor veninoase, care sunt înconjurate mereu de Hidre verzui și au pe post de păr mici șerpi și vipere, ce încing oribilele lor tâmple.

Ascultați M. M., să știți, odată pentru totdeauna, că acestea reprezintă cei trei Trădători ai lui Hiram Abiff.

Cea din stânga este Negera, mereu înspăimântătoare și oribilă; cea care plânge la dreapta este Alecto, în a cărei inimă se ascunde discordia, fraudele ce produc dezordinea și răutățile care răpesc pacea; cea de la dreapta este Tisifona.

Furiile își sfâșie pieptul cu unghiile repugnante, machiavelice, se lovesc mereu cu mâinile și lansează exclamații puternice, spunând: „Vino, Meduza! și te vom converti în stană de piatră! am făcut rău când nu ne-am răzbunat pentru îndrăzneața intrare a lui Tezeu".

Amintiți-vă, frați Gnostici, de Mara, Stăpânul celor Cinci Dorințe, factor al morții și inamic al Adevărului.

Cine îl însoțeau mereu? Nu au fost oare cele trei fiice ale sale, oribilele Furii, acele tentatoare care, cu toate legiunile lor tenebroase, l-au asaltat pe Buddha?

Pot lipsi oare Iuda, Caiafa și Pilat din Drama Cristică? Dante îi găsește în cel de-al Nouălea Cerc al Infernului pe Iuda, Brutus și Casius.

Iuda are capul băgat în gura lui Lucifer și dă din picioarele rămase afară.

Cel ce are capul atârnând în jos, din cea de-a doua gură este Brutus, care se zvârcolește feroce fără să spună un singur cuvânt. Cel ce-al

treilea trădător este Casius, care chiar dacă pare foarte viteaz, în fond este foarte slab.

Cele trei aspecte ale lui Iuda, cele trei Furii, sunt demonul Dorinței, demonul Minții și demonul Relei Voințe. Trei Uphadi de bază, fundamente lunare în interiorul fiecărei ființe umane.

Să ne gândim la cele Trei Prezențe ale Gardianului Pragului, din interiorul fiecărei persoane.

Apocalipsa spune:

> Și am văzut ieșind din gura dragonului și din gura bestiei și din gura falsului profet, trei Spirite imunde, sub formă de broaște.
>
> Întrucât sunt spirite de demoni, care fac semne și merg la regii Pământului din toată lumea, pentru a-i reuni în bătălia din acea mare zi a Dumnezeului Atotputernic.

Și cine este acel dragon? Acea bestie? Acel fals profet? Spuneți-mi, Zeilor: unde este?

Dacă înțelegem că este Mara, Lucifer, Forța Fohatică Oarbă a Abominabilului Organ Kundartiguador, Focul Sexual Negativ, tată al celor Trei Furii, nu ne înșelăm.

Acest vierme ticălos ce traversează inima lumii este rădăcina Eului Pluralizat, fundamentul celor Trei Furii.

Lucifer-Mara, Tentatorul, cu întreaga sa legiune de euri-diavoli pe care o poartă, în interior, fiecare muritor, este originea celor trei dureri: bătrânețe, boli și moarte.

Ah!... Dacă aspectul negativ al Zeiței Iunona nu ar fi intervenit, în Lazio, invocându-l pe Alecto, cea mai dezgustătoare dintre Furii; căsnicia lui Enea, ilustrul bărbat troian, cu fiica bunului rege Latinus, nu ar fi fost precedată de un înspăimântător război.

> Ridică-te, domniță, fiică a nopții, spunea Iunona. Însoțește-mă și nu permite ca onoarea mea să se vadă amânată din voia unui muritor. Latinus vrea să își dea fiica troianului. Tu, care poți să miști fratele împotriva fratelui, pe fiu, împotriva tatălui, să dezlănțui loviturile mâniei și să

"Cea din stânga este Negera, mereu înspăimântătoare și oribilă; cea care plânge la dreapta este Alecto, în a cărei inimă se ascunde discordia, fraudele ce produc dezordinea și răutățile care răpesc pacea; cea de la dreapta este Tisifona".

aprinzi torțe funebre, ridică-te din Abis! Supune-te voinței mele! Întărâtă tinerețea lui Lazio pentru a cere armele în strigăte și să se lanseze la moarte!

Vai, Dumnezeule!... Ce durere!... și se prezintă înfricoșătoarea Furie a Minții în încăperile regești ale reginei Amata, stârnindu-i idei de proteste și rebeliune împotriva voinței regelui Latinus.

Sub perfida influență a lui Alecto, regina, disperată, iese din palat, aleargă prin munții Italiei, dansează și sare ca o Bacantă; pare o Menadă furioasă, mișcată, ca o nebună, de impulsivitatea lui Bachus.

Ea, suverana, matroana, nervoasă, furioasă, indignată, protestează în fața monarhului, nu vrea să facă voia Domnului; îl apără pe Turno, tânăr pretendent grec, fiu al acelui neam care altădată asaltase zidurile de nebiruit ale Troiei.

Regina se teme ca Enea să nu fugă, cu fiica sa, departe de Lazio; simte durerea de a o pierde, plânge.

Și nu se termină aici munca lui Alecto; se transportă acum la locuința viteazului Turno, ia forma unei bătrâne cu limba vicleană, vorbește, îi povestește tot ceea ce se petrece în palatul regelui; insinuantă și malefică, trezește gelozia tânărului.

Apoi vine războiul; tânărul se luptă pentru domnița sa, frumoasa Lavinia, fiica încântătoare a bunului rege Latinus.

Bunul monarh nu dorea războiul, nici măcar nu a fost el cel care a deschis porțile Templului lui Ianus (I.A.O.), Zeul cu două fețe. Le-au deschis oamenii săi mânioși.

În acest Templu al lui Ianus se păstra, în secret, Doctrina lui Saturn, revelație primitivă, originală, a Jinașilor și se deschidea doar în vreme de război.

Astfel s-a stârnit războiul cu rutulienii; când respingătoarea Furie Alecto și-a terminat munca, a pătruns în măruntaiele înfricoșătorului Abis, prin gura unui vulcan stins, care scuipa, din când în când, vaporii fatidici ai morții și, în scurt timp, a ajuns la malul sinistru care înconjoară apele Cocitului.

Restul deja îl știe istoria, îl cunoaște legenda secolelor; Turno, noul Ahile, a murit de mâna lui Enea și acesta s-a căsătorit cu Lavinia, fiica regelui Latinus.

Însă, oh, Doamne! Alecto, la fel ca întotdeauna, aprinde peste tot focare de discordie și milioane de ființe umane se lansează în război.

Ah... Dacă oamenii ar înțelege că fiecare o poartă pe Alecto în interiorul său...

Din păcate, ființele umane dorm adânc, nu înțeleg nimic. Vai! Vai! Vai!...

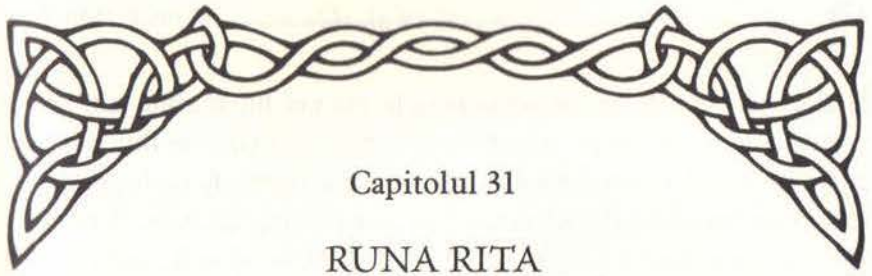

Capitolul 31

RUNA RITA

mi vin în minte, în aceste momente, scene dintr-o reîncarnare trecută de-a mea în Evul Mediu. Trăiam în Austria, în acord cu obiceiurile vremii; eram membru al unei ilustre familii de rang aristocratic. În acea epocă, familia mea, neamul meu, se mândrea exagerat de mult cu sângele albastru, dificilele ascendențe și notabilele descendențe. Mă doare să mărturisesc acest lucru, însă, și asta este foarte grav, și eu eram băgat în acea îmbuteliere de prejudecăți sociale; lucruri ale vremii!

Într-o zi oarecare, nu contează care, sora mea s-a îndrăgostit de un bărbat foarte sărac și, clar, acesta a fost scandalul secolului; damele nobilimii și cavalerii lor nerozi, încrezuți, sclifosiți, filfizoni și fuduli, au jupuit-o de vie, și-au bătut joc de nefericită. Spuneau că a pătat onoarea familiei, că s-ar fi putut căsători mai bine etc. Nu a întârziat să rămână văduvă, biata, iar rezultatul iubirii sale a fost clar: un copil.

Dacă ar fi vrut să se întoarcă în sânul familiei... Însă, acest lucru nu a fost posibil, ea cunoștea deja foarte bine limba ascuțită a doamnelor elegante, fastidioasele lor contra-argumente, mojicia lor și a preferat să trăiască pe cont propriu.

Că am ajutat-o pe văduvă? Ar fi absurd să o neg. Că mi-a fost milă de nepotul meu? Aceasta a fost adevărat. Din nefericire, sunt situații în care pentru a nu nesocoti mila, putem deveni nemiloși.

Acesta a fost cazul meu. Fiindu-mi milă de copil, l-am internat într-o școală (cu scuza că va primi o educație robustă, fermă și viguroasă),

fără să-mi pese deloc de sentimentele mamei lui și chiar am comis greșeala de a-i interzice îndurătoarei femeii să-și viziteze fiul; mă gândeam că, astfel, nepotul meu nu va suferi nici un fel de prejudiciu și că, mai târziu, ar putea deveni cineva, ar putea ajunge un mare domn etc.

Drumul care duce spre abis e pavat cu bune intenții, nu-i așa? Așa este. De câte ori vrând să facem binele, facem răul! Intențiile mele erau bune, dar procedeul era greșit; cu toate acestea, eu credeam că procedez corect.

Sora mea suferea foarte mult din cauza absenței fiului ei, la școală nu-l putea vedea, îi era interzis. Rezultă, cu claritate, că am avut iubire pentru nepotul meu și cruzime pentru sora mea; totuși, eu credeam că ajutându-l pe fiu, o ajutam și pe mama lui.

Din fericire, în interiorul fiecăruia dintre noi, în aceste regiuni intime unde lipsește iubirea, se ivește, ca prin minune, polițistul Karmei, Kaomul. Nu este posibil să fugim de agenții Karmei; în interiorul fiecăruia dintre noi se află polițistul care ne conduce, inevitabil, în fața tribunalelor.

De la acea epocă au trecut multe secole; toate personajele acelei drame am îmbătrânit și am murit.

Totuși, Legea Recurenței este teribilă și totul se repetă, așa cum s-a întâmplat, adăugându-se consecințele. Secolul XX. Ne-am reîntâlnit toți actorii acelei scene. Totul s-a repetat într-un anumit mod dar, desigur, cu consecințele sale. De data aceasta eu am fost cel repudiat de către familie, așa este Legea...

Sora mea s-a întâlnit, din nou, cu soțul ei; mie nu-mi pare rău că m-am reunit cu antica mea soție-sacerdotesă cunoscută cu numele de Litelantes.

Nepotul acela, atât de iubit și disputat, s-a renăscut, de data aceasta, cu corp feminin; este o fetiță frumoasă, desigur; chipul ei pare o noapte încântătoare și în ochii ei strălucesc stelele...

Cândva, nu are importanță data, locuiam aproape de mare; fetița (anticul nepot) nu se putea juca, era grav bolnavă, avea o infecție intestinală.

"Runa de față are puterea de a elibera Judecata Internă. Avem nevoie să ne convertim în Judecători ai Conștiinței".

Cazul era foarte delicat, mulți copii de vârsta ei muriseră în acea vreme din aceeași cauză. De ce să fi fost fiica mea o excepție?

Numeroasele tratamente care i-au fost aplicate au fost cu adevărat inutile; pe chipul ei de copil începea deja să se schițeze, cu groază, acel contur inconfundabil al morții.

Reieșea clar eșecul, cazul era pierdut și nu aveam altă soluție decât să-l vizitez pe Dragonul Legii, pe acel Geniu teribil al Karmei al cărui nume este Anubis.

Din fericire, mulțumesc lui Dumnezeu, Litelantes și cu mine știm să călătorim, în mod conștient și pozitiv, în corp astral.

Astfel, să ne prezentăm împreună în palatul Marelui Arhonte, în universul paralel al celei de-a Cincea Dimensiuni, nu era pentru noi o problemă.

Acel templu al Karmei este impresionant, maiestuos, grandios. Acolo se afla Ierarhul, așezat pe tronul său, impunător, teribil de divin; oricine s-ar speria văzându-l oficiind cu acea mască sacră de șacal, așa cum apare în multe basoreliefuri ale anticului Egipt al faraonilor.

La sfârșit mi-a dat posibilitatea să-i vorbesc și, este clar că nu l-am lăsat să-mi scape atât de ușor:

- Tu ai o datorie față de mine, i-am spus.

- Care? Mi-a replicat uimit.

Atunci, plin de satisfacție, i-am prezentat un om care, în alt timp, fusese un demon pervers; mă refer la Astaroth, marele duce.

- Acesta era un fiu pierdut pentru Tatăl –am continuat să-i spun- și, totuși, l-am salvat, i-am arătat Calea Luminii, l-am scos din Loja Neagră și, acum, este discipol al Frăției Albe; tu nu mi-ai plătit acea datorie.

Adevărul era că acea fetiță trebuia să moară în acord cu Legea și sufletul ei trebuia să intre în pântecul surorii mele pentru a se forma un nou corp fizic. Astfel am înțeles și de aceea am adăugat:

-Cer ca Astaroth să intre în corpul surorii mele în locul sufletului fiicei mele.

Răspunsul solemn al Ierarhului a fost definitiv:

-De acord, să intre Astaroth în pântecul surorii tale iar fiica ta să se însănătoșească.

Nu mai e nevoie să spun că acea fetiță (vechiul meu nepot) a fost însănătoșită în mod miraculos, iar sora mea a conceput atunci un băiat.

Aveam cu ce să plătesc acea datorie, dispuneam de capital cosmic. Legea Karmei nu este o mecanică, oarbă, cum presupun mulți pseudo-ezoteriști și pseudo-ocultiști.

Așa cum stăteau lucrurile, este evident și ușor de înțeles că, prin posibila moarte a fiicei mele, trebuia să simt aceeași durere a despărțirii, acea amărăciune pe care, în vremuri străvechi, a simțit-o sora mea pierzându-și fiul.

Astfel, prin intermediul Marii Legi, răul ar fi fost compensat; s-ar fi repetat scene asemănătoare dar, de această dată, victima aș fi fost eu însumi.

Din fericire, karma este negociabilă, nu este acea mecanică oarbă a astrologilor și a chiromanților de bâlci.

Am avut capital cosmic și am plătit acea veche datorie; astfel, mulțumesc lui Dumnezeu, a fost posibil să evit amărăciunea ce mă aștepta.

Când vor înțelege oamenii toate misterele Runei Rita? Cu siguranță, aceasta este Runa Legii. Rita ne amintește de cuvintele rațiune, roată, religie, „right" (just, echitabil în engleză).

Dreptul Roman are ca simboluri ale Justiției, balanța și spada. Nu este, așadar, ciudat, ca în Palatul lui Anubis, Marele Arhonte al Legii, să se vadă pretutindeni balanțe și spade.

Marele Judecător este asistat, în munca sa, de cei patruzeci și doi de judecători ai Legii. Niciodată nu lipsesc, din Tribunalele Karmei, iluștri avocați ai Marii Legi care ne apără atunci când avem capital cosmic suficient pentru a putea anula datoriile vechi.

De asemenea, este posibil să obținem credite de la Domnii Legii sau Arhivarii Destinului, dar trebuie să le plătim cu fapte bune, lucrând pentru umanitate sau prin supremă durere.

Nu se plătește Karma doar pentru răul comis, ci și pentru binele care nu se face atunci când s-ar fi putut.

PRACTICĂ:

Mantrele de bază ale Runei Rita sunt: RA... RE... RI... RO... RU...

La Runa "F" a trebuit să ridicăm brațele. La "U", să depărtăm picioarele. La "D", am pus o mână pe șold. La "O", picioarele depărtate și mâinile pe brâu. La Runa Rita trebuie să depărtăm un picior și o mână. Astfel, în această poziție, studenții noștri Gnostici vor vedea că formează, ei înșiși, Literele Runice, așa cum se scriu.

Runa de față are puterea de a elibera Judecata Internă. Avem nevoie să ne convertim în Judecători ai Conștiinței; este urgent să trezim Buddhata, Sufletul.

Runa de față are puterea de a trezi Conștiința Judecătorilor.

Să ne amintim de ceea ce se numește „remușcare"; fără îndoială că aceasta este vocea acuzatoare a Conștiinței.

Cei care nu simt niciodată remușcare, sunt foarte departe de Judecătorul lor Interior; în general, sunt cazuri pierdute.

Acest tip de persoane trebuie să lucreze foarte intens cu Runa Rita, să elibereze Judecata lor Interioară.

Avem nevoie, de urgență, să învățăm să ne ghidăm după Vocea Tăcerii, adică, după Judecătorul Intim.

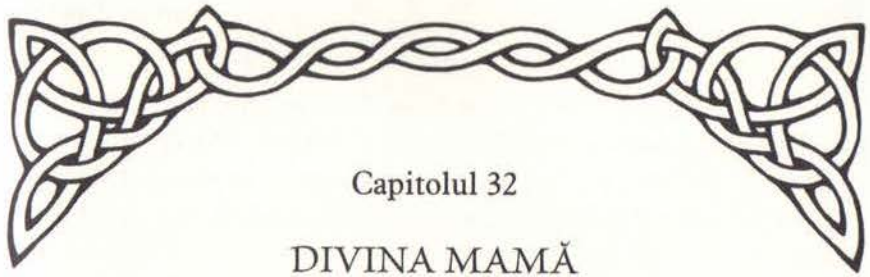

Capitolul 32

DIVINA MAMĂ KUNDALINI

Oh, Muză!... Inspiră-mă, pentru ca stilul meu să nu se îndepărteze de Natura temei. Oh, Divină Mamă Kundalini!... Tu ești Venus, doamna mea, ești Eva, Isis, Sophia, Achamoth, Parvati, Uma, Tonantzin, Rea, Cibele, Maria sau mai bine spus „Ram-Io".

Oh, Devi Kundalini! Tu ești Adshanti, Rajeswari, Adonia, Isomberta, Tripurusndari, Mahalakshmi, Maha Saraswati.

Fără tine, oh, Mamă Adorabilă, ar fi mai mult decât imposibilă manifestarea pranei, electricitatea, forța magnetică, coeziunea moleculară și gravitația cosmică.

Tu ești Matripadma, Devamatri Aditi sau Spațiul Cosmic, Mamă a Zeilor! Oh, Eternă Mamă Spațiu, ai trei aspecte luminoase pe durata manifestării cosmice și două antiteze.

Să mă asculte oamenii: stă spus că, fiecare persoană vie, are propria sa Devi-Kundalini, Mama sa Divină, particulară.

Ar fi absolut imposibil să se elimine, în adevăr, Ahamkrita Bhava, condiția egoică a Conștiinței noastre, dacă vom comite crima de a uita de Divina noastră Mamă Kundalini.

Animalul Intelectual greșit numit Om, nu este mai mult decât un compozit de agregate care, mai devreme sau mai târziu, trebuie să se reducă la praf cosmic.

Unicul etern în noi este Buddha Intim și, în realitate, acesta se află dincolo de corp, Minte și afecte.

Eliminarea defectelor vane și trecătoare, este ceva fundamental și definitiv pentru trezirea Conștiinței.

Aceste agregate sunt, cu siguranță, acele entități sau Euri tenebroase care locuiesc în cei Cinci Centri ai Mașinii. În trecutele noastre „Mesaje de Crăciun" am explicat deja, am spus deja cu toată claritatea că cei Cinci Cilindri ai Mașinii sunt: Intelect, Emoție, Mișcare, Instinct și Sex.

Concluzie: eurile-diavoli constituie Egoul (Eul Pluralizat) și, în interiorul fiecăruia doarme Conștiința.

Eliminarea acestor Euri, acestor entități, acestor agregate care personifică defectele noastre, este vitală pentru trezirea Conștiinței și dobândirea lui Atman-Vidya, Iluminarea deplină.

Înțelegerea profundă, faptul de a ne face Conștienți, în mod clar, de existența defectului pe care vrem să-l extirpăm, este fundamentală însă, nu este totul; este nevoie să eliminăm, iar acest lucru nu este posibil decât cu ajutorul Mamei Kundalini.

Mintea nu poate altera nimic în mod fundamental; singurul lucru pe care îl face este să eticheteze, să ascundă defecte, să le treacă la alte nivele etc.

Eliminarea greșelilor este altceva iar acest lucru s-ar dovedi absolut imposibil fără Devi Kundalini, Șarpele Ignic al Puterilor noastre Magice.

Într-o noapte oarecare, nu contează data, nici ora, călătorind în corp astral prin universul paralel al celei de-a cincea dimensiuni, îmbătat de o anumită voluptate spirituală, am devenit extatic înaintea pragului misterios al acelui templu minunat al celor de două ori născuți.

Gardianul Marilor Mistere, hieratic și teribil, ca întotdeauna, era la intrare și, când am vrut să intru, s-a întâmplat ceva neobișnuit.

Fixându-mă cu privirea, îmi spuse sever:

- Dintr-un grup de frați care lucrează în cea de-a Noua Sferă și care, după ce au lucrat, s-au prezentat la acest templu, tu ești cel mai avansat, însă acum stagnezi.

Acele cuvinte ale Gardianului, pronunțate cu atâta severitate în pragul Misterului, cu siguranță, mă lăsară perplex, confuz, indecis și nu am putut decât să întreb:

- De ce?

Ierarhul, răspunzând la întrebarea mea, spuse:

"Oh, Divină Mamă Kundalini!... Tu ești Venus, doamna mea, ești Eva, Isis, Sophia, Achamoth, Parvati, Uma, Tonantzin, Rea, Cibele, Maria sau mai bine spus, 'Ram-Io'...".

- Pentru că îți lipsește iubirea.

- Cum? Ripostai: iubesc umanitatea, lucrez pentru toate ființele umane, nu înțeleg ceea ce îmi spui. În ce constă acea lipsă de iubire?

- Ai uitat de Mama ta, ești un fiu nerecunoscător, explică Gardianul, iar modul în care rosti acele cuvinte în afară de durere, mărturisesc că îmi provocară groază.

- Dar nu știu unde se află, de mult timp nu am mai văzut-o (am spus asta crezând că se referea la cea care mi-a dat viață aici, pe pământ, de care a trebuit să mă îndepărtez încă de foarte tânăr).

- Cum este posibil ca un fiu să nu știe unde se află mama sa, mă combătu Gardianul, și apoi continuă, spunând:

- Îți spun toate acestea pentru binele tău, tu îți faci rău.

Mărturisesc că numai după câteva zile de cercetări inutile pentru a o localiza în lume pe mama mea terestră, am putut într-un final să înțeleg enigmaticele cuvinte ale Gardianului Templului.

Of!.. dar literatura de tip pseudo-ezoteric și chiar pseudo-ocultist, care atât abundă pe piață, nu spune nimic despre toate acestea. Dacă aș fi știut înainte? În sfârșit, m-am gândit la multe lucruri și m-am rugat.

A te ruga înseamnă a vorbi cu Dumnezeu iar eu mă rugai în secret la Eternul Feminin, la Dumnezeu Mamă.

Atunci am aflat că fiecare făptură are propria sa Mamă Divină particulară și chiar am aflat numele secret al Mamei mele.

Este clar că, în acele vremuri, suferam nespus dizolvând Ego-ul, luptând pentru a-l reduce la pulbere cosmică.

Cel mai teribil lucru era că ajunsesem la cea de-a doua naștere și înțelegeam foarte bine că, dacă nu reușeam să mor în mine însumi, aș fi eșuat, m-aș fi preschimbat într-un avort al Mamei Cosmice, într-un Hanasmussen, cu un dublu centru de gravitație.

Eforturile mele păreau inutile, eșuam în probe și dacă aș fi continuat astfel este evident că eșecul ar fi fost inevitabil.

Din fericire, mulțumesc lui Dumnezeu, Gardianul Templului a știut să mă avertizeze și să mă sfătuiască.

Munca a fost teribilă, eșecurile îmi indicau, cu exactitate, unde erau slăbiciunile.

Fiecare probă era suficientă pentru a-mi indica, a-mi semnala defectul de bază, greșeala.

Meditația asupra fiecărei erori a fost suficientă pentru a le înțelege deși, am putut evidenția, în mod clar, că există grade și grade de înțelegere.

Înțelegerea este foarte elastică și ductilă, de multe ori credem că am înțeles într-o formă completă oricare dintre defectele de tip psihologic și numai mai târziu ajungem să înțelegem că, în mod real, nu l-am înțeles.

Eliminarea este un alt subiect, cineva poate înțelege un defect oarecare fără ca, prin aceasta, să reușească să-l extirpe.

Dacă o excludem pe Mama Divină, munca se dovedește incompletă; atunci ar fi imposibil să eliminăm defectele.

Eu, sincer, m-am convertit în propriul meu dușman; am reușit să echilibrez înțelegerea și eliminarea.

Fiecare defect înțeles a fost eliminat cu puterea Divinei Mame Kundalini.

În final, într-o bună zi, mi-am revizuit munca în Tartarus, în Avern, în regatul Mineral Scufundat, în acele regiuni infradimensionale sau universuri paralele scufundate.

Și, navigând pe apele Aheronului, în barca lui Caron, am ajuns pe celălalt mal pentru a-mi trece în revistă munca; atunci am văzut mii de Euri-diavoli, agregatele mele, părți din mine însumi, trăind în acele regiuni.

Am vrut să învii ceva, o Efigie care-l simboliza pe propriul meu Adam de păcat, care zăcea ca un cadavru în apele mocirloase ale râului.

Atunci, Mama mea Divină, îmbrăcată în doliu, ca de jale, îmi spuse cu o voce plină de infinită iubire: „Acesta este mort de-a binelea, nu mai am ce să scot din el".

Cu siguranță, Mama mea scosese din mine toată acea legiune de Euri-diavoli, tot acel mănunchi de entități tenebroase care personifică defectele noastre și care constituie Eul.

Așa am obținut dezintegrarea Eului pluralizat; astfel am reușit să reduc la praf toate acele agregate care formează pe Eu Însumi

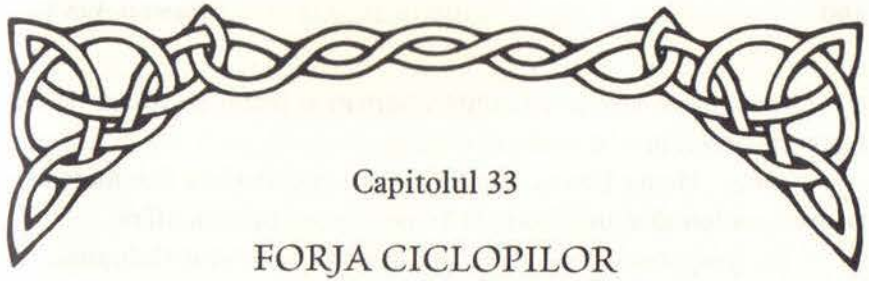

Capitolul 33

FORJA CICLOPILOR

enus, Mama Divină Kundalini, rugându-l pe Vulcan pentru fiul său, Enea, ne învață cheia Autorealizării Intime.

Și spuse Zeița:

Ascultă-mă, tu, care forjezi fierul neîmblânzit cu focurile din centrul Pământului!

Pe timpul celor nouă ani în care Troia s-a văzut asaltată de către Aheeni, nu te-am deranjat niciodată să-ți cer arme pentru protejații mei. Însă azi, fiul meu este acela care se găsește în pericol de moarte.

Multe nații războinice-l pândesc ca să pună capăt rasei sale. Când te-au rugat, mama lui Ahile și alte zeități, ai forjat arme pentru eroii lor.

Acum sunt eu, soția ta, cea care te roagă. Dă-i arme lui Enea al meu ca să se apere de ciocnirea teribilă, de șuvoiul de fier și săgeți care vine asupra lui.

Nu este distrugător, ci doar încearcă să se apere de cei care-i combat planurile de pace fecundă.

Oh, voi, care coborâți plini de curaj în Avernus pentru a lucra în Forja Aprinsă a lui Vulcan (sexul), ascultați-mă!

Nouă luni petrece fătul în pântecul matern; nouă epoci a petrecut întreaga umanitate în pântecele lui Rea, Ceres, Cibele, Isis, Mama Cosmică.

Vulcan muncește în al Nouălea Cerc al Infernului, forjând fierul neîmblânzit cu focurile vitale organismului planetar.

Oameni cu Thelema (voință), bărbați și femei cu voință de fier, lucrați neobosit în a Noua Sferă (sexul).

Venus, Mama Divină Kundalini este, a fost și va fi întotdeauna Soția Sacerdotesă a lui Vulcan, al Treilea Logos, Spiritul Sfânt.

Și, Ignipotentă, coboară până la Forja teribilă a Ciclopilor, din înălțimea Cerului minunat. Strigă cu voce tare, chemând pe cei trei frați si săi: Brontes, Steropes, Piracmon – simboluri vii ale creaturilor Elementale ale Aerului, Apei și parfumatului Pământ.

Munca este teribilă în Forja Ciclopilor (sexul). Acolo își reunesc eforturile fulgerele furtunilor, forțele secrete ale vijeliei, urletul uraganelor...

Acolo se transmută plumbul în aur și se călește oțelul Spadei Înflăcărate.

Acolo se făurește uriașul scut protector al Sufletului, cel care este de ajuns ca să oprească loviturile celor mai teribile armate tenebroase.

Armură argintată, scut splendid, format din atomi transformativi, de foarte înalt voltaj care își au locașul în sistemul seminal.

Divin scut de aur, septenar în constituția intimă a Omului adevărat.

Peștera sexuală tresaltă sub impulsul erotic al foalelor suflului în timpul Maithunei iar brațele puternice, cu sudoare, bat ritmic în nicovale.

Enea, învingându-i în luptă pe trufașul Laurentes și impetuosul Turno, pare un Zeu.

Enea, fericit cu darul primit de la Mama sa Divină, se îmbracă cu armele fabricate de Vulcan.

Iată Corpurile Solare: teribila crinieră și coiful împodobit cu flăcări amenințătoare, Spada Înflăcărată și platoșa de bronz, apărătoarele de picior șlefuite și scutul plin de nenumărate figuri.

Pe acel scut de aur, luminos, Vulcan, al Treilea Logos, Spiritul Sfânt, a gravat uimitoare profeții.

Acolo strălucea glorioasă rasa descendenților îndepărtați ai lui Ascaniu; lupoaica ce i-a alăptat pe Romulus și pe Remus și, primul dintre cei doi, oh, Dumnezeule, violând sabinele și aprinzând un crunt război!

Ah, dacă oamenii ar înțelege misterul acestor doi gemeni... un singur Suflet în două persoane diferite.. Buddhata împărțită în două și, clar, încarnată în două persoane diferite.

Romulus și Remus alăptați de lupoaica Legii, Suflet cu două nume, două persoane, două corpuri.

Știu bine Zeii că este posibil să trăiești simultan în timpuri și în locuri diferite!

Câtă înțelepciune a gravat Vulcan în Aura strălucitoare a lui Enea! Câte profeții!

Iată-l acolo, oameni și Zei, pe regele Prosenna, extraordinar, minunat, conjurându-i pe romani, ca să-l primească pe Tarquino în interiorul zidurilor de neînvins ale cetății.

Priviți gâscanul de aur din marginea ascuțitului scut, cum își agită aripile, cerând ajutor împotriva galilor care încercau să invadeze Capitoliul Roman!

Observați, priviți preoții lui Marte, cu dansurilor lor marțiene și corurile războinice, castele matroane în trăsurile lor, trădătorul Catilina chinuit în Avernus, palidele Furii, Caton, înțeleptul legislator, navele de război, Cezar Augustus, Agrippa, ajutat de către Zei și vânturi, Marc Antoniu și Cleopatra, Anubis, Domnul Legii, Neptun, Venus și Minerva, Zeița Înțelepciunii.

Apoi, o, Dumnezeule!... Cezar întorcându-se victorios la zidurile Romei, popoarele învinse, șiruri de sclavi, bogate prade de război, tronuri de aur, regi învinși...

Capitolul 34

RUNA KAUM

u mult timp în urmă, în noaptea profundă a secolelor, acolo, pe continentul Mu sau Lemuria, l-am cunoscut pe Yahve, acel înger căzut despre care vorbește Saturnino din Antiohia.

Cu siguranță, Yahve era un Venerabil Maestru al Fraternității Albe, un Înger Glorios din Maha-Manvantare trecute.

L-am cunoscut, l-am întâlnit, a fost sacerdot și războinic în Lemuria; cu toții îl iubeau, îl adorau și-l venerau.

Hierofanții Rasei Purpurii i-au oferit înalta cinste de a folosi platoșă, coif, cască, scut și spadă din aur pur.

Acel sacerdot-războinic strălucea ca o flacără de aur sub pădurea deasă a Soarelui.

Pe scutul său simbolic, Vulcan gravase multe profeții și teribile avertizări.

Vai! Vai! Vai! Acest bărbat a comis greșeala de a trăda Misterele lui Vulcan.

Luciferii acelei epoci, care pluteau în atmosfera vechiului continent Mu, l-au învățat Tantrismul Negru, Maithuna cu ejacularea Ens Seminis-ului.

Cel mai grav fu că acel bărbat, atât de iubit și venerat de toată lumea, se lăsă convins și practică acest tip periculos de Magie Sexuală cu diferite femei.

Atunci, clar, Șarpele de Foc al Puterilor noastre Magice coborî prin canalul medular și se proiectă în jos, în coccis, dând naștere și dezvoltând, în Corpul Astral al lui Yahve, Abominabilul Organ Kundartiguador.

Astfel căzu acel Înger, se transformă pentru restul secolelor, într-un demon teribil de pervers.

În Lumile Superioare, am întâlnit-o de numeroase ori pe soția-sacerdotesă a lui Yahve; este un Înger inefabil. Inutile se dovediră eforturile acelui bărbat pentru a-și convinge soția, ea niciodată nu acceptă Tantrismul Negru al tenebroșilor și preferă divorțul decât să pășească pe Drumul Negru.

Yahve este acel demon care l-a tentat pe Isus Cristos și care, ispitindu-l în deșert în timpul postului, îi spuse:

- Dacă ești fiul lui Dumnezeu, spune-i acestei pietre să se transforme în pâine.

- Nu doar cu pâine se hrănește Omul, ci cu tot cuvântul lui Dumnezeu, răspunse Isus.

Povestesc Scrierile Sacre că Yahve îl duse atunci pe Isus, Marele Kabir, pe un munte înalt și, ispitindu-l, îi spunea:

- Itababo, toate aceste regate ale lumii vor fi ale tale dacă îngenunchezi înaintea mea și mă adori.

Marele Maestru îi răspunse:

- Satan, Satan, stă scris: pe Domnul Dumnezeul tău îl vei adora și numai pe El îl vei sluji.

Și, în final, se spune că Yahve l-a dus pe Isus la Ierusalim și, așezându-l pe cupola templului, i-a spus:

- Dacă ești fiul lui Dumnezeu, aruncă-te de aici; căci stă scris: „Pe Îngerii săi îi va ține aproape de tine, ca să te aibă în pază; și de mâini te vor ține ca picioarele tale să nu se împiedice de piatră".

Isus răspunse, zicând:

- Scris stă: nu-l vei ispiti pe Domnul, Dumnezeul tău.

Și când Iahve epuiză toate tentațiile, se îndepărtă de el pentru un timp.

Dacă vrem să înțelegem în profunzime toate misterele Runei Kaum, trebuie să vorbim acum despre Tantrismul Alb.

"Misterele Runei Kaum strălucesc glorios pe fundul Arcei, așteptând clipa în care vor fi realizate".

Îmi vin în aceste clipe în amintire, acele vremuri apuse din vechiul Egipt. Pe timpul dinastiei Faraonului Kefren, în țara însorită a lui Kem, am fost un inițiat egiptean.

Într-o după-amiază oarecare, însorită, plimbându-mă prin nisipurile deșertului, am traversat o stradă pavată de sfincși milenari și am ajuns la porțile unei piramide.

Gardianul Templului, un bărbat cu chipul enigmatic și teribil, stătea în prag; în mâna sa dreaptă, ținea amenințător, Spada Înflăcărată.

- Ce dorești?

- Sunt Sus – suplicantul sau cel care vine în genunchi – care caută Lumina.

- Ce dorești?

Am răspuns din nou:

- Lumina.

- De ce ai nevoie?

- De Lumina, am răspuns din nou.

Niciodată nu am putut uita acea clipă în care ușa grea din piatră s-a mișcat din balamale, producând acel sunet caracteristic al Egiptului faraonilor, acel „Do" profund.

Gardianul mă luă brusc de mână și mă introduse în templu. Mi se luă tunica și orice obiect metalic și fui supus la teribile și înspăimântătoare probe.

În Proba Focului, a trebuit să mă controlez pe deplin pe mine însumi; fu teribil să pășesc printre grinzi de oțel încinse.

În Proba Apei, am fost pe punctul de a fi devorat de crocodilii din lacul adânc.

În Proba Aerului, atârnând de un inel deasupra fundului prăpastiei, am rezistat cu eroism uraganelor.

În Proba Pământului, am crezut că voi muri strivit între două pietre de moară.

Trecusem deja toate aceste Probe Inițiatice în timpuri străvechi, însă trebuia să recapitulez pentru a mă întoarce la Drumul Drept de care mă îndepărtasem.

Am fost îmbrăcat cu tunica de in alb și mi s-a atârnat la gât crucea Tau, sprijinindu-se pe piept.

Am fost primit ca un neofit oarecare, deși eram un Bodhisattva; a trebuit să trec prin studii riguroase și discipline ezoterice și, când am ajuns la a noua poartă, mi s-au predat marile Mistere ale Sexului.

Încă îmi amintesc acele clipe în care Guru, după profunde explicații, privindu-mă fix, îmi spuse cu o voce solemnă:

- Arată-ți Chechere (falusul).

Atunci, la ureche, îmi comunică secretul de nedezvăluit al Marelui Arcan: conexiunea sexuală Lingam-Yoni, fără ejacularea Ens Seminisului.

Apoi, aduse o vestală înveșmântată cu tunică galbenă, de o extraordinară frumusețe.

În acord cu instrucțiunile Maestrului meu, am realizat cu ea munca, am practicat Maithuna (Tantrismul Alb).

- Această practică este minunată - am spus și am coborât în a Noua Sferă; astfel am realizat Marea Operă.

Obiectivul: fabricarea Corpurilor Solare, trezirea și dezvoltarea Focului Serpentin al anatomiei oculte.

În acea epocă existau „prostituate sacre" în temple, Vestale speciale; cu ele lucrau Inițiații celibatari. Astăzi, astfel de femei nu și-ar avea locul în Lumisiale, ar provoca scandal; de aceea, acum, Maithuna, Sexo-Yoga se poate practica și trebuie practicată numai între soț și soție, în cămine legitim constituite.

În vechiul Egipt al Faraonilor, cei care-și încălcau jurămintele și divulgau Marele Arcan erau condamnați la moarte; li se tăia capul, li se scotea inima, li se ardeau corpurile și, în final, cenușa era aruncată în cele patru vânturi.

Misterioasa Rună „K" reprezintă, cu deplină exactitate, Femeia Sacerdotesă și, totodată, Spada Înflăcărată.

Runa Kaum, cu al său număr kabalistic 6, vibrează, cu deplină intensitate în Sfera lui Venus, planeta iubirii.

Bărbați și femei din întreaga lume aflați că, numai prin Maithuna, este posibil să puneți în activitate acel Foc Serpentin, Inelar în corpul ascetului.

Avem nevoie, cu urgență imediată, să învățăm să mânuim, cu înțelepciune, Principiul Feminin, Etern, al Forțelor Solare.

Amintiți-vă de acvila cu cap de femeie, Femeia Soare, fundamentul prețios al Marii Opere a Tatălui.

Mai întâi trebuie să transmutăm plumbul în aur și, mai târziu, trebuie să fabricăm diamante de cea mai bună calitate.

Runa Rita are o influență hotărâtoare asupra glandelor endocrine masculine, iar Runa Kaum își exercită influența asupra glandelor feminine.

Există pretutindeni, în labirintul tuturor teoriilor, mulți urmași ai Hata-Yogăi. Acești circari presupun că pot exclude Maithuna și se pot auto-realiza, în profunzime, fără să fie nevoie să coboare în a Noua Sferă.

Acești mistici acrobați cred că, prin piruete și gimnastică absurdă, se pot fabrica Corpurile Solare și că se poate ajunge la a Doua Naștere.

Acum ceva timp am avut înalta onoare de a fi invitat la un conciliu secret al Marii Loji Albe.

Trebuie să informez clar lumea că atunci a fost descalificată Hatha-Yoga, reprobată, condamnată drept autentică și legitimă Magie Neagră, de cea mai joasă speță.

Rectorii Ezoterici ai omenirii nu acceptă, nu vor accepta niciodată acrobațiile absurde al Hatha-Yogăi.

Cine vrea, cu adevărat, să se auto-realizeze în mod profund, trebuie să transmute Hidrogenul Sexual Si-12 cu ajutorul Sexo-Yogăi, pentru a fabrica cu el Corpurile Solare, Hainele de Nuntă ale Sufletului.

Se dovedește absolut imposibil să încarnăm în noi înșine Ființa noastră Reală, dacă nu fabricăm mai înainte Corpurile de Aur, în Forja Ciclopilor.

Este urgent, indispensabil, necesar, să pășim hotărât pe Calea Tăișului de Cuțit.

A sosit ora să urmăm Calea Căsătoriei Perfecte; amintiți-vă că lozinca-deviza noastră este Thelema (voință).

Misterele Runei Kaum strălucesc glorios pe fundul Arcei, așteptând clipa în care vor fi realizate.

PRACTICĂ:

Studentul gnostic se va așeza în picioare, orientat înspre orient și va ridica brațul stâng, așa cum o indică figura Runei Kaum. Va respira ritmic și va vocaliza mantra „KAUM", astfel: KAAAAAUUUUUMMMM...[4]

[4] *Practica descrisă în acest capitol a fost preluată din 'Abecedarul Runic', manual pe care autorul l-a realizat anterior apariției acestei cărți. Totodată, este bine de știut că respectivul exercițiu a fost verificat și confirmat de către acei discipoli care au trăit lângă autor –V.M. Samael Aun Weor– și care și în zilele noastre păstrează fidelitate față de Învățăturile sale.*

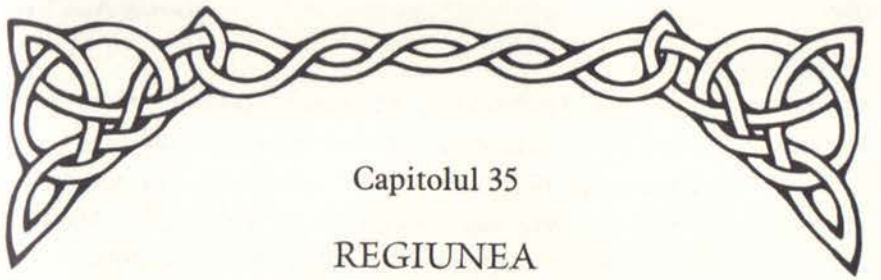

Capitolul 35

REGIUNEA PURGATORIALĂ

cea acvilă cu penaj de aur pur care l-a răpit pe Ganimede și l-a dus în Olimp pentru a le servi drept paharnic Zeilor, are întotdeauna obiceiul de a vâna în Regiunea Purgatorială.

Această Pasăre majestuoasă a Spiritului, dând rotocoale minunate, se lansează teribilă, precum fulgerul și răpește Sufletul ducându-l până la Sfera Focului, pentru ca să ardă amândoi, ca o flacără vie.

Să ne amintim de puternicul Ahile, învârtindu-se înspăimântat și fără să știe unde se găsea, atunci când mama sa, răpindu-l pe Quiron, l-a transportat pe când dormea până la insula Scyros, de unde au scos-o mai târziu grecii.

Îmi vin în amintire acele vremuri în care am abandonat Avernul pentru a pătrunde în Regiunea Purgatorială.

Mama mea mă instruise deja în profunzime, convertită într-o adevărată Madonă îndurerată; navigase împreună cu mine în barca lui Caron; îmi demonstrase dizolvarea Eului pluralizat și, în final, mă învățase că mintea, în absența Egoului, continuă cu tendințele negative.

Oh, Dumnezeule!... După ce se dizolvă, Eul pluralizat lasă în minte „semințele sale de pierzanie".

Yoghinii spun că trebui să prăjim acele „semințe", să le incinerăm, să le reducem la praf cosmic.

Este urgent să înțelegem că Eul renaște precum buruiana, din propriile-i semințe. Așadar, trebuia să ard acele rele semințe ale ierbii

veninoase; era necesar să pătrund în Regiunea Purgatorială a Lumii Moleculare Inferioare pentru a arde „pepiniera" lui „eu însumi".

M-am apropiat până la locul care înainte mi se păruse a fi o crăpătură asemănătoare breșei care separă un zid și am văzut o poartă la care se ajungea urcând trei trepte de culori diferite; pe acel portic teribil era gravat cu litere de neșters, cuvântul „Purgatoriu".

Și am văzut un portar care nu scosese încă nici un cuvânt. Acel geniu stătea în picioare pe treapta superioară, era un Înger de o frumusețe extraordinară, impunător, sever, teribil de divin; în mâna dreaptă avea o sabie scoasă din teacă, care scotea fulgere.

Oricine încearcă să intre în Regiunea Purgatorială se prosternează cu devoțiune la picioarele acestui Înger și îl roagă ca, din milă, să-i deschidă poarta, lovindu-se mai înainte de trei ori în piept.

De neuitat și teribile sunt acele momente în care Îngerul scrie cu spada pe fruntea Inițiatului litera „P", de șapte ori. Atunci, buzele sale rostesc următoarea frază: „Încearcă să speli aceste pete când vei fi înăuntru".

Vă amintiți cazul soției lui Lot? Pentru că a privit în urmă, a fost transformată într-o statuie din sare.

La fel, Îngerul Purgatoriului avertizează că, cel care privește în urmă după cea intrat în Lumea Moleculară Inferioară, își pierde munca și iese pe unde a intrat.

Aceasta înseamnă căința absolută, a nu comite din nou greșelile trecutului, a nu da înapoi.

Cine privește în urmă, eșuează, repetă aceleași greșeli, se întoarce la trecutul păcătos, nu se purifică.

Toți cei care privesc în urmă, se transformă într-un eșec purgatorial. În Purgatoriu trebuie să se meargă înainte, cu hotărâre.

În Regiunea Moleculară Inferioară înțelegem cât de absurde sunt orgoliul și îngâmfarea; noi suntem doar niște crisalide, viermi mizerabili din noroiul pământului, în interiorul cărora se poate forma, prin teribile super-eforturi intime, Fluturele Ceresc, însă nu este o lege ca aceasta să se întâmple; acele „crisalide" se pot pierde și asta este ceva normal.

„Și, ce am spune despre lene? Sirena care distrage marinarii în imensa mare a existenței, ea l-a îndepărtat pe Ulise de drum și, din oribilul său pântec, iese ciuma".

Cât de neghioabe sunt acele persoane care, văzându-i pe alții fericiți, suferă nespus. De ce-și pun inima în ceea ce presupune o posesiune exclusivă?

„Beati pacifici", care sunt lipsiți de păcătoasa mânie. Din nefericire, mânia, supărarea... se pot deghiza cu toga judecătorului sau cu surâsul iertării; fiecare defect are multiple fațete.

În Regiunea Purgatorială suferim nespus în focul desfrâului; retrăim, în sferele subconștiente scufundate, toate plăcerile pasiunii sexuale, însă asta ne produce profundă durere.

„Adhaesit pavimento anima mea". Bietele Suflete care s-au atașat de lucrurile pământești, cât mai suferă în Regiunea Purgatorială!

Oameni din Regiunea Purgatorială, amintiți-vă, vă spun, de Pygmalion, pe care pasiunea sa pentru aur l-a transformat în trădător, hoț și, culmea răului, în patricid!

Și, ce am putea spune despre mizeria avarului Midas, cu absurdele sale cereri, transformat într-un personaj ridicol pentru nenumărate secole?

Și, ce am spune despre lene? Sirena care distrage marinarii în imensa mare a existenței, ea l-a îndepărtat pe Ulise de drum și, din oribilul său pântec, iese ciuma.

Lacomi din purgatoriu, priviți-l pe Bonifaciu, care i-a învățat pe atâția oameni; priviți-l pe Mese Marchese care, având timp să bea în Forli cu mai puțină sete, setea lui a devenit atât de mare încât niciodată nu și-a potolit-o.

Amintiți-vă de afurisiții formați din nori care, în număr mare, au luptat împotriva lui Tezeu cu piepturile lor duble.

Amintiți-vă de evrei care, după ce-au băut s-au moleșit, astfel încât Gedeon n-a vrut să-i ia cu el când a coborât dealurile din apropiere de Madian.

Eu am văzut și-am auzit lucruri înspăimântătoare în Purgatoriu; retrăind acolo toate bestialitățile vremurilor trecute, mă simțeam, cu adevărat, convertit într-un porc.

Într-o zi oarecare, vorbind cu un Suflet tovarăș din Purgatoriu, i-am spus:

- Sora mea, aici am devenit cu toții niște porci.

- Așa este, mi-a răspuns. Aici ne-am transformat în porci.

Timpul trecea și sufeream nespus, arzând semințe maligne, eliminând porcării.

Și multe Suflete tovarășe din Regiunea Purgatorială, semănau cu niște cadavre în descompunere; culcate pe paturi de suferință, eliminau semințe, oribile larve murdare, rele tendințe.

Acele biete suflete suspinau și se lamentau. Niciodată nu uitam de Mama mea Divină, întotdeauna o rugam să mă ajute în acea muncă purgatorială, să-mi elimine cutare sau cutare Defect Psihologic. Lupta contra mea însumi fu teribilă.

În final, într-o noapte, Binecuvântata Zeiță Mamă Kundalini intră în Regiunea Purgatorială deghizată în bărbat. Eu am recunoscut-o intuitiv.

- De ce v-ați deghizat în bărbat, am întrebat-o?

- Pentru a intra în aceste regiuni, fu răspunsul ei.

- Când o să mă scoateți de aici?

Ea, Adorabila, fixă atunci ziua și ora.

- Apoi va veni instrucția prin televizor, continuă ea.

Este clar că am înțeles totul.

Diferite detalii confirmau cuvântul Mamei mele; cele șapte „P"-uri se șterseseră deja una câte una, purificările erau evidente, clare, pozitive.

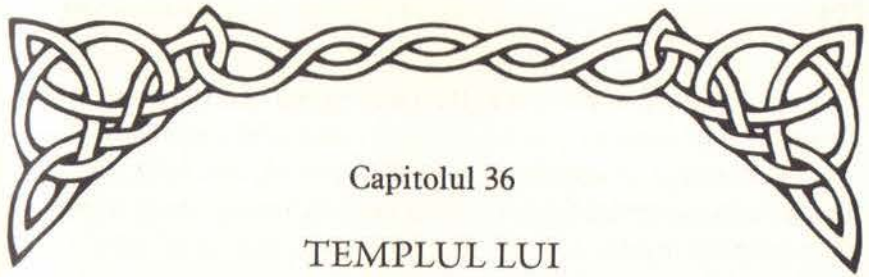

Capitolul 36

TEMPLUL LUI HERCULE

trălucitorul tovarăș al acelui Templu minunat din Jagrenat, despre care A. Snider povestește atâtea minunății în opera sa intitulată „La Création et ses Mystères", strălucea glorios în scufundata Atlantidă, Sanctuarul lui Hercule, Cristosul.

Timpuri de neuitat, de adâncă poezie, când regele Evandru îi explica, cu elocvență, lui Enea, ilustrul bărbat troian, farmecul delicios al sacrului banchet oferit în onoarea lui Hercule.

Dacă Zeul Vulcan (al Treilea Logos), merită, cu adevărat, atâtea elogii, ce am putea spune despre Domnul, Cristosul, al Doilea Logos, Hercule?

Cântă delicios corul de adolescenți la sacrul banchet, aducând elogiu Domnului și mărețelor sale fapte; enumeră, cu frumusețe unică, toate muncile sale.

Hercule, strangulând toți șerpii veninoși care veneau să-i ia viața când era prunc, ne amintește de Irod și de decapitarea celor nevinovați.

Hercule, decapitând Hidra din Lerna, Șarpele Tentator din Eden, oribila viperă din Templul sinistru al Zeiței Kali.

Hercule curățând cu Focul Sacru grajdurile lui Augias, adică cele patruzeci și nouă de regiuni subconștiente ale minții umane, unde sălășluiesc, oribile, toate bestiile dorinței.

Hercule omorându-l, plin de curaj, pe Leul din Nemea, adică eliminând sau punând capăt focului luciferic și scoțându-l din tenebre, la Lumină, pe Cerber, Câinele Infernului (instinctul sexual), este ceva admirabil, demn de toată lauda și gloria!

Și dacă ne gândim.... oh, Doamne, că Hercule își repetă muncile de fiecare dată când vine în lume... asta este teribil...grandios!

Este clar și se dovedește de netăgăduit că, mai întâi, trebuie să lucrăm în Forja Aprinsă a lui Vulcan (sexul), înainte de-al încarna pe Hercule în noi înșine.

> Nefericit, Samson al Kabalei, care se lasă adormit de Dalila; cel care schimbă sceptrul puterii pe fusul Omfaliei va simți, în curând, răzbunarea Deyanirei și nu-i va rămâne alt remediu decât rugul de pe muntele Eta, pentru a scăpa de chinurile devoratoare ale tunicii lui Nessus.

De pe înălțimile Stâncii Tarpeiane sunt aruncați, în fundul Abisului, toți aceia care-l trădează pe Hercule.

Atunci, în vremurile scufundatei Atlantide, Templul lui Hercule se înălța pe o stâncă mare.

Scara extraordinară, de marmură, care permitea accesul în templu, dimensiunile sale uriașe, făceau din el, cu adevărat, un prețios frate geamăn al egipteanului Philae și al multor altor Sanctuare venerate de popoarele maya, nahua și azteci.

Dacă ne gândim, măcar pentru o clipă, la orașul Zeilor (Teotihuacan, Mexic) și la drumurile secrete și criptele subterane din acest loc sacru, necunoscute turiștilor, nu trebuie să uităm, niciodată, construcțiile colosale de sub templul lui Hercule.

Cu siguranță, sub fațada din spate a templului, se deschidea un spațiu portic cu douăsprezece statui ale Zeilor Zodiacali care simbolizau, în mod clar, cele douăsprezece facultăți ale Omului și pe cei Doisprezece Salvatori despre care a vorbit, cu atâta înțelepciune, Marele Kabir Isus.

Vechile tradiții spun că respectivul portic era asemănător cu cel din celebra Casă a lui Enan, numită și Casa Magului, a Marelui Teocalli sau Casa Zeilor, din Mexic.

Inițiații intrau cu respect și teamă pe sub acel portic teribil și treceau pe sub coloanele lui Hercule.

Acele coloane erau din aur pur și pe ele erau gravate, cu litere sacre, cuvintele „Adam Kadmon"; M.M. cunosc foarte bine „J"-ul și „B"-ul, plus ultra.

Șapte trepte de aur pe care cobora Inițiatul, îl conduceau către o încăpere dreptunghiulară.

Acel loc misterios era, în întregime, împodobit cu aur pur și avea o corespondență exactă cu nava superioară deschisă, întotdeauna, rugăciunilor lumii profane.

Aceasta era Camera Soarelui. Mai existau încă patru camere și în toate străluceau Misterele.

A doua criptă era inefabilă. La ea se ajungea coborând pe cinci porțiuni de staniu argintat: sacrul metal al lui Brihaspati, Jupiter sau Io.

În a treia criptă străluceau planetele Marte și Venus. Coloritul roșu al uneia și albul ca spuma al celeilalte confereau acelei încăperi o frumoasă tentă rozalie.

Din cele Șapte Palate Solare, cel al lui Venus-Lucifer este al treilea (la fel ca în Kabala creștină și în cea iudaică), ceea ce face din el Casa lui Samael.

Titanii din alegoria occidentală sunt, de asemenea, strâns relaționați cu Venus-Lucifer.

Shucra sau regentul planetei Venus s-a încarnat pe Pământ ca Ushanas, Uriel în ebraică, și a dăruit locuitorilor acestei lumi legi perfecte care, din nefericire, au fost încălcate în secolele următoare.

Eu l-am cunoscut pe Ushanas sau Uriel pe continentul Polar, în timpul Primei Rase; a scris o carte prețioasă, cu caractere runice.

Lucifer este aspectul negativ, fatal, al lui Venus. În auroră, întotdeauna strălucește Venus iar forțele luciferice se agită teribil.

Realmente, Venus este fratele mai mare, Mesagerul de Lumină al Pământului, atât în sensul fizic cât și în cel mistic.

În a patra Cameră Inițiatică din Templul lui Hercule străluceau, întotdeauna, Saturn și Luna, față în față, deasupra Altarului.

Este urgent să ne amintim că, încă din epoca atlantă, cele două drumuri au fost clar schițate: cel din dreapta și cel din stânga, a căror luptă de peste 800.000de ani este simbolic cântată în poemul oriental al Marelui Război sau Mahabharata.

Coborând puțin mai mult, Inițiații Atlanți intrau în a cincea criptă, cea a lui Hermes Mercur, care strălucea splendid deasupra Altarului.

Mercur, ca planetă astrologică, este nunțiul și lupul Soarelui. „Solaris luminis particeps".

Mercur este conducătorul și cel care cheamă Sufletele, Arhimagul și Hierofantul.

Mercur ia în mâinile sale Caduceul sau Ciocanul cu doi Șerpi, pentru a aduce, din nou, viața în nefericitele Suflete căzute în Orc, în Limb („Tun virgam capit, hac animas ille evocat Orco"), cu scopul de a le înrola în miliția cerească.

Amintiți-vă că în Limb trăiesc mulți sfinți și bărbați înțelepți și dulci domnițe care au crezut că se pot auto-realiza fără Magia Sexuală. Biete Suflete!... Nu au lucrat în Forja Ciclopilor, nu au fabricat Corpurile Solare, Hainele de Nuntă ale Sufletului.

Fericit cel ce înțelege, pe deplin, înțelepciunea celor cinci cripte din Templul lui Hercule.

Capitolul 37

RUNA HAGAL

Să vorbim acum despre Elementali, Zei și Devași, Scântei și Flăcări. Fie ca Muzele să ne inspire! Fie ca Lira lui Orfeu să cânte!...

Să ne amintim de bătrânul Tiber însuși, ivindu-se ca o ceață din apele râului ce-i poartă numele, ca să vorbească despre Enea.

Oh! fiu al Zeilor, spuse. Tu, care ne aduci idolii Troiei și care ai salvat renumele patriei tale, nu lăsa ca amenințările războiului să te sperie. Adevărata persecuție a Zeilor a luat sfârșit. Acum ești chemat la luptă, dar vei ieși victorios. Și, ca să nu crezi că ești victimă a unui vis van, îți voi da un semn pe care-l vei recunoaște de îndată.

În desișurile care se află în apropierea acestui loc vei găsi o scroafă albă care alăptează treizeci de purceluși nou-născuți.

Această întâlnire coincide cu alte profeții care ți s-au dezvăluit și servește ca să-ți dovedească faptul că acesta este pământul pe care Zeii ți l-au hărăzit.

Cei treizeci de sugari simbolizează faptul că, în treizeci de ani, fiul tău, Ascaniu, va întemeia aici orașul Alba Longa. Ce-ți prezic, se va îndeplini. Și acum, dacă vrei să știi cum să învingi dușmanii care te amenință, ascultă-mă.

Între popoarele italice, nu toate sunt dispuse să-l urmeze pe Turnus. Aproape de izvoarele mele este un oraș condus de către regele Evandru, care este mereu în război cu națiile latine. Acest monarh va fi aliatul tău.

Pentru a ajunge la el, te vei întoarce, în amonte, cu o ambarcațiune în care vei duce arme și tovarăși ascunși.

În semn de inteligență, eu îmi voi domoli valurile când vă îmbarcați, ca să nu trebuiască să vâsliți împotriva curentului. Și, când, cu acest ajutor și cu multe altele, vei fi ieșit victorios asupra dușmanilor tăi, vei avea timp să-mi oferi toate omagiile datorate.

Spuse acestea, Bătrânul Tiber se întoarse la sceptrul său și se scufundă în apele adânci.

Și, Virgil, poetul din Mantua, povestește că, într-adevăr, imediat ce viziunea lui Tiber se disipă, Enea se trezi, se ridică în picioare și, după ce se frecă la ochi, alergă în împrejurimi ca să vadă dacă descoperă semnele despre care-i vorbise sublimul bătrân. Și, într-adevăr, nu a întârziat să descopere scroafa cea albă.

Este de prisos să spunem că, profețiile Zeului Tiber (Deva Elemental al sacrului râu italian), se îndeplniră, în totalitate.

Acelea erau vremurile în care Rasa noastră Ariană încă nu intrase în cercul involutiv descendent; mintea umană încă nu fusese înveninată de scepticismul materialist al secolului XVIII; atunci oamenii aveau încredere în viziunile lor și le ridicau cult Zeilor Elementali ai Naturii.

Că există pământuri Jinas, paradisuri unde trăiesc laolaltă lupul și mielul, Oamenii și Zeii? Aceasta este evident.

Să ne amintim de Călugărul Barint care, după ce a navigat un timp, ajuns în patria sa, i-a spus lui Brandan că, dincolo de Muntele de Piatră, se găsea insula Deliciilor, loc unde se retrăsese discipolul său, Mernoc, cu mulți adepți ai ordinului său; și că, mai departe, înspre occident și ascunsă de un strat de pâclă, strălucea cu o lumină eternă, altă insulă, care era „pământul promis" al sfinților.

Este clar că Brandan nu a așteptat să asculte povestea de două ori și, plin de imensă credință și pătruns de un sfânt elan, s-a îmbarcat în acest scop pe un vas de răchită, acoperit cu piei tăbăcite și văcsuite, având împreună cu el douăsprezece adepți, între care se număra și tânărul Saint Malo, unul dintre cei mai iluștri discipoli ai săi.

"Desenați Runa Hagal pe o hârtie goală și concentrați-vă apoi mintea la oricare dintre cei patru Zei principali ai Elementelor. Chemați-i în ajutorul vostru atunci când aveți nevoie...".

Navigând răbdători, către tropice, făcură escală pe o insulă cu destule povârnișuri, ospitalieră.

Ajunseră la alta, bogată în animale terestre și în pești de apă dulce, plină de lumină și frumusețe.

Și ajunseră la altă insulă, fără plajă, nisipuri sau coaste, unde hotărâră să celebreze Paștele însă, acel pământ se dovedi a fi o balenă mare, poate chiar un cașalot uriaș.

Continuând să meargă înainte, au rămas până la Rusalii în paradisul păsărilor, unde abundența de frunze și flori le încânta privirea, iar colo-ratele păsărele, auzul.

Rătăciră multe luni pe ocean și, pe o altă insulă locuită de Cenobiții care-i aveau drept patroni pe Sfântul Patriciu și Sfântul Ailbeu, au stat de la Sărbătoarea Crăciunului până la Bobotează.

Petrecură un an în peregrinaj și, în următoarele șase luni se găseau, întotdeauna de Crăciun, pe insula Sfântului Patriciu și a Sfântului Ailbeu, în săptămâna sfântă, pe cea a berbecilor, în cea a Învierii, pe spatele balenei și de Rusalii, pe insula păsărilor.

Încă nu ajunseseră pe insula Deliciilor, acolo unde Mernoc îl dusese pe Barint la pământul făgăduinței.

Straniile și misterioasele aventuri continuă cu întâmplările cele mai curioase.

În cel de-al șaptelea an, eroii noștri se înfruntară, succesiv, cu o balenă, un Grif și cu Ciclopii.

Văzură alte insule și una, foarte îndepărtată, care producea niște fructe mari, roșii și care era populată de oameni care-și spuneau „Oamenii Puternici" și altă insulă, îmbălsămată de mirosul unor ciorchini ce făceau ca ramurile pe care creșteau să se aplece sub greutatea lor.

Reveniră să sărbătorească Crăciunul în locul obișnuit, navigând apoi înspre nord, evitară teribila insulă Stâncoasă, ținut unde Ciclopii își aveau fierăriile. În ziua următoare, văzură un munte înalt care scuipa foc și, aceasta, era Insula Infernului.

Fără îndoială, nu acesta era locul căutat de Sfântul Brandan și tovarășii săi, motiv pentru care, îndreptându-se spre sud, debarcară pe

o insulă mică și rotundă, lipsită de vegetație, pe a cărei culme trăia un eremit, care îi umplu de binecuvântări.

Sărbătoriră Săptămâna Sfântă, Paștele, Învierea și Rusaliile, ca de obicei și, ieșind din acel cerc vicios, traversară zona de întuneric care înconjura insula sfinților și care le apăru acoperită de pietre prețioase și de fructe ca și cum ar fi fost toamnă, luminată de o zi nesfârșită.

Rătăciră pe insulă timp de patruzeci de zile, fără să-i dea de capăt și, la un râu care trecea pe acolo, un Înger le spuse că nu puteau merge înainte, că trebuiau să se întoarcă pe unde au venit. Astfel, trecură, din nou, de tenebre, se odihniră timp de trei zile pe insula Deliciilor și, după ce primiră binecuvântarea Abatelui acelei mânăstiri, se întoarseră direct în Irlanda, fără să-și poată da seama de ceea ce li s-a întâmplat.

Aceste relatări, puse între ghilimele, provin de la Sigebert din Gemblours și de la Surio, Călugărul.

Voi, cei demni, care ați ajuns la a doua naștere, care ați dizolvat Egoul animalic și v-ați sacrificat pentru omenire, ascultați-mă, vă rog!

Pe piatra vie, acolo, pe plajă, trasați cu un băț, Runa Hagal.

Chemați acum barca Lebedei sacre, astfel vă veți putea îmbarca pentru insulele misterioase din a Patra Dimensiune.

După ce trasați semnul sacru, minunata Rună, cântați următoarele mantre: Achaxucanac. Achxuraxan. Achgnoya. Xiraxi. Iguaya. Hiraji.

Priviți fix Sfânta Rună Hagal și, cu inima plină de credință, implorați, cereți-i Apiei romane, Urwalei nordice, Eddei scandinavice, Sibilei primitive a Pământului, Mamei voastre Divine Kundalini, să vă trimită ambarcațiunea specială, cu Silfii care o pun în mișcare.

Ah! Fericiți veți fi când vă veți îmbarca pe misterioasa navă a Sacrei Lebede, lângă insulele misterioase ale Edenului.

Și vouă, învățăceilor, vă recomand să ridicați cult Zeilor Sfinți, să lucrați pentru creaturile Focului, Apei, Aerului și Pământului.

Nu uitați de Mama voastră Divină Kundalini; fără ea, nu ați putea realiza nici un progres în această Sacră Știință.

Amintiți-vă că Dumnezeu nu are nume și că este doar o inspirație, un suspin, suflul nesfârșit, etern, profund necunoscut pentru sine însuși.

„H" este, cu deplină claritate, începutul Logosului, al tuturor Runelor și al tuturor cuvintelor.

PRACTICĂ:

Iubiți discipoli, meditați în mod profund la Unitatea Vieții, la Marele Alaya al Universului, la Lumea Invizibilă, la universurile paralele din Dimensiunile Superioare ale Spațiului.

Concentrați gândurile voastre asupra Walkiriilor, Zeilor Focului, ai Aerului, ai Apei și ai Pământului.

Agni este Zeul Focului. Paralda este Zeul Aerului. Varuna este Zeul Apei. Gob este Zeul Elemental al Pământului.

Prin intermediul meditației, puteți lua legătura cu Zeii Elementelor.

Desenați Runa Hagal pe o hârtie goală și concentrați-vă apoi mintea la oricare dintre cei patru Zei principali ai Elementelor. Chemați-i în ajutorul vostru atunci când aveți nevoie.

COMENTARIU FINAL:

Cum am putea uita de Xochipilli, Zeul bucuriei, al muzicii, al dansului și al florilor, la Azteci?

Încă strălucește glorios între nahuași, Tlaloc, Zeul ploii. Acest Zeu Elemental trăiește în universul paralel al Voinței Conștiente.

„Eu nu am fost vinovat pentru sacrificiile umane", ne-a răspuns când l-am acuzat de aceasta; și apoi, a adăugat: „Mă voi întoarce în Era Vărsătorului".

Și, ce am spune despre Ehecatl, Zeul Vântului? Acest Deva Elemental al aztecilor a fost cel care l-a ajutat pe Isus în procesele reînvierii, inducând în corpul Maestrului, activitate și mișcare.

Noi, gnosticii, încă ridicăm cult Zeilor porumbului tânăr și porumbului matur.

Îl cunoaștem foarte bine pe Zeul Liliac aztec, acel Înger care trăiește în universul paralel al Voinței Cosmice și care lucrează în a Patra Dimensiune, împreună cu Îngerii Morții.

Iubim Zeii Elementali ai vechiului Egipt al faraonilor și niciodată nu am uita de Sfinxul milenar.

Runa Hagal și meditația profundă ne vor permite să ne punem în legătură cu aceste scântei, cu aceste flăcări inefabile.

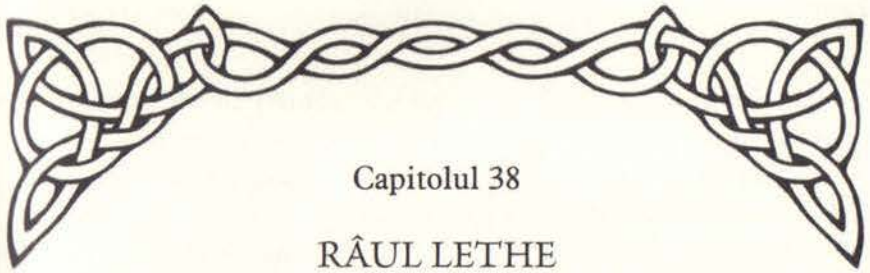

Capitolul 38

RÂUL LETHE

Divina Mamă Kundalini își ține întotdeauna cuvântul. Eu am așteptat cu deplină răbdare data, ziua și ora.

Regiunea Purgatorială este foarte dureroasă și doream să ies de acolo, năzuiam să mă emancipez.

Caton, Îngerul Purgatoriului, luptă în aceste regiuni moleculare pentru libertatea Sufletelor.

Mult a suferit acest Înger când a trăit în lume; orice Inițiat știe că această Ființă a fost un bărbat care a preferat să moară în Utica, Africa, decât să trăiască sub lanțurile sclaviei.

Și eu doream libertatea și am cerut-o și mi s-a oferit. De fiecare dată când un Suflet părăsește Regiunea Purgatorială, determină o mare bucurie în inima lui Caton.

Și sosi momentul așteptat: cunoscusem focul temporal și pe cel etern, părăsisem drumurile abrupte și strâmte și trebui să mă întâlnesc cu Soarele, în interiorul propriului meu Suflet.

Simțeam că ceva misterios forța, viola, din regiunile cele mai adânci, porțile intime, atomice ale universului meu interior.

Inutile se dovediră fricile mele, vana rezistență; acela forța, constrângea, presa și, în final, Dumnezeule, mă simții transformat! Cristosul Cosmic intrase în mine.

Și individualitatea mea? Unde rămăsese? Ce se alesese de vana mea personalitate umană? Unde era?

În memoria mea veneau doar amintirile de pe Pământul Sfânt, umila naștere din staulul lumii, botezul din Iordan, postul din deșert,

schimbarea la față, Ierusalimul, orașul iubit al profeților, mulțimile umane din acele vremuri, doctorii în Drept, fariseii, saducheii etc.

Pluteam în mediul înconjurător al templului și înaintai, cu curaj, către acea masă la care erau așezați „caiafa" moderni, cei mai înalți demnitari ai bisericii eșuate; ei, îmbrăcați cu hainele sacerdotale și cu crucile atârnate la gât, concepeau, schițau, în secret, planuri insinuante și perfide împotriva mea.

- Credeați că nu mă voi întoarce niciodată și, iată-mă aici, din nou", asta fu singurul lucru care mi se năzări să-l spun.

Câteva momente mai târziu, Domnul ieși din mine și mă simții din nou un individ; atunci, împreună cu Litelantes, mă odihnii, pentru scurte momente, la picioarele Crucii mele.

Nu puteam nega faptul că spinii lemnului greu mă răneau teribil și am comentat acest fapt, pe scurt, cu Litelantes.

Apoi, ea și cu mine am înaintat pe platforma templului. Un Maestru luă cuvântul pentru a spune despre Cristos că nu are individualitate și că se încarnează și se manifestă în orice om pe deplin pregătit.

Este clar că termenul „Om" este destul de exigent. Diogene nu a găsit în Atena nici măcar un singur Om.

Animalul intelectual nu este Om, pentru a fi trebuie să îmbrace Veșmintele de Nuntă ale Sufletului, faimosul „To-Soma-Heliakon", Corpul sau, mai bine spus, Corpurile Omului Solar.

Din fericire, eu am fabricat aceste Corpuri de Aur în Forja Aprinsă a lui Vulcan.

Hercule a repetat, în mine, toate muncile lui, toate caznele lui; a trebuit să stranguleze toți șerpii veninoși care doreau să-i ia viața când încă era prunc; a trebuit s-o decapiteze pe Hidra din Lerna, să curețe grajdurile lui Augias, să ucidă Leul din Nemeea, să-l scoată pe Cerber, câinele infernului, din înspăimântătorul Tartar etc.

Cristosul (Hercule) practică ceea ce predică și de fiecare dată când se încarnează într-un Om, repetă toată Drama Cosmică, de aceea Domnul este Maestrul Maeștrilor.

Stă scris că Fiul Omului trebuie să coboare în Infernurile Atomice ale Naturii.

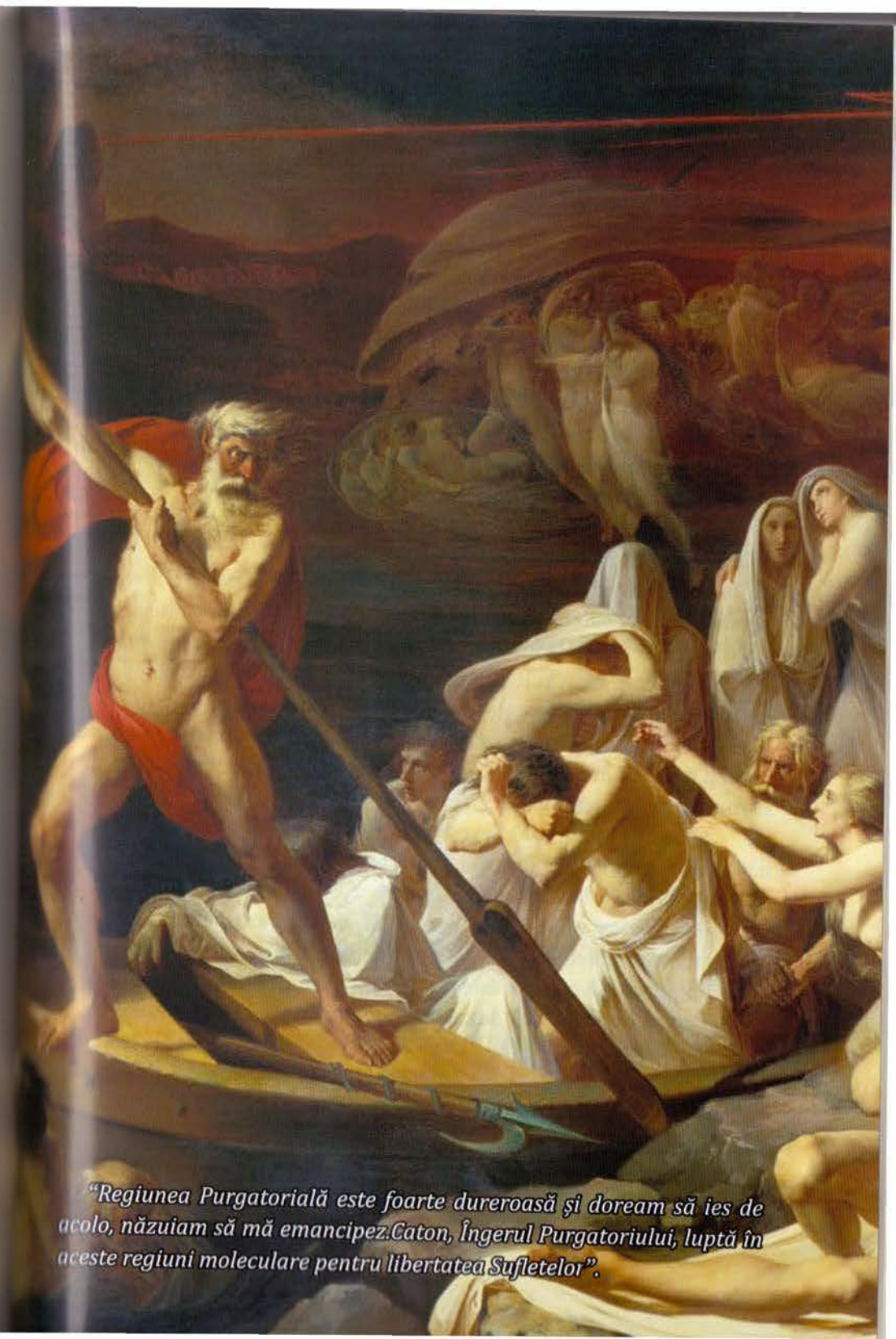

"Regiunea Purgatorială este foarte dureroasă și doream să ies de acolo, năzuiam să mă emancipez.Caton, Îngerul Purgatoriului, luptă în aceste regiuni moleculare pentru libertatea Sufletelor".

Stă scris că Fiul Omului trebuie să urce la Ceruri, trecând prin Regiunea Purgatorială.

Fiul Omului trebuie să se scufunde, cu grijă, în apele Lethei pentru a-și recâștiga inocența.

Avem nevoie, în mod urgent, să uităm trecutul păcătos și absurd, izvor de atâtea amărăciuni.

Lethe și Eunoe sunt, cu siguranță și fără nici o îndoială, un singur râu cu apă clară și adâncă.

Pe o parte coboară, cântând delicios, în albia sa de pietre, cu acea virtute minunată ce șterge amintirea păcatului, amintirile lui „eu însumi" și poartă numele de Lethe.

Pe celălalt mal, atât de sacru și de sublim, posedă farmecul delicios de a întări virtuțile și se numește „Eunoe".

Este evident faptul că amintirile tenebroase ale atâtor zile trecute trebuie șterse deoarece, spre nefericirea noastră, au tendința de a se actualiza, de a se proiecta în viitor prin intermediul fundăturii prezentului.

În numele adevărului, trebuie să spun că munca profundă în apele Lethei poate fi înspăimântător de dificilă și mai amară ca fierea.

A trece dincolo de corp, atașamente și minte, nu este deloc ușor; în timp trăiesc atâtea umbre dragi... amintirile dorințelor persistă, refuză să moară, nu vor să dispară.

Și Sexul? Maithuna? Sexo-Yoga? Atunci, ce? Oh, Dumnezeule! Cei născuți pentru a doua oară știu foarte bine că nu trebuie să se întoarcă la Forja Aprinsă a lui Vulcan.

Este evident că Maithuna este vitală, hotărâtoare, definitivă pentru fabricarea Veșmintelor de Nuntă ale Sufletului, To-Soma-Heliakon; însă, orice Inițiat știe că aceasta este doar munca inferioară a Inițierii.

Pentru Fiul Omului, Sexul este interzis; aceasta o știu Zeii, astfel stă scris.

Mai întâi trebuie să lucrăm cu al Treilea Logos în a Noua Sferă, până dobândim cea de a doua naștere despre care i-a vorbit Isus rabinului Nicodim.

Apoi trebuie să lucrăm cu cel de-al Doilea Logos; atunci, sexul este interzis. Greșeala multor pseudo-ezoteriști și pseudo-ocultiști, călugări și anahoreți, constă în a renunța la sex fără să fi fabricat, mai înainte, Corpurile Solare, în Forja Aprinsă.

Acei sincer înșelați vor să lucreze cu cel de-al Doilea Logos, fără să fi lucrat mai întâi cu al Treilea Logos; iată greșeala lor.

Abstinența sexuală definitivă și radicală este obligatorie numai pentru cei născuți pentru a doua oară, pentru Fiul Omului.

Cine pătrunde în templul celor născuți pentru a doua oară trebuie să dizolve Egoul, să ardă semințele Eului și să se scalde în apele Lethei, aceasta o cunosc Zeii, scânteile, flăcările, Dragonii Strălucitori de Înțelepciune.

Nimeni nu ar putea, cu adevărat, să treacă dincolo de sex, de afecte și de minte, fără să se scalde mai întâi în apele Lethei.

După a doua naștere, trebuie să facem țăndări vălul sexual adamic sau Vălul lui Isis, pentru a pătrunde în Marile Mistere.

Fii ai Pământului, ascultați de instructorii voștri, Fiii Focului!

Adepți ai Luminii, invocați-o pe Divina voastră Mamă Kundalini și scufundați-vă în apele adânci ale Lethei.

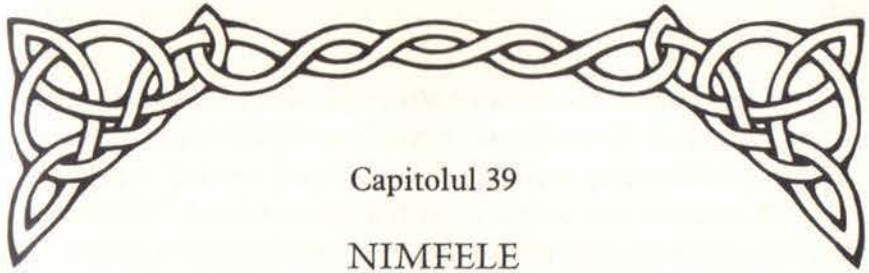

Capitolul 39

NIMFELE

Iris, divina domniță inefabilă, Zeiță mesageră cu picioare înaripate, tu le protejezi pe femeile Inițiate care lucrează în Forja lui Vulcan.

Nu ai fost, oare, tu, frumusețe sublimă, cea care i-a încredințat lui Turnus (războinica căpetenie a rutulilor) acel mesaj ceresc al Iunonei, Zeița Matroanelor Inițiate?

Și, după libațiunile solemne, curajosul Turnus, asemenea unui nou Ahile, înaintează amenințător cu armata sa în tabăra troiană; așa stă scris și așa o știu divinii și umanii.

Însă, troienii, nici greoi, nici slabi, se reuniră în piața armelor și, în scurt timp, fură în linia de bătaie.

Terorizant, dantesc, înspăimântător, Turnus dă ocol neîncetat zidurilor troiene; straniu destin: să repete, în Lazio, epicele bătălii ale învinsei Troie.

Totuși, de data aceasta, troienii, deși veterani în atâtea războaie, nu cutezară să se înfrunte cu dușmanul în câmp deschis, datorită absenței lui Enea.

Ceea ce a urmat apoi, o știe legenda secolelor... Focul scânteiază amenințător, flăcările, torțele aprinse. Rutulii au vrut să dea foc navelor lui Enea; Cibele, Divina Mamă Kundalini îl roagă pe Cristosul Cosmic, Jupiter, Fiu al lui Cronos și acesta îi ajută pe troieni.

Din fericire, acele nave erau fabricate din lemn sacru de pin, lucrat pe muntele sacru Ida, unde Cristos-Jupiter își avea pădurea favorită.

Și.... ce uimire! Ce minune! Misterioasele nave, în loc să ardă ca un holocaust fatal, se transformă în Nimfe ale imensei mări. Când se va înțelege această înțelepciune? Cine va înțelege aceste miracole?

Ah, dacă mintea umană nu ar fi degenerat atâta... Eu chiar am văzut, de atâtea ori, domnițe blânde, îmbrăcate în mireasă, ca pregătite pentru a celebra nunta.

Da, Doamne! Le-am văzut la picioarele fiecărui pin. Suflete inocente, adevărat? Elementali vegetali.

Da, aceștia sunt, cu adevărat, Elementalii pinilor, fiecare dintre acești arbori ai Crăciunului are propriul său Suflet.

Când au venit adepții lui Cristos să-și stabilească Sanctuarele în păduri pline de pini?

Că acești arbori au putere? Cine ar îndrăzni să se îndoiască? Oare războinicii lui Turnus, noul Ahile, au reușit să transforme navele troiene în holocaust?

Dacă oamenii și-ar trezi Conștiința, ar putea să vorbească, față în față, cu Nimfele oceanului învolburat.

Dacă oamenii și-ar trezi Conștiința, ar putea conversa cu Elementalii pinilor.

Însă, ce durere, Dumnezeule! Bieții oameni dorm profund.

Ah! Dacă cei care investighează terenul ocultismului l-ar înțelege cu adevărat pe autorul Metamorfozelor Plantelor; dacă l-ar înțelege pe Humbolt, cu cosmosul lui; dacă ar intui cu adevărat Timeo și Critias al lui Platon, divinul; atunci s-ar apropia de amfiteatrul Științei Cosmice și ar penetra în misterul Magiei Vegetale.

Dacă cei care studiază Anatomia Ocultă ar înțelege misterele lui Devi Kundalini, dacă, într-adevăr, i-ar iubi pe Cibele și pe Jupiter cel Divin, dacă ar lucra în a Noua Sferă, atunci ar fi primiți în Paradisurile Elementale ale Naturii.

Să ne amintim, acum, de corul Nimfelor lui Calipso, în atât de ocultista operă, Telemac, a lui Fanelon.

Un anumit grup ezoteric care a vizitat odată insula Olises, în a Patra Dimensiune, a avut imensa fericire de a fi asistat de un grup de Nimfe marine.

Acele zâne țesură pe mușchiul unei pietre milenare o fină față de masă din dantelă, a cărei frumusețe se putea compara cu cea a subtilelor țesături pe care le fac, uneori, norii, pe cer și chiar acolo, în vasele de factură atlantă care, de departe, aminteau, prin coloritul lor, de faianța talavera, atât de la modă acum câțiva ani, le serviră o mâncare frugală, dar atât de hrănitoare, că părea să-i umple pe toți de fericire și de tinerețe.

Grâul, secara, dulceața de struguri, porumbul, coca, nuca de cola, pâinea din supari pe care Adepții hinduși o dau, în semn de alianță, discipolilor lor, mierea, mustul ne-fermentat, mii de sucuri și melase de nedescris, umpleau farfuriile.

Delicioase platouri pe care nici Brillat-Savarin nu le-a gustat niciodată, nici Montiño și Altimiras nu au reușit să le înțeleagă.

O licoare îmbătătoare, servită în cupă de agat, ce amintea de Potirul Sfântului Graal, reuși să introducă acel grup de frați într-o stare stranie, misterioasă.

Se simțiră bine, fericiți, plini de vigoare, gata să pornească, fără nici un pic de teamă, în aventura cea mai teribilă.

Este de prisos să spunem că acel grup a explorat Atlantida și a aflat toate misterele continentului scufundat.

Și eu am cunoscut două Nimfe minunate, pe când călătoream cu un vas cu pânze pe Marea Caraibelor.

Ele veniră în întâmpinarea noastră printre valurile furioase, erau de o frumusețe fără egal.

Una dintre ele avea culoarea violetelor, o domniță delicată, plutea între ape și uneori călca cu un pas ritmic și inocent; avansa dulce, agil și simplu, fără nimic animalic și cu mult de divin; semăna mai degrabă cu o indiancă desculță.

Cealaltă avea culoarea minunată a coralilor; în forma cordială a gurii sale, fragii își lăsaseră roșeața și pe desenul subtil și delicat al acelui chip, străluceau ochii săi.

Strălucea aurora în ocean, le-am văzut și mi-au vorbit în Verbul Luminii; mai târziu, foarte încet, se apropiară de plajă și se suiră pe stâncile țărmului.

Eu m-am împrietenit cu cele două Nimfe minunate și când mă gândesc la puterile lor și la acea barcă a lui Enea, transformată, mă cufund atunci în meditație și rugăciune.

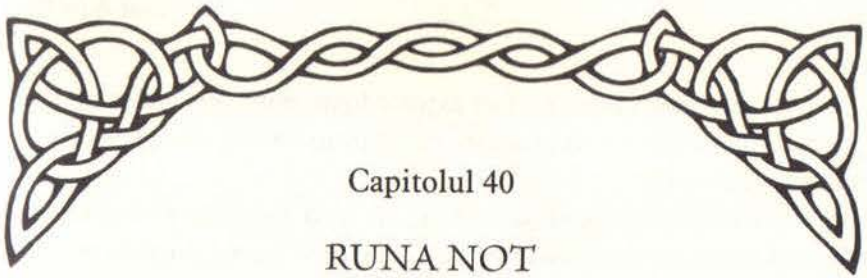

Capitolul 40

RUNA NOT

este urgent, indispensabil, necesar, ca în acest „Mesaj de Crăciun 1968-1969", să studiem cu adevărat, în profunzime, faimoasa Rună Not.

Să continuăm prin a studia chestiunea karmei. Ascultă-mă, iubit cititor! Într-o zi, oarecare, nu contează când, Rafael Ruiz Ochoa și neînsemnata mea persoană, ne întorceam din pitorescul oraș Taxco, Guerrero, Republica Mexicană.

Ne îndreptam către Districtul Federal într-o mașină uzată care, sub apăsarea insuportabilă a anilor, scotea un sunet puternic, cu mult zgomot și gălăgie.

Era curios să vezi acel vehicul vechi și uzat în plin mers; se încovoia oribil și înspăimântător în mod dantesc, iar prietenul meu Rafael avea răbdarea să se lupte cu el.

Din când în când ne opream la umbra unui copac de pe marginea drumului ca să turnăm apă în el, să-l mai răcim un pic.

Asta era sarcina prietenului meu, Rafael, iar eu preferam să profit de acele momente ca să mă cufund în meditație profundă.

Îmi amintesc, acum, ceva foarte interesant: stând pe marginea drumului, afară din acel curios, bătrânel vehicul, am zărit câteva furnici nesemnificative care, harnice și gospodare, circulau pe ici-colo.

Imediat, am reușit să-mi pun ordine în minte și să mă concentrez, exclusiv, asupra uneia din ele.

Apoi am trecut la meditație și, în final, a survenit Extazul, Samadhi-ul, acela care în Budismul Zen este denumit „Satori".

Ce am experimentat a fost extraordinar, minunat, formidabil; am putut verifica legătura strânsă care există între furnică și ceea ce Leibnitz numea „Monadă".

S-a dovedit evident să înțeleg, în mod integral, faptul că acea Monadă directoare nu este încarnată, băgată în corpul furnicii; este clar că trăiește în afara corpului său fizic, însă este conectată cu vehiculul său dens prin Cordonul de Argint.

Acest Cordon este Firul Vieții, Antahkarana septuplu al hindușilor, ceva magnetic și subtil care are capacitatea de a se lungi sau întinde la infinit.

Acea Monadă a neînsemnatei furnici observate de mine atât de atent, părea, cu adevărat, o fată frumoasă de 12 ani; purta o frumoasă tunică albă și avea umerii acoperiți cu o mică pelerină de culoare albastru închis.

Multe s-au spus despre Margarita Gautier însă, acea copilă, s-a dovedit a fi mai inefabilă și mai frumoasă: ochi de vis, gesturi de profetesă, în ea se regăsea sacra aromă a Altarului; râsul său inocent era asemenea celui al Mona Lisei, cu niște buze pe care nimeni, din cer și de pe pământ, nu ar fi îndrăznit să le sărute.

Și ce a spus copila? Lucruri teribile. Mi-a vorbit despre karma sa (oribilă, cu adevărat). Am vorbit, pe larg, în mașină; ea singură a urcat în ea și, așezându-se, m-a invitat la discuție. Eu m-am așezat, umil, alături.

- Noi, furnicile, (spuse) am fost pedepsite de Domnii Karmei și suferim mult.

Este convenabil să amintim acum, în mod oportun, de legendele furnicilor uriașe din Tibet despre care vorbesc Herodot și Pliniu (Herodot, Historiam, Cartea XI; Pliniu, Istoria Naturală, Cartea a III-a).

De departe, Dumnezeule, ar fi dificil, la o primă încercare, să ni-l imaginăm pe Lucifer ca pe o albină sau pe Titani, ca niște furnici însă, este clar că și aceste creaturi au avut căderea lor și aceasta, în sine, a avut aceeași natură ca eroarea comisă de Adam.

Cu multe secole în urmă, înainte ca prima Rasă Umană să apară pe fața Pământului, pe această lume trăiau acele creaturi ne-umane care, astăzi, sunt numite „furnici„ și „albine".

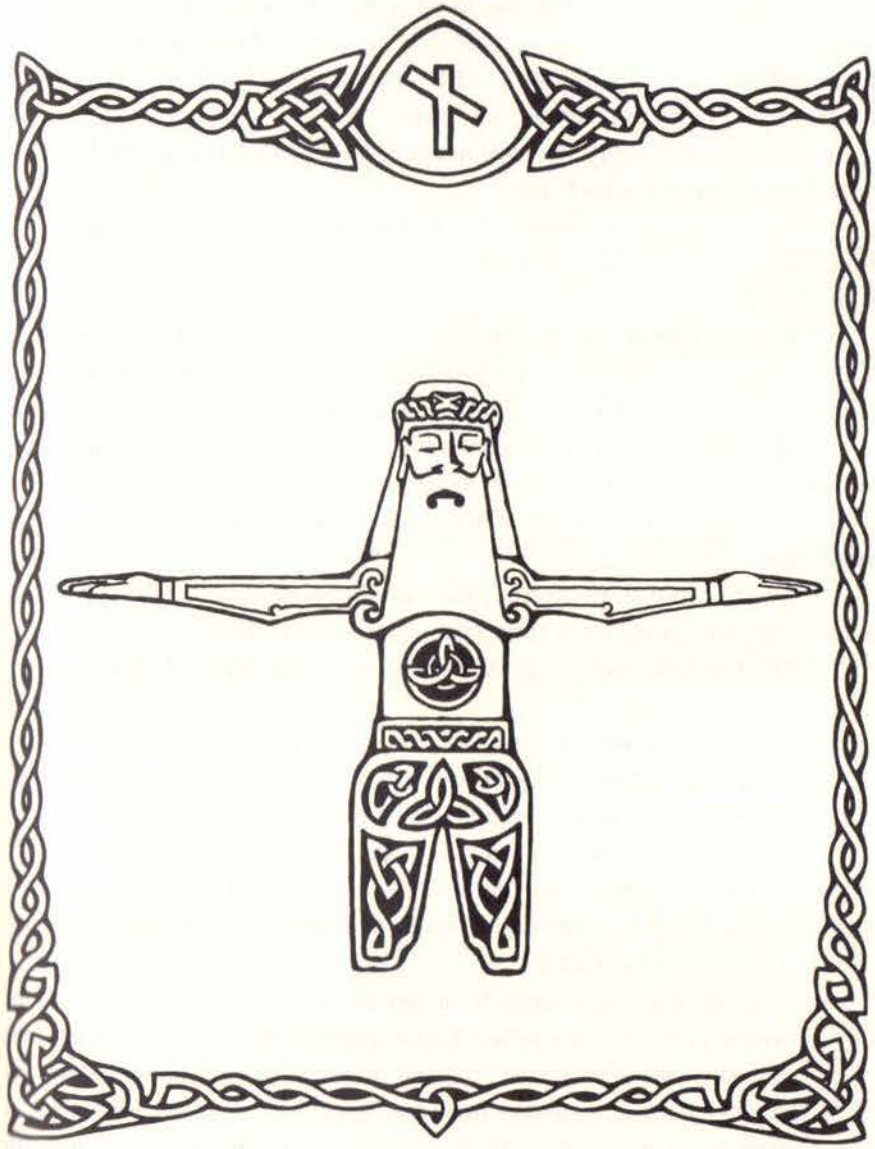

"Cu Runa Not putem cere ajutor, îi putem cere lui Anubis și celor 42 de Judecători ai Karmei să accepte negocieri".

Acele creaturi cunoșteau, în profunzime, binele din rău și răul din bine; cu siguranță și în numele Adevărului, trebuie să spun că erau niște Suflete vechi, evoluaseră foarte mult însă, niciodată, în viața lor, nu pășiseră pe Drumul Revoluției Conștiinței.

Este evident faptul că evoluția nu poate să conducă, vreodată, pe cineva la Autorealizarea Intimă.

Este normal ca, oricărei evoluții, să îi urmeze, inevitabil, o involuție. După orice urcare urmează o coborâre, după orice ascensiune, o decădere.

Aceste creaturi au renunțat la ideea de Cunoaștere Superioară și Cerc Conștient al Vieții și și-au fundamentat credința pe o doctrină de tip marxist-leninist, precum cea din Uniunea Sovietică.

Modul în care ele au înțeles a fost, cu siguranță, mai greșit și mai grav decât în cazul lui Adam, iar rezultatul este limpede pentru toți.

Acestea sunt furnicile și albinele, creaturi involutive, retardare, regresive.

Aceste ființe și-au alterat propriul organism, l-au modificat oribil, l-au făcut să se întoarcă în timp până ce au atins stadiul actual.

Maeterlinck, vorbind despre civilizația termitelor, afirmă textual:

> Civilizația lor, care este cea mai veche dintre toate, este cea mai curioasă, cea mai inteligentă, cea mai complexă și, într-un anumit sens, cea mai logică și mai adaptată la dificultățile existenței, dintre toate civilizațiile care ne-au precedat pe glob. Din multe puncte de vedere, această civilizație, chiar dacă este crudă, sinistră și, în același timp, provoacă repulsie, este superioară celei a albinelor, a furnicilor obișnuite și chiar a omului însuși.
>
> În furnicar (sau cuibul furnicilor albe), Zeii comunismului se convertesc în Molochi insațiabili. Cu cât primesc mai mult, cu atât cer mai mult și persistă, în cererile lor, până ce individul este anihilat și mizeria sa este completă. Această tiranie înspăimântătoare nu are echivalent la oameni, întrucât la noi, măcar sunt câțiva care beneficiază, pe când în furnicar, nimeni.
>
> Disciplina este mai feroce decât a Carmelitelor sau Trapenselor, iar supunerea voluntară la legi sau regulamente care provin de cine știe unde, nu are egal în nici o societate umană. O nouă formă de fatalitate, poate cea mai crudă dintre toate, fatalitatea socială, la care noi înșine ne supunem, s-a adăugat celor pe care le cunoșteam deja și care ne-au preocupat suficient.
>
> Nu există odihnă, decât în somnul de pe urmă; boala nu se tolerează iar slăbiciunea duce cu sine propria sentință de moarte. Comunismul este dus la limitele canibalismului și coprofagiei, cerând sacrificiul și nefericirea celor mulți, în beneficiul și pentru fericirea nimănui și, toate acestea, cu scopul ca o specie de disperare universală să poată fi perpetuată, înnoită și înmulțită până la sfârșitul lumii. Aceste orașe ale insectelor, care au apărut înaintea noastră, aproape că ar putea servi ca o caricatură a noastră înșine, ca o parodie a Paradisului Terestru, spre care se îndreaptă majoritatea popoarelor civilizate.

Maeterlinck demonstrează, în mod evident, care este prețul acestui regim de tip marxist-leninist.

> Obișnuiau să aibă aripi, nu le mai au; aveau ochi, au renunțat la ei; aveau un sex, l-au sacrificat.

La toate acestea nu mai trebuie să adăugăm decât că, înainte să-și sacrifice aripile, văzul și sexul, furnicile albe (și toate, în general) au trebuit să-și sacrifice inteligența.

Dacă la început a fost nevoie de o dictatură de fier pentru a-și instaura comunismul abominabil, apoi totul a devenit automat și inteligența s-a atrofiat, puțin câte puțin, înlocuită de mecanicitate.

Astăzi ne umplem de uimire când contemplăm un stup de albine sau un furnicar însă, ne pare rău că acolo nu există inteligență și că totul a devenit mecanic.

Să vorbim acum despre iertarea păcatelor. Oare karma poate fi iertată?

Noi spunem despre karmă că poate fi iertată. Când o Lege Inferioară este transcensă de către o Lege Superioară, aceasta din urmă, fără nici o îndoială are, în sine, puterea extraordinară de a o șterge pe prima.

Însă, sunt cazuri pierdute, precum cel al albinelor și al furnicilor; aceste creaturi, după ce au fost persoane normale, au involuat, s-au deformat și s-au micșorat până au ajuns la stadiul actual.

Eu datoram karmă din vieți anterioare și am fost iertat; deja fusesem anunțat despre o întâlnire specială cu Mama mea Divină Kundalini; știam foarte bine că, odată ajuns la un anumit nivel ezoteric, urma să fiu adus în prezența ei.

Și, cu siguranță, ziua mult așteptată sosi și fui prezentat în fața ei; un Adept foarte exaltat mă conduse în fața Sanctuarului.

Și acolo... Dumnezeule... m-am rugat, am implorat, am invocat-o pe Adorabila. Evenimentul cosmic a fost extraordinar.

Veni către mine, Ea, Mama mea Adorabilă. Imposibil de descris ce am simțit, în ea erau reprezentate toate acele mămici pe care le avusesem în diferitele reîncarnări.

Însă, ea mergea mai departe... Mama mea, da, însă, perfectă, inefabilă, teribil de divină.

Tatăl depusese în ea toată Grația Înțelepciunii sale; Cristosul o impregnase cu Iubirea sa. Spiritul Sfânt o dotase cu teribile Puteri Ignice.

Am putut înțelege că, în Mama mea se exprimau în mod viu, Înțelepciunea, Iubirea și Puterea.

Ne-am așezat fața în față, ea, pe un scaun și eu, pe altul și am vorbit delicios ca între mamă și fiu.

Ce mulțumit! Cât de fericit m-am simțit să vorbesc cu Mama mea Divină! Trebuia să spun ceva și am vorbit cu o voce care m-a uimit și pe mine.

- Te rog să-mi ierți toate delictele comise în viețile anterioare, căci tu știi că astăzi aș fi incapabil să cad în aceleași greșeli.

- O știu, fiul meu, răspunse Mama mea cu o voce de paradis, plină de infinită iubire.

- Nici pentru un milion de dolari nu aș mai comite aceste greșeli, am continuat să-i spun Mamei Divine Kundalini.

- Ce sunt acești dolari, fiule? De ce spui asta? De ce vorbești astfel?

Atunci, Dumnezeule, m-am simțit îndurerat. Confuz, rușinat și plin de durere, i-am răspuns:

- Iartă-mă, Mamă; chestiunea este că acolo, în acea lume fizică, vană și iluzorie în care trăiesc, se vorbește astfel.

- Înțeleg, fiule... răspunse Mama mea.

Aceste cuvinte ale Adorabilei îmi readuseră liniștea și pacea.

- Acum, da, Mama mea, te rog să mă binecuvântezi și să mă ierți, am spus plin de extaz.

Teribil fu acel moment în care Mama mea, îngenuncheată, cu infinită umilință și plină de Înțelepciune, Iubire și Putere, mă binecuvântă, spunând:

- Fiule, ești iertat.

- Permite-mi să-ți sărut picioarele, Mamă, am exclamat.

Atunci, Dumnezeule, când am depozitat sărutul mistic pe picioarele sale sacre, ea m-a instruit în legătură cu un anumit simbol, amintindumi de ceremonia spălării picioarelor la Cina Domnului.

Am priceput și am înțeles totul în profunzime. Dizolvasem deja Eul pluralizat în Regiunile Minerale, în Lumile Infernale ale Naturii însă, trebuia să ard Semințele Satanice în Lumea Moleculară Inferioară, Regiunea Purgatorială și, apoi, să mă scald în apele Lethei și ale lui Eunoe ca să șterg memoria răului și să întăresc virtuțile, înainte de a fi confirmat Luminii.

Mai târziu, mă văzui într-o scenă foarte dureroasă din viața mea trecută, când comisesem o greșeală foarte gravă și când am fost pe punctul de a fi călcat de o mașină în Districtul Federal, capitala Mexicului, am putut verifica până la sațietate că eram liber de karmă.

Am studiat propria Carte a Karmei în Lumile Superioare și am văzut că avea paginile goale, am găsit scris pe una dintre pagini doar numele unui munte; am înțeles că, mai târziu, trebuia să trăiesc acolo.

- Este vreo Karmă? I-am întrebat pe Domnii Legii.

- Nu este Karmă, mi s-a răspuns, vei trăi acolo pentru binele Marii Cuze.

Însă, este clar că acel lucru nu era obligatoriu pentru mine, mi se oferea liberul arbitru.

Nu mai am Karmă, însă trebuie să plătesc dijme Domnilor Legii. Totul are un preț și faptul de a trăi în această lume trebuie plătit; eu plătesc cu fapte bune.

Astfel, am prezentat, în atenția iubiților cititori, două cazuri: karma iremediabilă, precum cea a albinelor și a furnicilor și karma ce poate fi iertată. Să vorbim acum despre „negocieri".

Să concretizăm prin Runa Not. În Masonerie, numai Maeștri sunt învățați acest simbol, ucenicii, niciodată.

Să ne amintim de semnul de ajutor al celui de-al Treisprezecelea Grad adică, al Maestrului. Mâinile înlănțuite se așează pe cap, la nivelul frunții, cu palmele orientate în afară și se pronunță în același timp: „La mine, fii ai Văduvei!"; în ebraică: „Elai b'ne al'manah".

La acest strigăt, toți masonii trebuie să vină în ajutorul fratelui aflat în necaz și trebuie să-i acorde protecția în toate evenimentele și circumstanțele vieții.

În Masonerie se practică Runa Not cu capul și, a fost și va fi, mereu, un S.O.S., un strigăt de ajutor.

Not, înseamnă, de fapt, „pericol", însă este evident că în cadrul aceleiași Rune stă puterea de a-l evita în mod inteligent.

Cei care pășesc pe Calea Tăișului de Cuțit sunt combătuți, neîncetat, de către tenebroși, suferă nespus, însă pot și trebuie să se apere cu Runa Not. Cu Runa Not putem cere ajutor, îi putem cere lui Anubis și celor 42 de Judecători ai Karmei să accepte negocieri. Nu trebuie să ne plângem de Karmă, aceasta este negociabilă. Cine are capital de fapte bune, poate să plătească fără durere.

PRACTICI:

Practicile cu Runa Not ne duc la Pranayama, la înțeleapta și inteligenta combinație de Atomi Solari și Lunari.

Să se inspire profund aerul vital, prana, viața, prin fosa nazală dreaptă și să se expire prin cea stângă, numărând la nivel mental până la doisprezece și, apoi, să se inhaleze prin stânga și să se expire prin dreapta și viceversa. Să se continue acest exercițiu timp de zece minute (cu arătătorul și degetul mare se controlează fosele nazale pentru această practică).

Apoi, studentul gnostic să se întindă în decubit dorsal (cu fața în sus, pe spate), cu corpul relaxat, să se concentreze și să încerce să-și amintească viețile trecute.

În cazul în care este nevoie de ajutorul lui Anubis, dacă este urgent să se negocieze cu el, deschide brațele și, din această poziție, formează o Rună, deschizând un braț care să formeze un unghi de 135° și celălalt, doar de 45. Apoi, brațul care formează unghiul de 45, va forma pe cel de 135 iar acesta, la rândul său, îl va forma pe cel de 45.

Pe durata exercițiului se vor cânta mantrele „NA", „NE", „NI", „NO", „NU", având mintea concentrată la Anubis, șeful Karmei, negociind ceea ce vreți, cerând ajutorul urgent.

Observați bine forma Runei Not, imitând cu brațele acest semn, dreptul și stângul se alternează în mișcarea lor.

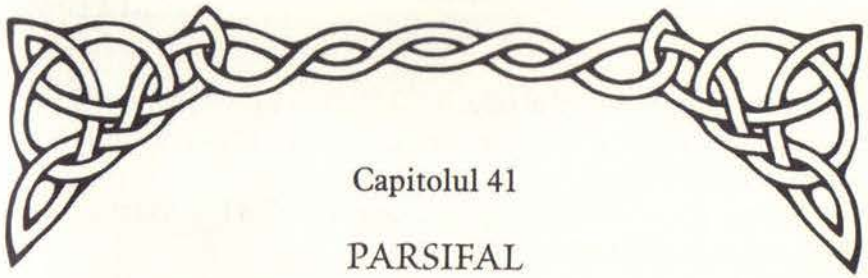

Capitolul 41

PARSIFAL

ă vorbim acum despre Cavalerii Templieri. Să discutăm puțin despre acești fideli gardieni ai Sfântului Graal; fie ca Zeii să ne asculte, fie ca Muzele să ne inspire. Și, ce am putea spune despre castelul din Montsalvat? Să cântăm cu toții Imnul Graalului:

IMNUL GRAALULUI:

Zi după zi, pregătit pentru Ultima Cină a Iubirii Divine, festinul va fi reînnoit ca și cum astăzi ar fi fost consolat pentru ultima oară, pentru cei care s-au dedicat realizării faptelor bune. Să ne apropiem de agapă pentru a-i primi augustele daruri.

Așa cum, după dureri nesfârșite, într-o bună zi, s-a vărsat sângele care a mântuit lumea, la fel, sângele meu să fie vărsat cu inimă bucuroasă, pentru cauza Eroului Salvator.

În noi trăiește, grație morții sale, corpul pe care l-a jertfit pentru mântuirea noastră...

Credința noastră să trăiască veșnic, căci asupra noastră planează porumbelul, mesager de bun augur al Mântuitorului. Mâncați din Pâinea Vieții și beți din Vinul pe care l-a vărsat pentru noi.

Priviți-i acolo, oameni și Zei, pe Cavalerii Graalului cu scutierii lor. Cu toții poartă tunică și manta albă, asemănătoare celor ale Templierilor însă, în loc de crucea Tau a acestora, înfățișează, pe bună dreptate, un porumbel în zbor, încrustat pe săbii și brodat pe mantii.

Extraordinar simbol al celui de-al Treilea Logos; semn viu al Spiritului Sfânt (Vulcan), această forță sexuală, minunată, cu ajutorul căreia putem înfăptui atâtea minunății și miracole.

Bun... Este convenabil să pătrundem profund în adânca semnificație a dramei Wagneriene.

Să spună ceva Anfortas (tip specific de remușcare); Titurel (vocea trecutului); Klingsor (Magul Negru); Parsifal (mântuirea); Kundry (seducția); Gurnemanz (trădarea).

Sună minunatele trompete, cu solemna lor deșteptare, iar Gurnemanz și cei doi scutieri ai săi îngenunchează și recită, în tăcere, rugăciunea de dimineață.

Dinspre Graal vin doi puternici Cavaleri, cu scopul evident de a cerceta drumul pe care îl va parcurge Amfortas, regele Sacrului Potir.

Bătrânul succesor al regelui Titurel vine mai devreme decât de obicei ca să se îmbăieze în sacrele ape ale lacului, cu dorința de a-și alina durerile puternice ce-l chinuiesc de când a fost rănit, spre nenorocul lui, cu înspăimântătoarea lance a perversului Mag Negru Klingsor.

Tristă, istoria lui Klingsor! Ce oroare! Sincer înșelat, precum mulți care circulă pe aici.

Trăia într-un înspăimântător deșert de pustnic, a vrut să fie sfânt, s-a declarat dușman a tot ce ar fi putut avea tentă sexuală, a luptat înspăimântător contra pasiunilor animalice, a purtat pe corpul său crunte cilicii și a plâns mult.

Însă, totul a fost inutil; desfrâul, lascivitatea, secreta nerușinare, îl înghițea de viu, în ciuda tuturor eforturilor și sacrificiilor sale. Atunci, Dumnezeule, neputincios, nefericitul, ca să elimine pasiunile sexuale, s-a hotărât să se mutileze singur, s-a castrat!

Apoi, implorând, își întinse mâinile către Graal, însă fu respins cu indignare de către Gardian.

Nefericitul, a crezut că, urându-l pe Spiritul Sfânt, respingându-l pe cel de-al Treilea Logos, distrugând organele sexuale, putea fi primit în Castelul din Montsalvat.

Nefericitul, a crezut că putea fi admis în Ordinul Sfântului Graal fără Maithuna, fără a obține mai înainte cea de-a doua naștere, înveșmântat cu zdrențe lunare. A presupus acest biet necăjit și ghinionist

"Cine nu a rănit de moarte Lebăda Sacră? Al Treilea Logos? Cine nu a asasinat Hamsa minunată, Spiritul Sfânt? Cine, prin fornicație, nu a asasinat Pasărea Phoenix a paradisului? Cine nu a păcătuit contra Ibisului nemuritor? Cine nu a rănit până la sânge Porumbelul Sfânt, simbol viu al Forței Sexuale?".

cavaler că se putea începe lucrul cu al Doilea Logos (Cristosul), fără să fi lucrat mai înainte cu al Treilea Logos (Spiritul Sfânt, sexul).

La final, îndârjit, tenebrosul Klingsor se hotărî să se răzbune în mod nedrept pe nobilii Cavaleri ai Sfântului Graal.

Transformă acel deșert de pustnic într-o grădină fermecată și fatală, plină de delicii voluptoase și o umplu de femei minunate și diabolice, periculos de frumoase.

Acolo, în acea casă delicioasă, alături de frumusețile sale, îi așteaptă, în secret, pe Cavalerii Graalului pentru a-i atrage în concupiscența care, inevitabil, îi conduce pe oameni către Lumile Infernale.

Cel care se lasă cucerit de diavolițele provocatoare devine victima lor; pe mulți Cavaleri reuși să-i ducă la pierzanie.

Amfortas, Regele Graalului, îl combătu pe nenorocitul Klingsor; dori să pună capăt plăgii vrăjii fatale însă, căzu răpus de pasiune în brațele necurate ale desfrânatei Kundry.

Un moment formidabil pentru Klingsor, prost ar fi fost să piardă ocazia, smulge cu îndrăzneală Lancea Sacră din mâinile lui Amfortas și, apoi, este clar că se îndepărtează râzând. Astfel, Amfortas, regele Graalului, pierdu acea Lance binecuvântată cu care Longinus rănise pe Golgota, coasta Domnului.

Amfortas, rănit și el în coastă cu plaga înspăimântătoare a remușcării, suferă nespus.

Kundry, femeie delicioasă, de o frumusețe extraordinară, suferă și ea remușcare, însă îi servește cu umilință pe Frații Sfântului Graal. În fond, tu, femeie fatală, ești doar un instrument perfid în slujba Magului Tenebrelor; vrei să mergi pe Calea Luminii, însă cazi hipnotizată de către tenebros.

Amfortas, cufundat în profundă meditație intimă, ascultă în stare de Extaz cuvintele misterioase ce ies din Graal: „Înțeleptul, cel iluminat de compasiune, castul inocent, așteaptă-l: el este alesul meu".

Atunci, ceva extraordinar se petrece, ceva neobișnuit; se iscă o mare zarvă între oamenii Graalului pentru că, la marginea lacului, au surprins un tânăr neștiutor care, rătăcind pe acele meleaguri, tocmai rănise de moarte o Lebădă (pasăre sacră) de o albeață imaculată.

Dar, de ce atâta scandal? Pentru Parsifal, asta corespunde unui trecut deja spălat, din fericire, în apele prețioase ale Lethei.

Cine nu a rănit de moarte Lebăda Sacră? Al Treilea Logos? Cine nu a asasinat Hamsa minunată, Spiritul Sfânt? Cine, prin fornicație, nu a asasinat Pasărea Phoenix a paradisului? Cine nu a păcătuit contra Ibisului nemuritor? Cine nu a rănit până la sânge Porumbelul Sfânt, simbol viu al Forței Sexuale?

Este clar că Parsifal ajunsese la inocența completă după multe suferințe; fiu al lui Herzeleide (o biată femeie din pădure), ignora cu adevărat lucrurile lumești, era protejat de inocența sa.

Inutile se dovediră a fi „femeile flori" ale lui Klingsor, nefericitele, nu putură să-l seducă pe inocent și fugiră învinse.

Inutile se dovediră a fi eforturile seducătoare ale Herodiei, Gundrigiei, Kundry, toate farmecele sale eșuară și, văzându-se învinsă, imploră, cere ajutorul lui Klingsor iar acesta din urmă, disperat, aruncă furios Lancea Sacră înspre tânăr.

Însă Parsifal era protejat de inocența sa, iar lancea, în loc să-i străpungă corpul, plutește o clipă deasupra capului său; tânărul o prinde cu mâna sa dreaptă și apoi trasează binecuvântarea cu această armă ascuțită, face semnul crucii și Castelul din Klingsor se scufundă atunci în Abis, transformat în praf cosmic.

Apoi vine partea cea mai bună: Parsifal, însoțit de al său Guru, Gurnemanz, pătrunde în Templul din Montserrat (Catalonia, Spania).

Se deschid porțile templului și, în solemnă procesiune, în sfântul locaș intră toți Cavalerii Sfântului Graal. Ei se așează, în ordine și cu infinită venerație, în fața a două mese acoperite, paralele, între care rămâne, la mijloc, un loc liber.

Delicioase, acele momente în care se celebrează Cina Mistică, Banchetul Cosmic al Mielului Pascal.

Extraordinare, acele momente în care se mănâncă Pâinea și se bea Vinul Transsubstanțierii.

Pe timpul Ritualului, strălucește glorios, acel Potir Binecuvântat în care Iosif din Arimateea a strâns sângele ce curgea din rănile Domnului, pe Golgota tuturor amărăciunilor.

Momente inefabile ale Pleromei sunt acelea în care Parsifal vindecă, miraculos, rana lui Amfortas, punându-i pe rană aceeași Lance Binecuvântată care-l rănise.

Simbol formidabil, cel al acestei Lance: falic, sută la sută, în mod complet.

Amfortas căzu datorită sexului. Suferi nespus durerea remușcării însă, grație Misterelor Sexuale, s-a regenerat, s-a vindecat complet.

Marele Kabir Isus a spus: „Cine vrea să mă urmeze, să se nege pe sine, să-și ia crucea și să mă urmeze".

Cavalerii Sfântului Graal s-au negat pe sine dizolvând Eul Pluralizat, incinerând Semințe Satanice, scăldându-se în apele Lethei și ale lui Eunoe.

Cavalerii Sfântului Graal au lucrat în Forja Aprinsă a lui Vulcan; niciodată nu au ignorat faptul că Crucea se formează din inserția falusului vertical în cteisul formal.

Cavalerii Sfântului Graal s-au sacrificat pentru omenire, au lucrat cu iubire în Marea Operă a Tatălui.

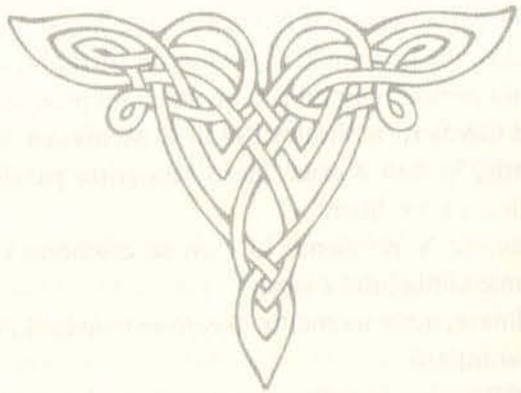

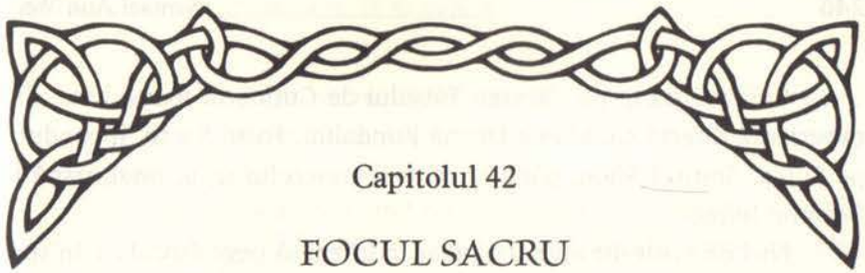

Capitolul 42

FOCUL SACRU

Energia sexuală se polarizează în două modalități: Dinamică și Statică sau Potențială (Kundalini) care, după cum știe orice persoană cultă, spirituală, sunt, cu siguranță, forțe care acționează în organism.

Este evident faptul că, în coloana vertebrală, există șapte Centrii Magnetici foarte speciali, în interiorul cărora se găsesc, latente, nenumărate Puteri Ignice. Prin ascensiunea Focului Sacru de-a lungul canalului medular, intră în acțiune toate aceste nenumărate Puteri Divine.

Cheia fundamentală pentru trezirea Focului Sacru, Kundalini, cu siguranță, este ascunsă în Sexo-Yoga, este Maithuna: conexiunea sexuală Lingam-Yoni, Falus-Uter însă, fără ejacularea entității semenului (Ens Seminis) căci, în această substanță semi-solidă, semi-lichidă, se găsește tot Ens Virtutis al Focului.

Dorința înfrânată va face ca energia sexuală să urce înspre interior și în sus, până la creier.

Când Atomii Solari și Lunari ai sistemului seminal fac contact în coccis, în apropiere de tribeni, la baza coloanei vertebrale, atunci se trezește Focul Sacru, ca să urce, de-a lungul coloanei vertebrale, până la creier.

Este urgent să înțelegem, este necesar să știm că, dacă entitatea semenului este vărsată atunci, Focul ascendent coboară una sau mai multe vertebre, în funcție de gravitatea greșelii.

Kundalini, Focul Divin, urcă lent, în acord cu meritele inimii.

Cei care merg pe Cărarea Tăișului de Cuțit știu foarte bine, din experiență directă că, Mama Divină Kundalini, Focul Sacru, îl conduce pe Shiva, Spiritul Sfânt, până la centrul creierului și, în final, până la Templul Inimă.

Nici un ezoterist autentic nu ar îndrăzni să nege faptul că, în spatele oricărei activități, se ascunde o stare de inactivitate.

În interiorul organismului uman, putem găsi Centrul Static fundamental, fără nici o îndoială, în osul coccigian (la baza coloanei vertebrale).

Chakra coccogiană este, în sine, Biserica din Efes a ezoterismului creștin, suport de bază al corpului și al tuturor mișcărilor de forțe vitale din interiorul organismului nostru.

Știm, din experiența directă că, în acest centru specific din corp, se află, încolăcită de trei ori și jumătate, șarpele de Foc al Puterilor noastre Magice; acest Foc Serpentin, Inelar care se dezvoltă minunat în corpul ascetului.

O analiză atentă a Centrului Magnetic Coccigian ne permite să înțelegem că acesta, în sine însuși, este Conștiință; nu există îndoială că posedă calități foarte speciale.

Kundalini, puterea conținută în amintitul Centru Coccigian, se dovedește eficientă și hotărâtoare pentru Trezirea Conștiinței. Este evident faptul că, Focul Sacru poate deschide Aripile Ignice ale Caduceului lui Mercur, în coloana vertebrală a Inițiatului; atunci putem să pătrundem, conștient, în oricare Departament al Regatului.

Adepții hinduși fac distincție între Suprema Conștiință Cosmică și Puterea sa Energetică Activă, capabilă să penetreze în zonele cele mai adânci ale subconștientului nostru pentru a ne trezi, în mod real.

Înțelepții orientali spun că, atunci când Conștiința Cosmică se manifestă sub formă de energie, posedă două faze gemene: cea Potențială și cea Cinetică.

Kundalini, Focul Sexual este, dincolo de orice îndoială, un Adevăr Vedic și Iehovist care reprezintă, în mod exact, întregul proces universal, ca o înțeleaptă polarizare în Conștiința însăși.

Utilizarea Focului Sacru, a Șarpelui Ignic al Puterilor noastre Magice, pentru trezirea Conștiinței, este o necesitate intimă, vitală, indispensabilă.

Ființa umană sau, mai bine zis, bietul animal intelectual în mod greșit numit om, are Conștiința complet adormită; de aceea, cu siguranță, este incapabil să-l trăiască pe Acesta care nu aparține timpului, Acesta care este Realul.

Focul Sacru posedă virtuți foarte speciale și capabile să-l scoată pe bietul biped uman din starea inconștientă în care se găsește.

Cel care dezvoltă Focul Sacru, cu toate cele Șapte Grade de Putere ale sale, este clar că dobândește anumite facultăți cu care poate porunci creaturilor Focului, Aerului, Apei și Pământului.

Însă, este urgent să înțelegem că spada forjată de Vulcan trebuie să fie călită, incandescentă, în Apele Spermatice ale Lagunei Estigia.

Nefericit cel care varsă Vasul lui Hermes, mai bine nu s-ar fi născut sau și-ar fi atârnat o piatră de moară de gât și s-ar fi aruncat în fundul mării.

Enea, ilustrul bărbat troian, cu Spada Înflăcărată ridicată, privind fix Soarele și rugându-se, rostește cuvinte ce pot fi înțelese numai de cei care lucrează în Magisteriul Focului: îl ia drept martor pe Cristosul Cosmic și pământul binecuvântat pe care-l invocă, pe Tatăl care este în secret și pe Iunona, Saturnia, Kundalini, eterna soție a celui de-al Treilea Logos.

Îl imploră pe Marte (Domnul Războiului) și pe toate creaturile Elementale ale izvoarelor și ale râurilor, pe Fiii Focului, pe Divinitățile mării și chiar promite ferm că, dacă soarta îi va fi potrivnică în bătălia personală împotriva lui Turnus, dușmanul său, se va retrage în orașul Evandru însă, dacă Marte consimte ca victoria să fie de partea sa, nu-i va face sclavi pe italieni și va coexista alături de ei ca prieteni, atâta tot.

Se dovedește foarte semnificativ pentru toți aceia care lucrează în Magisteriul Focului, jurământul bunului rege Latinus, cu privirea ațintită spre Soare, luând drept martori Focurile Sacre care sunt aprinse între noi și divinități, spunând: „Oricare ar fi circumstanțele, niciodată nu va veni ziua în care să-i văd pe italici că încalcă aceasta dată și alianța".

Regele Latinus ia drept martori ai tuturor jurămintelor sale, divinitățile însele: Pământul, Marea, Astrele, dubla descendență a Lato-

nei, Nemanifestata Prakriti (Diana și Apolo) și pe Ianus cu al său I.A.O., cele trei vocale care se cântă în timpul transei sexuale cu Maithuna.

Acel mare rege Latinus nu uită, în rugăciunea sa, de teribilul locaș al lui Pluton și de Zeii infernali, aceste ființe divine, acești indivizi sacri care au renunțat la fericirea Nirvanei ca să trăiască în Lumile Infernale, luptând pentru cei pierduți.

Toate aceste rugăciuni, toate aceste rugăminți și jurăminte din lumea clasică antică, se dovedesc complet de neînțeles fără știința Sacră a Focului.

Coborârea Focului în interiorul nostru este evenimentul cosmic cel mai formidabil. Focul ne transformă radical.

Îmi vin în amintire, în aceste clipe, acele patru litere așezate pe crucea Mântuitorului lumii: INRI („Igni Natura Renovatur Integram", Focul reînnoiește Natura, neîncetat).

Acolo, în noapte profundă a secolelor, în vechiul Egipt al faraonilor, Marele Kabir Isus, practicând Maithuna cu o vestală dintr-o piramidă, cânta mantrele „INRI", „ENRE", „ONRO", UNRU", „ANRA", făcând ca fiecare literă să răsune prelungit, profund.

Este evident faptul că, fiecare dintre aceste mantre se divide în două silabe ezoterice, ca să poată fi pronunțate.

Trebuie să fim înghițiți de Șarpe, este urgent să ne transformăm în Flăcări Vii, este indispensabil să obținem a doua naștere, pentru a intra în Împărăție.

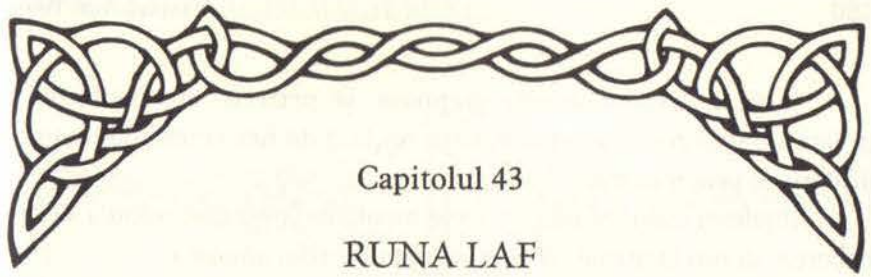

Capitolul 43

RUNA LAF

Eu eram încă foarte tânăr, iar ea se numea Urania. Într-o noapte oarecare, nu contează care, abandonai pentru un timp acest corp fizic. Cât de fericit m-am simțit în afara acestui corp dens! Nu există plăcere mai mare ca aceea pe care o simte Sufletul când se desprinde, trecutul și viitorul se transformă atunci într-un etern prezent.

A pătrunde în universurile paralele, se dovedește relativ ușor atunci când ai Conștiința Trezită.

În universul paralel al celei de-a Cincea Dimensiuni, am simțit nevoia intimă de a invoca un Maestru și l-am chemat, cu voce tare, implorând, rugându-mă...

Pentru o clipă, păru ca și cum întregul univers s-ar fi transformat, atât de mare este forța Verbului.

Cordonul de Argint are capacitatea de a se alungi la infinit și, astfel, sufletele pot să călătorească liber prin spațiul înstelat. Iar eu am călătorit mult și am ajuns la templu. Pe când înaintam, plin de extaz, pe cărarea misterioasă care-i conduce pe Inițiați până la porțile sacrului locaș, am fost atacat, în mod neașteptat, de către o mare bestie, de un Taur Mitraic înspăimântător.

Fără să mă laud că aș fi curajos, vă povestesc, iubit cititor, că nu mi-a fost frică; m-am înfruntat cu animalul în mod hotărât și, cu îndrăzneală, l-am apucat de coarne, reușind astfel să-l pun la pământ.

Însă, în acele momente prețioase, se petrecu ceva neobișnuit; în fața Conștiinței mele uimite, căzu un lanț de fier și teribilul animal dispăru ca prin minune.

Înțelesei totul intuitiv, în acele momente: este clar, trebuia să mă eliberez, să rup lanțurile sclaviei, să elimin Egoul animalic.

Apoi, mi-am continuat drumul și am pătruns prin porțile templului. Mă simțeam îmbătat de o deosebită voluptozitate spirituală; cu siguranță, nu aș da acele momente pentru tot aurul din lume.

Ceea ce s-a petrecut apoi, o știu foarte bine Zeii și acum o voi povesti și oamenilor: am văzut carul secolelor; acesta era purtat de trei Maeștrii ai Lojii Albe; un bătrân venerabil se afla înăuntrul acelui vehicul misterios.

Cum aș putea să uit acel chip? Acea înfățișare? Acea față? O perfecțiune atât de sublimă?

Fruntea bătrânului, cu siguranță, era înaltă și maiestuoasă, nasul, drept și perfect, buzele sale, fine și delicate, urechea, mică și adunată, barba sa, albă și înconjurată de lumină, părul său de o albeață imaculată îi cădea suav pe umeri.

Este evident că nu mă puteam abține să nu întreb, cazul era teribil de divin, formidabil.

- Acesta se numește Petru, îmi răspunse unul dintre Hierofanții care conduceau Carul Secolelor.

Atunci... oh, Dumnezeule! Mă prosternai la pământ în fața acestui Bătrân al Secolelor, iar el, plin de infinită iubire și compasiune, mă binecuvântă, grăind în Limbajul Sacru.

Am reflectat mult de atunci și niciodată nu am regretat că am predat omenirii, Evanghelia lui Petru, Maithuna, Sexo-Yoga.

Și spune Patar, Petru: „Iată că așez aici, în Sion, Piatra unghiulară principală, aleasă, prețioasă. Pentru voi, cei care credeți, este prețioasă; însă, pentru cei care nu cred, Piatra pe care constructorii au abandonat-o, a ajuns să fie pusă în capul unghiului, piatră de poticnire și pricină de scandal".

Dar, atunci, Sfântul Graal nu este cumva însăși Piatra Inițiatică?

"Practica constă în a merge dimineața către Soare, în momentul în care acesta se ridică la orient, însă, în acea postură mistică, cu mâinile ridicate, cum este forma Runei și să cerem ajutor ezoteric".

Graalul este o piatră prețioasă adusă pe Pământ de către Îngeri și dată în paza unei Fraternități Inițiatice care s-a numit „Frăția Graalului".

Iată-ne în prezența Pietrei lui Iacob, Piatra Sacră Lia Fail irlandeză, Piatra Cubică a lui Iesod, așezată de către kabaliștii ebraici, în sex.

Textul aparținând lui Wolfram de Eschenbach, referitor la Sfânta Piatră și la Fraternitatea Albă care o păzește cu înțelepciune sună astfel:

> Acești eroi sunt animați de către o Piatră. Nu cunoașteți esența sa pură și augustă? Se numește Lapiz-Electriz (Magnes).
>
> Cu ajutorul ei se poate înfăptui orice minune (Magie). Ea, asemenea Păsării Phoenix care se aruncă în flăcări, renaște din propria-i cenușă căci, tocmai în flăcări își reface penajul și strălucește reîntinerită, mai frumoasă ca înainte.
>
> Puterea sa este atât de mare încât, orice om, oricât de nefericit ar fi, în loc să moară ca toți ceilalți, vârsta nu i se citește nici pe chip, nici prin culoare; și, fie că este bărbat sau femeie, se va bucura de fericirea inefabilă de a contempla Piatra mai mult de două sute de ani.

Piatra Inițiatică se convertește, ezoteric, în Vasul lui Hermes, în Cupa Sacră.

Peter, Patar, Petru (Revelația Inițiatică) se află în sex și tot ceea ce nu trece pe acolo este o pierdere de timp.

Se dovedește teribil de semnificativ că, atât în Nord, cât chiar și în America, întâlnim pe pietre inscripția Laftar, Runa Laf, care înseamnă „Salvator".

Este evident că trebuie să ridicăm Biserica lui Cristos pe Piatra Vie.

Vai, vai, vai, de cei care-și vor ridica Templul Interior pe nisipurile mișcătoare ale tuturor teoriilor; vor veni ploi, vor curge râuri și casa lor va cădea în Abis, acolo unde nu se aude decât plânsul și scrâșnetul dinților.

Dacă unim doi Laf, prin brațele lor, obținem litera „M" de la matrimonio (căsătorie).

Este clar și evident că, numai parcurgând Calea Căsătoriei Perfecte, se pot obține Veșmintele de Nuntă ale Sufletului, sinteză perfectă a Corpurilor Solare.

> Vai de acei nefericiți care se vor prezenta la banchetul Domnului fără haină de nuntă. Stă scris, din ordinul regelui: „Legați-i de mâini și de picioare și aruncați-i în tenebrele de afară; acolo va fi plânsul și scrâșnetul dinților". Pentru că mulți sunt chemați și puțini, aleși...

PRACTICĂ:

Practica ce corespunde acestei Rune, constă în a merge dimineața către Soare, în momentul în care acesta se ridică la orient, însă, în acea postură mistică, cu mâinile ridicate, cum este forma Runei și să cerem ajutor ezoteric. Această practică trebuie făcută în ziua de 27 a fiecărei luni.

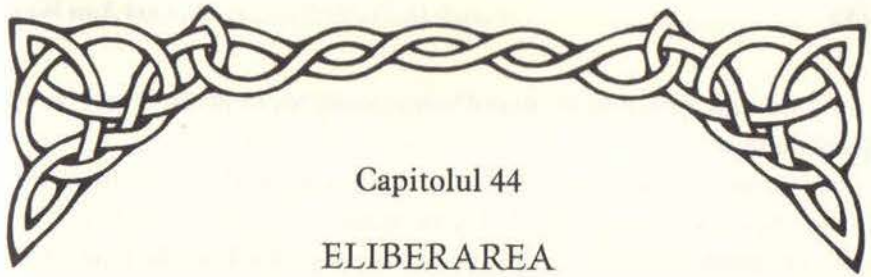

Capitolul 44

ELIBERAREA FINALĂ

n numele Adevărului, trebuie să afirmăm necesitatea renunțării. Trebuie să trecem prin Marea Moarte și asta este posibil numai eliberându-ne complet de minte. Când natura a fost dominată radical, survin, cum este logic, Omnipotența și Omniștința.

Când gnosticul Autorealizat renunță până și la ideea de Omnipotență și Omniștiință, se produce distrugerea adevăratei semințe a răului, aceea care, după fiecare Pralaya (Noapte Cosmică), ne aduce din nou la Maha-Manvantara (Ziua Cosmică).

Este evident că, oricine a obținut Autorealizarea Intimă, are dreptul să trăiască în Nirvana însă, dacă renunță la acea fericire, va continua pe Drumul Direct care ne conduce în Absolut. Însă, este clar că există multe drumuri laterale și Zei tentatori, mult mai periculoși decât ființele umane.

Ei ne tentează, nu din răutate, nici din gelozie, nici din frica de a nu-și pierde locul, cum presupun în mod greșit unii autori orientali, ci din compasiune.

În clipele în care scriu acest capitol, îmi amintesc ceva foarte interesant:

Într-o anumită zi, după ce făcusem o nouă renunțare nirvanică, mă aflam fericit în cel de-al Șaptelea Principiu (Atman), pe inefabila terasă a unei case frumoase.

Clar că mă aflam în Nirvana, Regiunea celor Dharmasaya, Lumea Zeilor.

De-odată, plutind în spațiul sacru, mulți Nirvanici Fericiți se apropiară de mine.

Cu siguranță, erau demni de admirație, acele ființe inefabile, înveșmântate cu tunicile lor de Dharmasaya.

Văzându-i, am putut verifica direct faptul că, acele ființe erau Flăcări Vii, cu trei fitile și că aceștia, în sine, sunt nemuritori.

În final, unul dintre acei Inefabili luă cuvântul pentru a-mi spune:

- De ce, frate, ai apucat drumul acesta, atât de strâmt, atât de amar și atât de dificil? Rămâi cu noi; aici, în Nirvana, suntem cu toții foarte fericiți.

- Nu au putut oamenii, cu tentațiile lor, cu atât mai puțin, voi, Zeii; eu merg către Absolut.

Acesta fu răspunsul meu. Apoi, am părăsit acel loc cu pas ferm și hotărât.

Gnosticii care nu obțin perfecțiunea absolută, mor și se convertesc în Zei; comit greșeala de a abandona Marele Drum Direct, o iau pe drumurile laterale și dobândesc multe puteri însă, apoi, este clar că vor trebui să se reîncarneze ca să apuce din nou Drumul Direct care va trebui să-i conducă în Absolut.

Este necesar să nu lăsăm conținutul mental să îmbrace diferite forme, cu scopul de a obține tăcerea absolută a minții.

Cunoașterea directă ne oferă frumoase calități însă, cel care merge pe Drumul Direct, nu trebuie să se atașeze de acele virtuți.

Obținerea puterilor psihice nu ne conduce niciodată la nici o Eliberare. Nu este altceva decât o căutare de plăceri deșarte.

Posesiunea puterilor oculte nu face decât să intensifice caracterul lumesc în noi și, în final, să ne amărască și mai mult existența.

Numeroase Suflete, deși ajung aproape de Eliberarea Finală, eșuează pentru că nu pot renunța, în mod definitiv, la toate puterile oculte. Aceste ființe se scufundă, pentru un timp, în natură, ca să apară mai târziu ca domni, stăpâni....

Există mii de astfel de Zei; sunt divini, inefabili, însă nu au dreptul să intre în Absolut.

Există mulți Autorealizați, scufundați în natură. Aceștia sunt tocmai frați care s-au oprit în această parte a perfecțiunii și care, împiedicați pentru un anumit timp să ajungă la final, continuă să guverneze cutare sau cutare parte a universului.

Cu siguranță, Zeii Sfinți îndeplinesc anumite funcții superioare ale naturii, care sunt asumate de diferite Suflete, însă, cu adevărat, ei nu au obținut, încă, Eliberarea Finală.

Numai renunțând la ideea de a deveni Zei, de a conduce Kalpa (cicluri), putem obține Eliberarea Radicală, Absolută.

Succesul nu întârzie să apară pentru cel extrem de energic. Trebuie să fim nemiloși cu noi înșine.

Este urgent să renunțăm și să murim clipă de clipă. Numai pe baza a numeroase renunțări și morți, putem intra în Absolut.

Mă adresez ființelor umane, bazându-mă pe experiența directă. Sunt un Avatar al lui Ishvara.

Realmente, Ishvara (Maestrul Suprem) este un Purusha foarte special, lipsit de suferințe, de acțiuni, de rezultatele lor și de dorințe.

Imaginați-vă Spiritul Universal de Viață ca pe un ocean fără plaje, fără margini; gândiți-vă pentru o clipă la un val oarecare, care se ivește pentru a se pierde din nou în elementul lichid; acel val diamantin ar fi Ishvara.

Brahman, Oceanul Spiritului, se manifestă ca Ishvara, Maestrul Maeștrilor, Guvernatorul universului.

În El, acea Omniștiință care în alții există doar ca germen, devine infinită.

El este chiar și Maestru al vechilor Maeștri, nefiind niciodată limitat de timp; cuvântul care îl definește este „AUM".

Și Ishvara veni la mine:

- Scrie cărți (îmi spuse), mesaje, broșuri și „Tijitlis".

- Doamne! Am exclamat. Și ce înseamnă acest cuvânt, „Tijitlis"?

- Să formezi Armata Salvării Mondiale, Mișcarea Gnostică, Partidul Socialist Creștin Latino-American etc.

Astfel grăi Domnul, iar eu înțelesei.

Ishvara este adevăratul model de Perfecțiune, este, cu siguranță, cu mult dincolo de corp, de minte și de afecte.

Însă, iubiți gnostici, cu adevărat vă spun că, mai întâi, trebuie să ajungeți la a doua naștere, să muriți în voi înșivă și să vărsați până și ultima picătură de sânge pentru omenirea îndurerată.

Numai astfel puteți parcurge acest drum al lui Ioan, acest Drum Direct care vă va conduce în Absolut, dincolo de Oameni și Zei.

Nu comiteți greșeala să așteptați ca Legea Evoluției să vă conducă la Eliberarea Finală.

Acest Drum Direct este posibil numai prin intermediul a neîncetate revoluții intime.

Acum, voi sunteți doar „Imitatus", trebuie să deveniți „Adeptus", înainte să începeți să urcați cele Trei Triunghiuri.

Îngerii, Arhanghelii și Principatele formează Primul Triunghi. Puteri, Virtuți și Dominații, reprezintă al Doilea Triunghi. Tronuri, Heruvimi și Serafimi, reprezintă al Treilea Triunghi.

Cu mult dincolo de cele Trei Triunghiuri inefabile, se află Acela care nu are nume, Acela care nu aparține timpului: Absolutul.

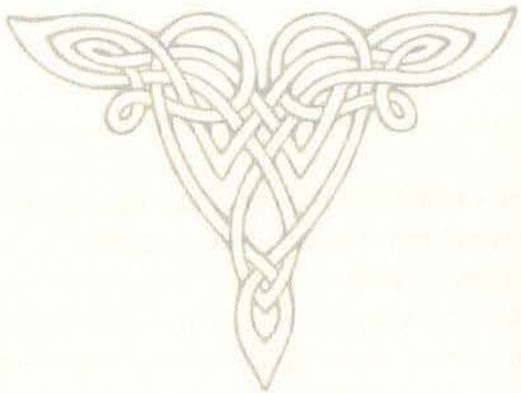

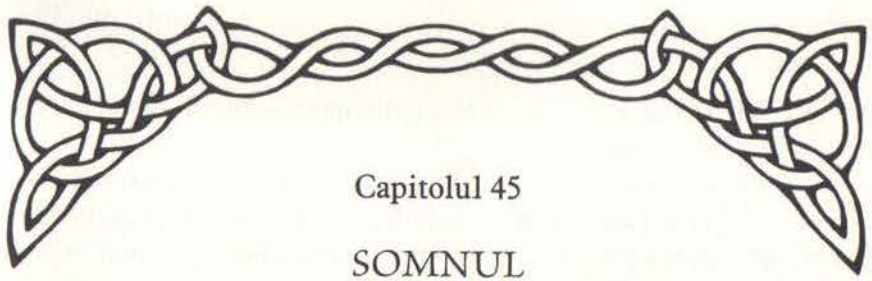

Capitolul 45

SOMNUL CONȘTIINȚEI

Bine, iubiți discipoli gnostici: cu multe eforturi și multă iubire, am ajuns la penultimul capitol al acestui „Mesaj de Crăciun 1968-1969" și, este convenabil, pentru binele Marii Cauze, să eliminăm anumite rele ce obstrucționează Drumul.

În toate acestea există ceva destul de grav; vreau să mă refer, hotărât, la „Somnul Conștiinței".

Cele Patru Evanghelii insistă pe necesitatea de a ne trezi, însă, din nefericire, lumea presupune că este trează.

Culmea răului, există un tip de oameni, desigur, cu capacități psihice, care nu doar că dorm, ci mai și visează că sunt treji.

Acest tip de oameni se auto-denumesc, chipurile, „clarvăzători" și se dovedesc destul de periculoși, deoarece proiectează asupra celorlalți visele lor, halucinațiile și nebuniile; aceștia sunt tocmai cei care îi acuză pe alții de delicte pe care nu le-au comis și dezbină căminele celorlalți.

Se dovedește evident că nu ne pronunțăm împotriva clarvăzătorilor legitimi, acum ne referim doar la amăgitori, la acei sincer înșelați care visează că sunt treji.

Cu profundă durere am putut evidenția faptul că, eșecul ezoteric se datorează, cu adevărat, Conștiinței adormite.

Mulți devoți gnostici sinceri și iubitori ai Adevărului eșuează realmente, datorită acestei lamentabile stări de Conștiință adormită.

În vechile timpuri, Marele Arcan, Maithuna, Sexo-Yoga se preda doar acelor neofiți care-și trezeau Conștiința; Hierofanții știau foarte

bine că, mai devreme sau mai târziu, discipolii adormiți abandonează munca în a Noua Sferă.

Și, cel mai rău este că acești eșuați se auto-înșeală, crezând ce-i mai bine despre ei înșiși. Aproape întotdeauna, cad ca niște prostituate în brațele vreunei noi școlițe care le aduce vreo consolare și apoi pronunță fraze precum: „Eu nu continui cu Învățăturile Gnostice pentru că acestea cer să am partener și drumul este o chestiune personală; Eliberarea, Munca este ceva pe care trebuie să-l cauți de unul singur".

Normal, toate aceste cuvinte de auto-consolare și auto-considerare au drept unic obiectiv, auto-justificarea.

Dacă acești bieți oameni ar avea Conștiința trezită, ar verifica singuri că, „așa cum este sus, este și jos" și viceversa; ar experimenta, în mod direct, cruda lor realitate; și-ar da seama, pe deplin, de starea lamentabilă în care se găsesc; ar înțelege necesitatea Maithunei pentru a fabrica Corpurile Solare, Veșmintele de Nuntă ale Sufletului și a obține, astfel, acea a Doua Naștere despre care i-a vorbit Marele Kabir Isus Rabinului Nicodim.

Însă, acele modele de înțelepciune dorm și nu sunt capabili, cu adevărat, să verifice singuri că sunt îmbrăcați cu Corpuri Protoplasmatice, zdrențe lunare, că sunt necăjiți și mizerabili.

Visătorii, adormiții, presupun că sunt treji; nu doar că-și fac rău lor înșiși, ci cauzează mult rău semenilor.

Eu cred că, cel sincer înșelat, adormitul care se visează treaz, mitomanul care se crede pe sine super-transcendental, amăgitul care se califică drept Iluminat, cu adevărat, pot și obișnuiesc să facă mult mai mult rău omenirii decât cel care niciodată în viața sa nu a cunoscut Studiile noastre.

Folosim un limbaj foarte dur; însă, poți fi sigur, iubit cititor, că mulți adormiți care halucinează, când vor citi aceste rânduri, în loc să se oprească, o clipă, ca să reflecteze, să corijeze și să corecteze, vor căuta modalitatea în care să-și însușească cuvintele mele, cu scopul evident de a-și scuza nebuniile.

Spre nefericirea acestui biet furnicar uman, bieții oameni au, în interiorul lor, un prost secretar care interpretează greșit Învățăturile Gnostice; vreau să mă refer la Eul pluralizat, la „eu însumi".

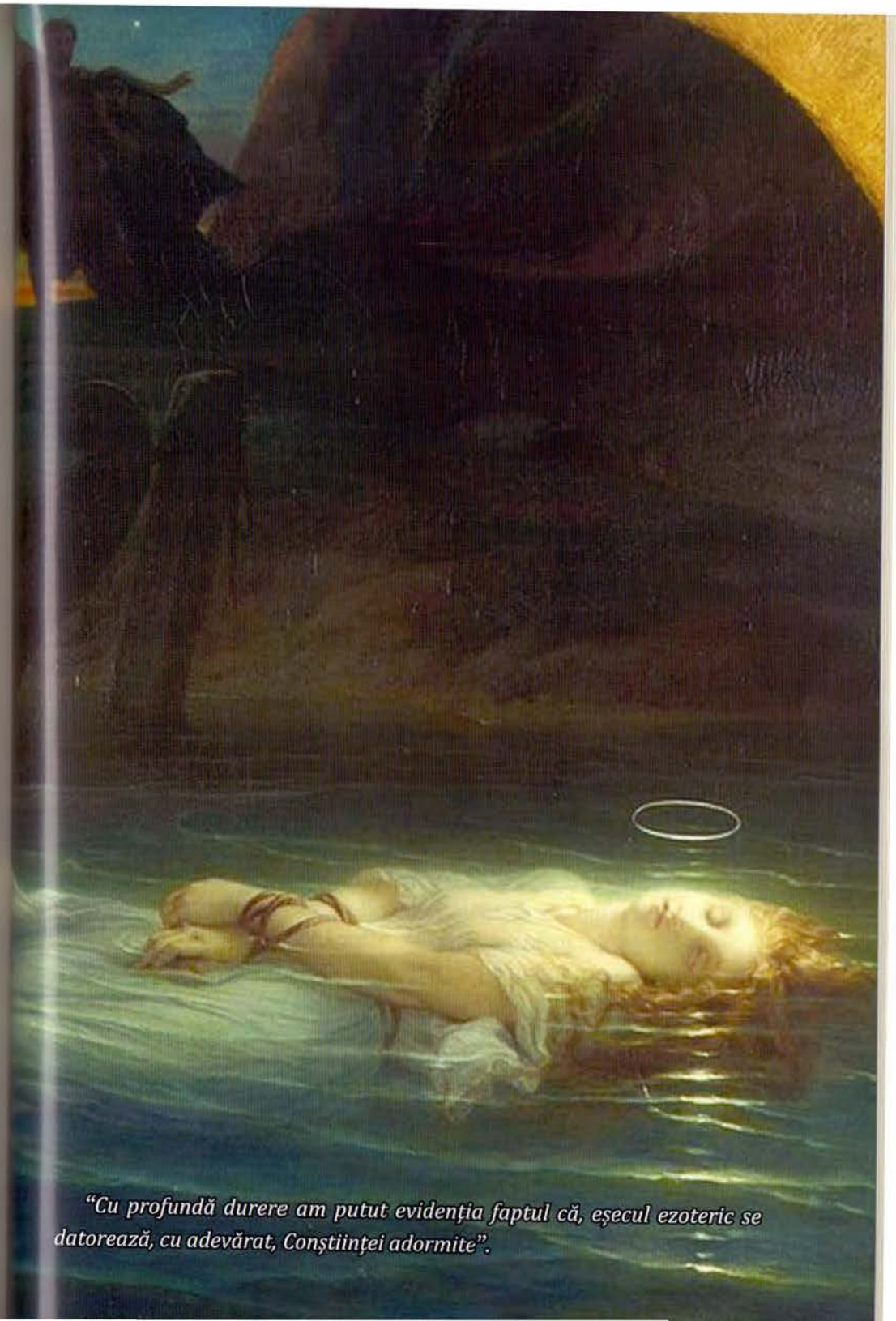

"Cu profundă durere am putut evidenția faptul că, eșecul ezoteric se datorează, cu adevărat, Conștiinței adormite".

Cel mai comic, la Mefistofel, este modul în care se deghizează în sfânt; este clar că Egoului îi place să fie așezat pe Altar și adorat.

Se dovedește patetic, evident, să înțelegem, în profunzime că, atâta timp cât Conștiința continuă îmbuteliată în Eul pluralizat, nu doar că va dormi ci, mai rău, va avea uneori prostul obicei de a visa că este trează.

Cel mai rău tip de nebunie rezultă din amestecul de mitomanie cu halucinațiile. Tipul mitomanului este cel care crede despre sine că este un Zeu, care se simte super-transcendental, care dorește ca toată lumea să-l adore.

Acest tip de subiecți, când vor studia acest capitol, vor crede că se referă la alții și vor crede despre sine că deja au dizolvat Eul, deși îl au mai puternic decât o gorilă.

Când un mitoman adormit lucrează în Forja Ciclopilor, puteți fi foarte siguri că în curând va abandona munca și va spune: „Eu am ajuns deja la a Doua Naștere, eu sunt liber, am renunțat la Nirvana din iubire pentru oameni, sunt un Zeu."

În iubita noastră Mișcare Gnostică am putut vedea lucruri foarte urâte; se dovedește înspăimântător să-i vezi pe mitomani, pe adormiții care halucinează, profetizând nebunii, calomniindu-și aproapele, calificându-i pe alții drept Magi Negri etc. Asta este înspăimântător: diavoli care judecă diavoli! Nu vor să-și dea seama, toate aceste modele de perfecțiune că, în această lume dureroasă în care trăim, este aproape imposibil să întâlnim un sfânt.

Orice Mag este mai mult sau mai puțin negru; în niciun fel nu poți să fii alb, atâta timp cât Demonul, Eul pluralizat, este încorporat.

A merge de acolo până acolo, afirmând că cutărică este căzut, este, cu siguranță, o glumă de prost gust, pentru că, în această lume, toți oameni sunt căzuți.

A calomnia aproapele și a dezbina cămine cu false profeții este ceva propriu nebunilor, oamenilor care visează că sunt treji.

Dacă cineva, cu adevărat, vrea să se trezească singur, trebuie atunci să se hotărască să moară clipă de clipă, să practice meditația profundă, să se elibereze de minte, să lucreze cu Runele așa cum l-am învățat în această carte.

Aici, la acest Sediu Patriarhal al Mișcării Gnostice, ajung, în mod constant, scrisori de la adormiți care-mi spun: „soția mea, sau cutare, sau cutare etc. este foarte evoluat, este un Suflet destul de bătrân etc.".

Acești bieți adormiți care vorbesc astfel, cred că timpul și Evoluția îi pot trezi, auto-realiza și conduce către Eliberarea Finală. Aceste persoane nu vor să înțeleagă faptul că Evoluția și sora sa geamănă, Involuția, sunt doar două Legi mecanice ale Naturii, care lucrează în mod armonios și coordonat în întreaga creație.

Când cineva își trezește Conștiința, înțelege necesitatea de a se elibera de aceste două legi și de a intra pe Drumul Revoluției.

Vrem oameni treji, hotărâți, revoluționari; în nici un fel, nu acceptăm fraze incoerente, vagi, imprecise, insipide, fără gust, inodore.

Trebuie să trăim alerți și vigilenți, precum santinela în vreme de război. Vrem persoane care să lucreze cu cei Trei Factori ai Revoluției Conștiinței; deplângem numeroasele cazuri de sincer înșelați, adormiți, care lucrează numai cu un singur factor, de multe ori, prost folosit, din păcate.

Trebuie să înțelegem ce suntem: biete bestii adormite, mașini controlate de Ego.

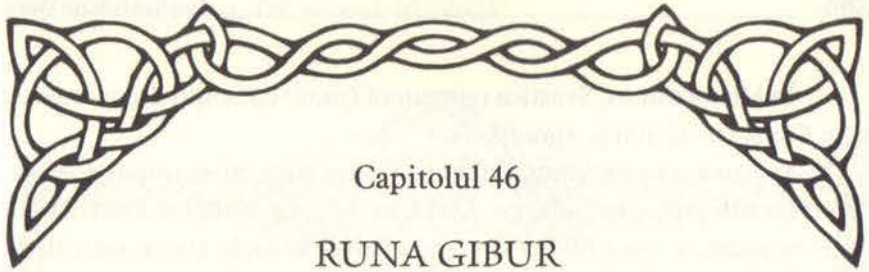

Capitolul 46

RUNA GIBUR

cele discuri sau monede de lut ars, descoperite din abundență în ruinele minunate ale vechii Troie, sunt pline de cruci Jaina sau Svastici. Toate acestea ne invită să ne gândim că, oamenii din Shekelmesha, deși înrudiți cu Atlanții, purtau în vinele lor și un sânge Arian, la fel ca și celebrele popoare din Yucatan.

Trebuie să amintim că Arienii au apărut cu mai bine de un milion de ani în urmă. Prima din cele trei catastrofe Atlante datează de acum 800.000 de ani și ultima, cum am spus deja în „Mesajul de Crăciun" anterior, a avut loc acum 11.000 de ani.

Svastica de pe fusaiole este un simbol ezoteric profund semnificativ.

Acest semn inefabil strălucește, cu adevărat, pe capul Marelui Șarpe Vishnu, Shesta-Ananta cu o mie de capete care locuiesc în Patala sau Regiunea Inferioară.

Dacă studiem în profunzime această chestiune, putem evidenția că toate popoarele vechi au așezat Svastica la loc de cinste între simbolurile lor religioase, căci este Ciocanul lui Thor, Arma Magică făurită de Pigmei împotriva Giganților sau a Forțelor Titanice, Precosmice, opuse Legii Armoniei Universale.

Astfel, Svastica Sacră este ciocanul care produce furtunile, cel pe care-l foloseau Asii sau Domnii Cerești.

În Macrocosmos, brațele sale așezate în unghi drept, exprimă clar și fără nici o îndoială, neîncetatele evoluții și involuții ale celor Șapte Cosmosuri.

În Microcosmos, Svastica reprezintă Omul, cu brațul drept arătând spre Cer și cu cel stâng, spre Pământ.

Svastica este un semn Alchimic, Cosmogonic și Antropogonic, interpretat sub șapte chei diferite. Astfel, în final, ca simbol al Electricității Transcendentale, este Alfa și Omega a Forței Sexuale Universale, de la Spirit la Materie și, de aceea, cine ajunge să cuprindă întreaga sa semnificație, se eliberează de Maya (iluzie).

Dincolo de orice îndoială, Svastica este Morișca Electrică a fizicienilor; ea cuprinde toate Misterele Lingam-Yoni.

Svastica, în sine, este Crucea în mișcare: Sexo-Yoga, Maithuna, Magia Sexuală.

Gnosticii știu foarte bine că Ens Seminis conținut în glandele endocrine, sexuale este „Apa Vieții", "Izvorul Nemuririi", „Elixirul de Viață Lungă", „Nectarul Spiritualității".

Autorealizarea Intimă își are rădăcina exclusiv în măduvă și în sămânța sexuală și tot ce nu trece pe acolo este o pierdere lamentabilă de timp.

Cu toții ar vrea să se cufunde în curentul sunetului pentru a obține Eliberarea Finală, „Însă, în adevăr, în adevăr vă spun, că dacă nu vă nașteți din nou, nu veți putea intra în Împărăția Cerurilor!"

A te naște în Sanctum Regnum aparține, în realitate, Misterelor Crucii, Svasticii.

În Mexicul aztec, Zeul Vieții purta Crucea Svastică pe frunte, iar sacerdoții o purtau ca podoabă pe veșmintele lor sacre.

Este evident că, fără Alchimia Sexuală, fără Morișca Electrică, fără Sacrele Mistere ale Svasticii, Autorealizarea Intimă, a doua naștere despre care i-a vorbit Kabirul Isus, Rabinului Nicodim, se dovedește mai mult decât imposibilă.

În Budismul Zen din Japonia, ceapa cu diferitele sale straturi suprapuse, simbolizează ființa umană cu corpurile sale subtile. În lumea occidentală, diferite școli de tip pseudo-ezoteric și pseudo-ocultist studiază respectivele Vehicule Suprasensibile. Călugării Zen subliniază necesitatea de a dezintegra, de a reduce la praf acele corpuri subtile, pentru a obține Eliberarea Finală.

"Trasând cu degetele mare, arătător și mijlociu, semnul sacru al Svasticii, ne putem apăra de puterile tenebroase. Din fața Svasticii, coloanele de demoni fug".

Filozofia Zen afirmă că respectivele organisme subtile sunt simple forme mentale care trebuie dezintegrate.

Este evident că aceste Corpuri Interne studiate de domnul Leadbeater, Annie Besant și mulți alți autori, sunt vehicule lunare, corpuri protoplasmatice care evoluează până la un anumit punct, perfect definit de Natură și apoi se lansează, pe drumul involutiv, până ce revin la punctul de plecare originar.

Evident, corpurile lunare au un început și un sfârșit. Așadar, călugării Zen nu greșesc când încearcă să le dizolve.

Dar, să mergem un pic mai departe: vă vorbim câte ceva despre To-Soma-Heliakon, Veșmintele de Nuntă ale Sufletului, Corpul Omului Solar.

Amintiți-vă de parabola evanghelică de la sărbătoarea nunții. Când regele a intrat să-i vadă pe invitați și a zărit acolo un om care nu era în straie de nuntă, i-a spus: „Prietene, cum ai intrat aici, fără să fii îmbrăcat de nuntă?". Este clar că acesta a amuțit. Deloc nu era pregătit să răspundă.

Teribil fu acel moment în care regele ordonă: „Legați-l de picioare și de mâini și aruncați-l în tenebrele de afară, acolo unde se aude doar plânsul și scrâșnetul dinților".

Că diferitele Corpuri Solare care se interpătrund constituiau Veșmintele de Nuntă ale Sufletului, este ceva care nu trebuie să ne surprindă. Fundamental, esențial, este să fabricăm Corpurile Solare și aceasta este posibil numai dacă transmutăm Hidrogenul Sexual Si-12.

Este evident că, pe baza a nenumărate transmutări sexuale, putem condensa Hidrogenul sexual sub forma splendidă și minunată a Corpului Astral Solar.

Este evident că, lucrând cu ciocănelul fizicienilor, în Forja Ciclopilor (sexul) putem cristaliza Hidrogenul Sexual în corpul paradisiac al Minții Solare.

Este clar că, lucrând la maxim în a Noua Sferă, putem și trebuie să dăm formă Corpului Solar al Voinței Conștiente.

Numai astfel, prin intermediul acestor cristalizări alchimice, putem încarna Spiritul Divin în noi.

Numai astfel, lucrând cu Misterele Svasticii Sacre, ajungem la a doua naștere.

Ignorarea absolută a acestor principii enunțate îi conduce pe mii de studenți mistici la cele mai grave erori. Ignorarea acestor postulate fundamentale ale Gnosticismului este foarte gravă, pentru că aceasta determină îmbutelierea inteligenței în diferite dogme și teorii, uneori încântătoare și fascinante, însă absurde și stupide, atunci când, realmente, le examinăm la lumina lui Tertium Organum (al Treilea Canon al Gândirii).

Max Heindel credea că Straiele de Nuntă ale Sufletului, „Soma-Puchicon", sunt exclusiv constituite din cele două Eteruri Superioare ale Corpului Vital sau Lingam-Sarira al hindușilor.

Acest autor crede că, crescând volumul acestor două eteruri, se obține Soma-Puchicon.

Conceptul este foarte frumos, dar fals; aceste eteruri nu sunt totul; este urgent să fabricăm Corpurile Existențiale Superioare ale Ființei, adică, Vehiculele Solare, dacă cu adevărat dorim să ajungem la a doua naștere.

Cu nici un chip, Corpurile Solare, Straiele de Nuntă ale Sufletului nu s-ar putea fabrica fără Misterele Sexuale ale Runei Gibur. Această Rună este litera „G" a Masoneriei. Este păcat că M.M. nu au înțeles semnificația profundă a acestei litere misterioase.

„G " este Crucea Svastică, Aminul (finalul minunat al tuturor rugăciunilor).

„G" este și Gott sau God, care înseamnă Dumnezeu. Este bine de știu că Gibraltar s-a numit înainte Giburaltar adică, Altarul, Altarul Vieții Divine, al lui Gibur.

Iar oamenii au uitat de practicile Runice, însă Runa Cruce nu a fost încă uitată, din fericire.

Trasând cu degetele mare, arătător și mijlociu, semnul sacru al Svasticii, ne putem apăra de puterile tenebroase. Din fața Svasticii, coloanele de demoni fug.

Stă scris în capitolele precedente (și nu vom obosi s-o repetăm): „Cine vrea să vină după mine, să se nege pe sine, să-și ia crucea și să mă urmeze".

Petru, crucificat cu capul în jos, pe Piatra dură și cu picioarele ridicate vertical, ne invită să coborâm în Forja Ciclopilor, în a Noua Sferă, ca să lucrăm cu Focul și cu Apa, origine a lumilor, a bestiilor, a Oamenilor și a Zeilor; orice Inițiere Albă autentică începe de aici.

Infrasexualii, degenerații, dușmanii declarați ai celui de-al Treilea Logos protestează contra Alchimiei Sexuale a Svasticii.

Dacă cineva vă spune că este posibil să obțineți Autorealizarea fără Sfânta Cruce, fără încrucișarea sexuală a două persoane (a bărbatului cu femeia), spuneți-i că minte. Dacă cineva vă spune că este necesar să vărsați Vasul lui Hermes și că asta nu are nici cea mai mică importanță, spuneți-i că minte.

Vai de voi, sodomiți, homosexuali, dușmani ai sexului opus! Pentru aceștia, va fi numai plânsul și scrâșnetul dinților.

Vai de cei care se numesc pe sine creștini și care merg cu crucea pe piept, însă urăsc Maithuna, Sexo-Yoga; pentru acești farisei ipocriți va fi numai jale și disperare!

Vai! Vai! Vai!

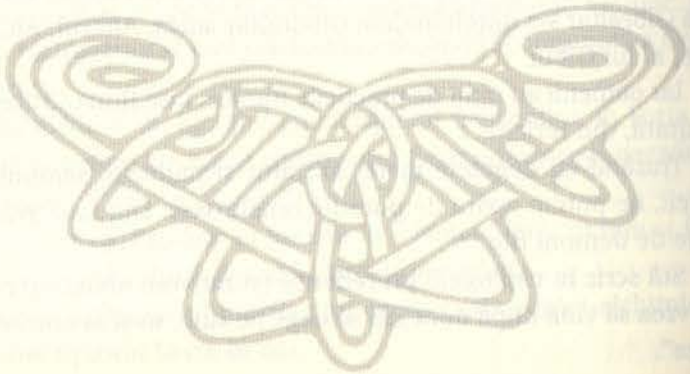

SALUTĂRI FINALE

Iubiți frați gnostici:

Vă doresc Sărbători Fericite și un An Nou prosper. Fie ca Steaua din Bethleem să vă lumineze drumul.

Practicați în ordine aceste Rune; începeți exercițiile voastre Runice în ziua de 21 martie; fiecărei Rune dedicați-i timpul pe care îl doriți.

Scrieți-mi, vă rog, însă vă implor, dragii mei, să nu-mi trimiteți lingușiri, nici laude prin poștă.

Amintiți-vă că toți cei care ne-au trădat, au fost înainte, realmente, teribil de adulatori.

Vreau ca voi să vă hotărâți să „muriți" radical, în toate nivelurile minții.

Astfel, așa „vii" cum sunteți, cu acest Eu teribil în interior, sunteți un eșec.

Mulți se plâng că nu pot să iasă când vor în Corp Astral; aceștia, să-și trezească Conștiința. Când cineva se trezește, ieșitul în Astral nu mai constituie o problemă. Adormiții nu folosesc la nimic.

În acest „Mesaj de Crăciun 1968-1969" v-am dăruit știința de care aveți nevoie pentru a obține Trezirea Conștiinței.

Nu faceți greșeala să citiți această carte ca pe un ziar. Studiați-o în mod profund, timp de câțiva ani, trăiți-o, puneți-o în practică.

Celor care se plâng că nu au obținut Iluminarea, le recomand să aibă răbdare și seninătate. Iluminarea survine atunci când dizolvăm

Eul pluralizat, când am murit cu adevărat în cele 49 de regiuni ale subconștientului.

Cei care râvnesc puteri oculte, cei care folosesc Maithuna ca un pretext pentru a seduce femei, vor intra în Involuția Scufundată din Lumile Infernale.

Lucrați cu cei Trei Factori ai Revoluției Conștiinței în mod ordonat și perfect.

Nu comiteți greșeala de a adultera și de a fornica. Abandonați obiceiul de a zbura din școală în școală; cei care zboară din floare în floare, din școală în școală, sunt, în realitate, candidați siguri pentru Abis și pentru a Doua Moarte.

Abandonați orice auto-justificare și auto-considerație, convertiți-vă în proprii voștri dușmani dacă, cu adevărat vreți să muriți radical; Numai așa veți dobândi Iluminarea.

Plecați de la zero, dragii mei; abandonați orgoliul mistic, mitomania, tendința de a vă considera super-transcendentali. Voi, toți, sunteți doar biete animale intelectuale condamnate la suferința de a trăi.

Numai astfel, realizând un inventar de sine însuși, puteți afla cine sunteți cu adevărat.

Cu adevărat, posedați doar corpurile lunare și Egoul animalic, asta este tot. De ce să cădeți în mitomanie? Sufletul vostru, Esența, este îmbuteliat, adormit în Eu. Atunci, pe ce vă bazați orgoliul mistic?

„Fiți umili pentru a obține înțelepciunea și după ce o obțineți, fiți încă și mai umili".

„Cine vrea să mă urmeze, să se nege pe sine, să-și ia crucea și să vină după mine".

PACE INVERENȚIALĂ.

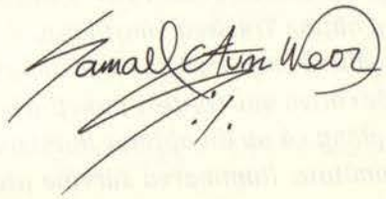

CLARIFICĂRI

În această carte, încercând să urmărim întotdeauna fidelitatea doctrinară, exigența în investigare, exprimarea matematică și pe baza clarificărilor pe care le-a realizat posterior însuși autorul (V.M. Samael Aun Weor) în alte cărți și conferințe despre propria-i Operă, am dorit să includem acestea, pentru binele stimaților noștri cititori.

1. Cu toții am auzit vorbindu-se despre „Sabaturi", despre „Zburătoare" și despre „Vrăjitoare", chestiuni pe care unii le privesc ca pe ceva ciudat iar alții, ca motiv de râs însă, adevărul este că Sabaturile medievale, faimoasele „Vrăjitoare de la miezul nopții", sunt mult mai reale decât credem noi. Evident, aceste „Zgripțuroaice" („Calchonas", cum li se spune în limbajul spaniol riguros academic), aparțin, am putea spune, Lumii lui Qliphoth, Regatul lui Malkuth.

Maria din Antilla, atât de cunoscută în vechile mânăstiri medievale, a fost, cu siguranță, conducătoarea lor. Vrăjitoarele din Sabaturi o numeau „Santa Maria". Când eu am investigat această stranie creatură în Lumea Qliphoth-urilor (despre cum își ducea viața alături de atâția Magi Negri, despre cum putea să participe la atâtea Sabaturi), fără îndoială, niciodată nu am văzut la ea ceea ce am putea numi „perversitate". „Tenebroșii Mâinii Stângi", creaturile sublunare, îi ridicau cult și o considerau pe această Magiciană, nu ca pe ceva tenebros, ci ca pe o Sfântă.

Eu am vrut să știu ce era adevărat în acea chestiune a presupusei „sfinții", a unei creaturi care se amesteca cu tenebrele, care figura în atâtea Sabaturi din Evul Mediu... Cine este acela care s-a ocupat de studiul

Înalte şi Joasei Magii medievale şi nu a auzit vorbindu-se vreodată despre Sfânta Maria? Trebuia să clarific aceasta şi am făcut-o tocmai în lumea lui Tiphereth, în al Doilea Triunghi. Acolo am invocat această entitate; am fost ascultat şi, spre uimirea mea, m-am întâlnit cu un Maestru Autorealizat. Atunci am înţeles că Maestrul emanase (din sine însuşi) pe Bodhisattva al său şi că acel Bodhisattva se educa în exerciţiul Înaltei Magii, în al Treilea Triunghi sau „Triunghiul Magic", trecând acolo prin antrenamente riguroase şi lucrând totodată cu „Qliphoth-urile", însă fără să facă rău nimănui.

După această primă investigaţie, m-am pus în legătură cu Bodhisattva, cu Maria din Antilla şi când am invitat-o să vizităm împreună Lumea Nirvanei, a acceptat cu plăcere; şi când a fuzionat cu Fiinţa sa Reală, cu Maestru său Intern, atunci am văzut că era vorba despre o creatură care obţinuse perfecţiunea în Înalta Magie şi care, deşi trăia în Lumea Qliphoth-urilor, o făcea pentru a se educa sau antrena psihologic, însă fără să facă rău, nimănui.

Astfel, când cineva observă această creatură, fuzionată cu Fiinţa sa Reală, îşi dă seama că este un Mag Alb extraordinar care cunoaşte, în profunzime, Regatul Luminii, la fel ca şi Lumea lui Malkuth adică, Lumea Qliphoth-urilor.

A CINCEA EVANGHELIE
Conf.: «Diavolul şi Lucifer»

2. În Tibetul oriental, Călugării Bonzi sunt foarte radicali în problema Autorealizării, motiv pentru care Blavatsky a crezut că sunt Magi Negri. Cu toţii am căzut în această greşeală, iar acum ne vedem nevoiţi s-o corectăm. Nu spun că Dugpaşii ar fi nişte sfinţi, nişte oi blânde; ei chiar sunt Magi Negri, pentru că predau Tantrismul Negru; însă Bonzii, chiar dacă folosesc bonetă roşie, nu sunt negrii, aşa cum presupune în mod greşit H.P. Blavatsky.

A CINCEA EVANGHELIE
Conf.: «Diavolul şi Lucifer»

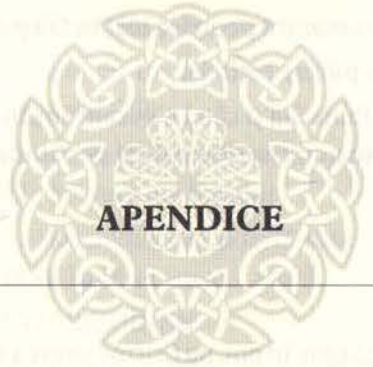

APENDICE

Departamentul Elemental al Mentei este strâns legat decele trei Rune, Ar, Tyr şi Man.

Prima Rună, Ar, reprezintă pe Dumnezeu în interiorul omului, Forţele Divine care acţionează în interiorul fiinţei umane şi Altarul Sacru al Vieţii.

A doua Rună, Tyr, reprezintă Trinitatea Divină care se reîncarnează prin intermediul roţii naşterilor şi a morţilor.

A treia Rună, Man, reprezintă omul.

Îngerul guvernator al Mentei ne ajută să trecem de la Tenebre, la Lumină.

Ierarhiile relaţionate cu acest Departament Elemental al Mentei acţionează, conducând Sufletele reîncarnate, pe drumul îngust care duce la matrice.

Ierarhiile Divine ale mentei îşi sintetizează activităţile în cele trei Rune, Is, Rita şi Gibur.

Is este Falusul, în care se cuprinde toată puterea forţelor sexuale.

Rita este trandafirul, ce reprezintă Justiţia Divină.

Gibur este litera „G", de la generare.

Pe aceste trei litere fundamentale, se bazează activitatea acelor mari Fiinţe relaţionate cu Departamentul Elemental al Mentei.

TRANDAFIR IGNIC
Cap. XV: «Magia Elementală a Mentei»

Vocala „S" este o mantră pentru a ieşi în Corp Astral.

Vocala „S" are o putere teribilă.

Vocala „S" este Runa Sig şi când o vocalizăm, în atmosfera internă se produc fulgere, care au puterea de a o trezi pe Kundalini.

TRANDAFIR IGNIC
Cap. XXXI: «Laringele Creator»

Trebuie să-l realizăm, în noi, pe Cristos pentru a vorbi Verbul creator însă, aceasta este posibil doar învăţând să manipulăm principiul feminin al Soarelui...

Totuşi, ştim că Magia Sexuală este foarte anevoiasă şi dificilă pentru oamenii cu voinţă slabă şi de aceea le recomandăm discipolilor noştri să practice în primul rând exerciţiile Runei Thorn pentru a obţine forţa voinţei care să le permită să manipuleze cu eroism Magia Sexuală.

Acest exerciţiu se realizează astfel: discipolul îşi aşează mâna dreaptă la mijloc sau pe şold, şi apoi vocalizează silabele "TI-TE-TO-TU-TA" prelungind sunetul fiecărei vocale. Imediat va vocaliza mantra "THORN", astfel:

TOOOOOORRRRRRRRNNNNNNN.

Cu acest exerciţiu, practicat zilnic, discipolul va obţine o puternică forţă a voinţei cu care va putea practica Magia Sexuală şi va putea domina bestia pasională.

Forţa Voinţei este simbolizată de coroana de spini a Nazarineanului. Trebuie să lovim puternic cremenea dură pentru a face să sară scânteia nemuririi.

Forţa Voinţei este forţa teribilă a sacrificiului... este coroana de spini a Maestrului.

Voinţa şi Mişcarea lui Kundalini sunt intim unite.

Forţa Voinţei este Runa Spin şi Mişcarea este simbolizată de semnul Ollin al mexicanilor azteci.

Runele Spin şi Mişcare închid secretul eliberării noastre.

Trebuie să avem Forţa Voinţei pentru a pune în mişcare Kundalini.

Ierarhiile relaţionate cu Departamentul Elemental al Cedrilor au puterea de a deschide poarta Ollin.

Această poartă este situată în orificiul inferior al maduvei spinării şi prin ea intrăm în marile Mistere ale Focului.

Mantra pentru a deschide acea poartă este „THORN", care se pronunţă prelungind sunetul fiecărei vocale, astfel:

TOOOOOOORRRRRRRNNNNN.

Mantra „THORN" are puterea de a pune în mişcare Akasha pură pentru a trezi Kundalini şi a o face să urce prin fiecare dintre cele trezeci şi trei de vertebre ale coloanei noastre vertebrale.

Această mantră are puterea de a întări Akasha pură înăuntrul Cordonului nostru Brahmanic.

Ollin, semnul sacru al indienilor azteci, este poarta de intrare în marile Mistere ale Focului.

Semnul Ollin este guvernat de semnul Scorpionului, care dirijează organele sexuale.

Maestrul Huiracocha, în al său *Curs de Magie Runică*, învaţă toate aceste lucruri însă, Runele sacre nu sunt proprietatea Maestrului Huiracocha, întrucât această cunoaştere este veche precum lumea şi aparţine Marilor Şcoli de Mistere Interne.

TRANDAFIR IGNIC
Cap. XXXI: «Laringele Creator»

Într-o anumită ocazie mă aflam într-un codru şi trecând pe un drum, mi s-a vorbit despre un munte; cum locul era periculos, am fost să investighez în Astral.

Mi-am imaginat muntele, am văzut ceaţă, nişte scări monumentale şi un grup de adepţi; intrând în acel loc mi-au dat o lingură cu miere de albine, alimentul Lojii Albe şi Pâinea Înţelepciunii, apoi mi-au spus să mă purific cu ulei de ricin pentru a curăţa stomacul.

În ziua următoare am ieşit din corpul căruia îi curăţasem deja stomacul. Am văzut stelele şi am făcut Runa Man; adepţii mi-au ordonat să cobor în Lumile Infernale; am intrat într-o regiune cu tenebre adânci unde m-au atacat nişte bestii teribile. Erau Eurile mele; a trebuit să intru pe porţi prin care abia dacă încăpeam, pe drumuri înguste, iar de acolo să ies printr-un cimitir. Tot ceea ce ţine de „Ego" este moarte şi nenorocire, este Mefistofel, trebuie să se lucreze foarte dur.

TAROT ŞI KABALĂ.
Cap. II: «Arcanul nr. 2, „Sacerdotesa"»

Este incotestabil că Lancea Gnostică-Ezoterică a Graalului şi cealaltă, cea a pactelor magice purtată de Wotan, sunt, în fond, una şi aceiaşi, emblema forţei sexuale masculine, Falusul...

Un mare înţelept a spus: „Până la un anumit punct, trunchiurile sau Tablele Legii, unde Moise a scris din porunca lui Iehova poruncile Decalogului, nu sunt decât o dublă lance a Runelor, asupra căror semnificaţie falică nu putem insista dar, ale cărei detalii se pot vedea în al doilea volum din „Isis fără Văl"..

PARSIFAL DEZVĂLUIT
Cap. III: «Potirul şi Lancea»

În gramatica cosmică, Runa „UR" este chiar Divina Mamă Spaţiu; sacra matrice unde se gestează bestii, oameni şi Zei. Neîndoielnic, fără Puterea ezoterică a lui DEVI KUNDALINI, ar fi imposibil să lucrăm în FORJA APRINSĂ A LUI VULCAN (Sexul).

PARSIFAL DEZVĂLUIT
Cap. XLV: «Iluminarea Finală»

A trăi Drama Cristosului Cosmic în acele regiuni, a te converti în personajul central al întregii Via Crucis este, cu siguranţă, ceva ce nu s-ar putea uita niciodată.

Foarte cunoscut mi s-a părut chipul Adorabilului, miraculos întipărit pe Năframa Sacră a Veronicăi.

Nu este de prisos să amintesc că arheologii au descoperit multe capete de piatră încoronate cu spini. Acele reprezentări aparţin Epocii de Bronz.

Este clar că aceasta ne aminteşte de Runa Spin, despre care am vorbit deja pe larg în Tratatul Ezoteric de Magie Runică.

Orice persoană experimentată în Gnosticismul Universal ştie foarte bine ce înseamnă acea Rună.

Profunda semnificaţie a chipului divin cu capul încoronat de spini este „Voinţa Cristos".

CEI TREI MUNŢI.
Cap. XVII : «A Cincea Iniţiere a Focului»

Orto-ul pur al Limbajului Divin este sacru. În vechime exista un singur limbaj (mă refer la acele epoci din Prima şi a Doua Rasă; atunci se vorbea într-un singur idiom).

La începutul Lemuriei încă se vorbea un Limbaj Divin, inefabil; acest limbaj avea putere asupra focului, aerului, apei şi pământului. Era un limbaj de Lumină şi, de exemplu, dacă în acest limbaj de Lumină vreau să spun că eu, Samael Aun Weor, mă aflu aici ca să îndeplinesc o misiune, sunt aici ca să-mi fac datoria, aş spune astfel: „YO, SAMAEL AUN WEOR, MASLEIM URIM SEIDAD", adică, mă aflu aici pentru a îndeplini o misiune prin sacrificii; aţi înţeles?

Adevărat, este o întreagă gramatică, un întreg limbaj, cu o scriere preţioasă.

Runele nordice, de exemplu, aparţin acestei Gramatici Cosmice Primitive. Dr. Krumm Heller spunea că Runele Nordice erau mai vechi decât literele ebraice. Dr. Krumm Heller a ajuns, chiar, să afirme că literele ebraice erau doar o caricatură a Runelor Nordice. În orice caz, Runele Nordice aparţin Gramaticii Cosmice, Marelui Verb Universal de Viaţă.

Să dea Dumnezeu ca, în curând, să putem oferi omenirii o carte despre Rune! Eu am scris una, dar nu am reuşit încă să o tipăresc. Va veni ziua în care o voi tipări...

Runele Nordice sunt foarte importante. Dr. Krumm Heller a scris despre Rune; „Curs de Magie Runică" al său este minunat, asta nu se poate nega, fraților...

A CINCEA EVANGHELIE

Conf.: «Simțul Practic al Gnosticismului Universal»

POZITIILE RUNELOR

RUNA FA

RUNA IŞ

RUNA AR

RUNA SIG

RUNA TYR

RUNA BAR

RUNA UR

RUNA DORN O TORN

RUNA OS

RUNA RITA

RUNA KAUM

RUNA LAF

RUNA GIBUR

RUNA HAGAL

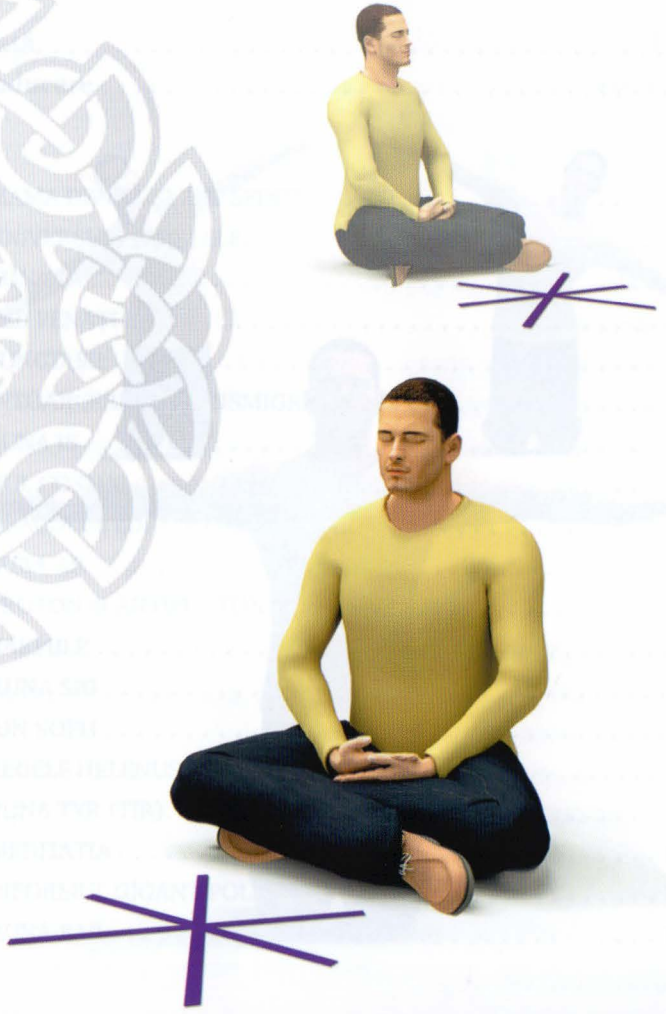

RUNA NOT

CUPRINS

Prefață 9
Introducere 13

Cap.

1. MAMA DIVINĂ ȘI ZEII SFINȚI 15
2. UNIVERSURI PARALELE 21
3. RUNA FA 25
4. ZEII PENAȚI 31
5. PUNCTAȘII 37
6. ÎNTOARCERE ȘI TRANSMIGRAȚIE 41
7. RUNA IS 47
8. OUL COSMIC 53
9. ORACOLUL LUI APOLLO 57
10. RURA AR 63
11. PROTON ȘI ANTIPROTON 69
12. HARPIILE 73
13. RUNA SIG 79
14. AIN SOPH 85
15. REGELE HELENUS 89
16. RUNA TYR (TIR) 95
17. MEDITAȚIA 101
18. DIFORMUL GIGANT POLIFEM 105
19. RUNA BAR 111

TRATATUL EZOTERIC DE MAGIE RUNICĂ ne delectează într-un mod foarte special, conducându-ne, prin intermediul firului Înțelepciunii Eterne, prin dezvăluiri transcendentale a pasajelor Iliadei homerice, ticsite de istorii legate de caznele vechilor Titani care s-au manifestat în lumea oamenilor în alte Epoci, mai glorioase, când spiritul omului și binecuvântatele sale daruri reprezentau punctul final al căutării primordiale pe care o întreprindeau, cu îndrăzneală și curaj excepțional, toți acei cutezători și vrednici Inițiați în știința lui Hermes.

Fără îndoială, această operă magistrală este un minunat amestec de doctrină și practică a legitimei Gnoze în care, mai mult, V.M. Samael Aun Weor indică din nou, într-un mod foarte clar și specific, pașii muncii care-l conduc pe investigatorul sincer la autentica trezire a posibilităților sale adormite și, în consecință, la Revoluția Conștiinței sale.

Acest tratat este un cânt orfic, dedicat frumuseții Sufletului și gemelor Spiritului, iar conținutul său merită studiat cu agerimea geniului și inspirația poetului pentru ca astfel, iubitul nostru cititor să obțină acces în regatul frumuseții, al inteligenței și al aristocrației virtuții.

Salve! Salve! Salve V.M. Maestru Samael Aun Weor, pentru că ne-a dăruit încă una din cheile secrete ce deschid sanctuarul Arcei Pierdute...

AGEAC

9 786068 329437